

ODD BORGESTRAND

Gateliv

10 fattige ungdommer med en visjon om å dele sitt
brød med de som ikke en gang har smuler.
Gatebarna i Etiopias hovedstad Addis Abeba blir
betraktet som søppel. Dette er historien om Win Souls
for God.

Copyright: © 2005 Win Souls for God, Norge
Gullfunnet 13, N-1570 Dilling
www.wsg-norge.org

1. utgave 2005
Omslagsdesign: Irene Aksnes
Omslagsfoto: Odd Borgestrand

Fotos:
Odd Borgestrand
Ranveig Borgestrand
Inger O. Hovland
Tseday Paulos
Yonatan Beyene
Gizachew Ayka
Roland Eksmyr
Anita Ytterland
Arkivbilder fra Win Souls for God

Trykk: Østfold Trykkeri AS, Askim

ISBN 82-997201-0-9

WSG NORGE

INNHold:

Forord side 03

Kap 1	side	Fakta om Win souls for God og Hope for Children in Ethiopia
Kap 2	side xx	Lederen Gizachew
Kap 3	side xx	Det folk som vandrer i mørket
Kap 4	side xx	Derfor måtte vi starte
Kap 5	side xx	Ungdommelig pågangsmot
Kap 6	side xx	Yonas, - den unge hjelper
Kap 7	side xx	Hellige løgner og tyverier
Kap 8	side xx	Et offentlig ansvar?
Kap 9	side xx	Derfor blir de gatebarn
Kap 10	side xx	Levende søppelcontainer
Kap 11	side xx	Teddy, bibelkontakten og sosialarbeideren
Kap 12	side xx	På og under gata
Kap 13	side xx	Finansminister og predikant Tariku
Kap 14	side xx	Matbillettene
Kap 15	side xx	Be og arbeid
Kap 16	side xx	Skolesjef Alex
Kap 17	side xx	Skolebarna på Entoto og Gurara
Kap 18	side xx	Slavearbeidere har også drømmer
Kap 19	side xx	Yonathan, ung pappa på guttehemmet
Kap 20	side xx	Mikael og guttehemmet
Kap 21	side xx	Helen, gatejentenes hjelper
Kap 22	side xx	Middag med gatejentene
Kap 23	side xx	Helsesjefen Hawi
Kap 24	side xx	Helseprogrammet
Kap 25	side xx	Tseday, -hun som gjør det meste
Kap 26	side xx	Søndagsmøte med WSG
Kap 27	side xx	Sewit, - lever for gatebarna
Kap 28	side xx	Julefeiring
Kap 29	side xx	Gjestehus og privatbolig
Kap 30	side xx	Svenske etiopere
Kap 31	side xx	Dansk rådgiver og ergoterapeut

Kap 32	side xx	Visjonene til Skandinavia
Kap 33	side xx	Den første misjonsreisen
Kap 34	side xx	Yonas i det kalde nord
Kap 35	side xx	Ett folk i mange land
Kap 36	side xx	Alt dere gjorde mot en av mine minste
Kap 37	side xx	Etterord

FORORD:

Alle store byer i verden har uteliggere og gatebarn. Det er ikke mange som bryr seg om dem. De betraktes ofte som søppel. Gatefolket i Etiopias hovedstad Addis Abeba er et direkte resultat av landets fattigdom. De økonomiske og sosiale problemene er større enn myndighetene klarer å ta hånd om. Heldigvis er det noen som bryr seg. Denne boka handler om hva etiopiske ungdommer utretter i et evangelisk og humanitært arbeid i sin egen by. Ungdommene vokste opp i området rundt svensk misjons hovedkvarter i Addis Abeba. De tok forkynnelsen i sin menighet på alvor og startet i all hemmelighet organisasjonen Win Souls for God i mai 1997. Fattige ungdommer med en visjon om å dele sitt brød med de som ikke en gang hadde smuler. Gatebarna i Addis Abeba er i mange år blitt betraktet som hunder. Derfor lever de sammen med hunder, og dyrene beskytter dem mot vonde mennesker. Fordi noen ungdommer ikke lot seg stoppe av egne menighetsledere, har de klart å gi håpløsheten et glimt av håp og gi barn på gata i Addis Abeba både mat, kjærlighet og tro på at de også er Guds skapninger. De skaper nytt liv i gate etter gate i sin egen by.

Jeg har fulgt ungdommene på nært hold siden jeg kom i kontakt med dem i forbindelse med en reportasjereise til Etiopia for NRK i januar 2001. De fleste av oss blir ikke misjonærer, men vi har et

ansvar og vi har en mulighet til å samarbeide med de som vil gjøre noe for sine egne.

Ungdommene har fått mye hjelp i oppbyggingen av sin organisasjon fra norske, svenske og danske utsendinger i Etiopia. Støtteforeninger er etablert i de skandinaviske landene, - men det daglige arbeidet og de mange tøffe belastningene er det ungdommene som tar.

Trolig er det 60.000 som lever på gata i Addis Abeba. I tillegg kommer tusenvis av unge prostituerte jenter. -Vi må hjelpe ett og ett barn om gangen, sier lederen for Win Souls for God, Gizachew Ayka.

Ingen kan forlange at et lite barn kan takle alle vanskeligheter alene. De har ingen forutsetninger for å forstå sin egen situasjon. De vet bare at de er skitne og sultne. Hva gjør vi med det?

Takk til alle som har bidratt i arbeidet med denne boka!

Addis Abeba/Rygge oktober 2005

Odd Borgstrand

KAPITTEL 1

Fakta om Win Souls for God og Hope for Children in Ethiopia

Win Souls for God er 50 unge evangelisk kristne etiopere som først og fremst vil være medmennesker. Bibelordet fra første Johannes brev 3.18 er ungdommenes veiviser og visjon: "Mine barn, la oss ikke elske med ord eller tunge, men i gjerning og sannhet".

Win Souls for God startet som et rent sosialt arbeid med evangelisk tilsnitt. Det begynte med vennskap, utdeling av mat og klær og et enkelt budskap om at barna på gata har en himmelsk far som bryr seg om dem.

Win Souls for God er et direkte resultat av svensk misjons arbeid i Addis Abeba. Det var rundt den svenske misjonens hovedkvarter initiativtagerne til organisasjonen vokste opp

Win Souls for God er i dag den evangeliske delen av arbeidet.

Tre år etter starten i 1997 ble det opprettet en underavdeling med navnet Hope for Children in Ethiopia, (HCE) som tar seg av den humanitære delen av arbeidet. Myndighetene forlanger en slik oppdeling for ikke å knytte forkynnelse direkte til den humanitære innsatsen.

Win Souls for God vil vise sin kjærlighet i praksis for de fattigste barna og gatefolket i Addis Abeba. Noen må vise dem lyset for at de skal kunne se det, mener ungdommene i WSG. Derfor henter de ut ett og ett barn fra gata.

Fattigdommen og kriminaliteten må bekjempes ved å vise Jesu sinnelag. Det andre kinnet må ofte vendes

til i dette arbeidet. Gatefolket kan være fulle av svik og troløshet, men gjennom tålmodig arbeid etableres en kontakt som gjør at de praktisk talt vender helt om. Hver eneste dag er det sang, andakt og bønn ved 3 kontaktsentra rundt om i byen. Det serveres frokost eller lunch, og alle som ønsker det får personlig oppfølging. Gatefolket har egne bibelklasser. Det er egne rehabiliteringsprogrammer for unge kriminelle og prostituerte. WSG-lederene regner med at de har hjulpet om lag 5000 barn og unge til et møte med Jesus siden organisasjonen startet i 1997.

Hope for Children har et omfattende sosialt arbeid i byen. Forebyggende arbeid for å hindre at flere barn havner på gata er kanskje det aller viktigste arbeidet. Barn fra de fattigste familiene får gratis førskole og grunnskoleutdanning. Barna får uniformer, skolemateriell og mat, i tillegg til helsetilsyn. Et eget helseprogram for de aller fattigste drives også av HCE. Programmet kalles helhetlig helse og tar spesielt for seg hygiene. Gatebarn og voksne får tilbud om hjelp til utdanning og å skaffe seg en jobb. Prostituerte jenter "omskoleres" til frisører gjennom samarbeid med en frisørskole i utkanten av hovedstaden. HCE vil gjerne også utvide utdanningstilbudet til å omfatte bygningsfag, forskjellige typer metallfag, jordbruk, matlaging, skreddervirksomhet, opplæring i datafag og forskjellige typer forretningsvirksomhet. Kampen mot HIV/AIDS er en viktig del av HCE sitt humanitære program.. HCE har også valgt å satse på sport som forebyggende tiltak. Gatebarn møter andre lag i byen, og mest populært er fotball, håndball og friidrett. HCE gir også mikrokreditt til gatefolk som har gjennomført et program for å vende tilbake til et normalt liv. Mange har fått økonomisk støtte til å starte små virksomheter og butikker.

KAPITTEL 2

Lederen Gizachew

Gizachew Ayka er lederen for Win Souls for God. Dette vervet har han hatt så lenge organisasjonen har eksistert, med unntak av det første året. Han er 29 år, og vokste opp i en søskenflokk på totalt 14 barn. Gizachew kom som nummer åtte. Hans far hadde tre gutter fra sitt første ekteskap. To av brødrene er døde som følge av sykdom, mens én av søstrene omkom i en trafikkulykke.

Etter hvert som søskenflokken vokste, maktet ikke foreldrene å ta hånd om alle barna. Derfor er søsteren Rachel og broren Andreas vokst opp som adoptivbarn. De ble en del av familien Vessby i Sunnemo nord for Karlstad i Sverige. Rachels og Andreas` svenske mamma, Margareta Vessby, tok initiativet til nær kontakt med familien Ayka. Rachel var tre år og Andreas bare ett år da de kom til Sverige. Andreas var da svært syk, og hans biologiske mor ser det i dag som et Guds under at den svenske familien ville ta hånd om ham. Det reddet trolig hans liv.

-Da Rachel var 22 år reiste hun sammen med deler av sin svenske familie til Etiopia for å hilse på sin biologiske slekt, - og det ble en sterk opplevelse for både svensker og etiopere, forteller Gizachew.

-Mor hadde tenkt på sine to adopterte barn hver eneste dag i disse årene. Derfor ble møtet så sterkt for oss alle, sier Gizachew. I dag føler han at han har en stor svensk familie som en del av sin egen familie. Han vet han har mye å takke dem for.

Det er svært uvanlig med så god kontakt mellom den opprinnelige familien og en adoptivfamilie.

-Jeg opplever nå at vi er en stor svensk-etiopisk familie som har sterke bånd. Min mor sa en gang at hun hadde ikke mistet noen barn, - hun hadde i stedet fått flere svenske barn.

Rachel arbeider i dag som jordmor på sykehuset i Skellefteå, men har også vært sykepleier i Etiopia i 3 år. Det var i denne perioden hun fikk jevnlig og nær kontakt med sin etiopiske familie.

Gizachew føler han har fått sin svenske søster tilbake, selv om de må kommunisere på engelsk.

Gizachew har også flere ganger møtt sin bror Andreas i det svenske hjemmet på Norra Väsby gård i Sunnemo. Andreas ble som liten inspirert og stimulert av den legendariske piloten C.G. von Rosen, som gjerne ville være "morfar" for sin lille etiopiske venn. Nå har Andreas nådd sitt mål. I dag er han helikopterpilot i Den norske Lufttransport. Andreas har også besøkt sitt første hjem i Etiopia.

Gizachew husker spesielt en gang de to løp om kapp hjemme i Sunnemo. Det var liten tvil om at Andreas var raskere enn Gizachew, men "jeg kunne ikke løpe fra min bror", sa Andreas stille til sin mor etter konkurransen.

Flere søsken ble også satt bort til slektninger i Etiopia. Familien Aykas hjem ligger i bydelen Entoto. I en trang gate ligger skurene vegg i vegg. De nærmest lener seg mot hverandre den dag i dag. Dette er et av de mange fattigkvarterene i Addis Abeba.

-Det var ikke nok senger til oss alle, så jeg lå som oftest på jordgulvet. Jeg var glad de ukene jeg kunne gå i sko på det kalde gulvet, men som oftest var jeg barbert både ute og inne.

Min far var vever og mor var dyktig til å selge frukt, grønnsaker og andre småting på markedet. Begge arbeidet hardt for å holde liv i oss barna. Jeg tror det var et hardt slag for mor at to av barna måtte adopteres bort, men de var blitt kjent med adoptivforeldrene gjennom den svenske misjonen, og mente at dette var eneste løsning på "problemet", sier Gizachew.

-Allerede som fem-åring ble jeg utstyrt med skopussett slik at jeg kunne tjene litt til familien. Jeg var ofte med mor for å hjelpe henne med salget på markedet. Om kveldene fordelte mor den maten vi hadde, og de fleste kveldene var det ikke noe til henne. Spesielt dramatisk var det i 1984 da vi opplevde hungersnød over hele Etiopia, inkludert hovedstaden Addis Abeba. Mor stilte seg i kø for å få tak i brød ved tre-tiden om natten. Til å begynne med fikk den enkelte familie brød i forhold til antall barn, men etter kort tid var det ikke nok brød til vår familie. Vi var mange munner å mette og fikk bare halv rasjon.

-Selv om vi hadde lite mat, elendig med klær og ikke senger til mer enn halvparten av oss, gjorde mine foreldre alt de kunne for å gi oss skolegang. Fordi vi var mange søsken delte vi på kladdebøkene. Far delte bokstavelig talt bøkene mellom oss ved å rive dem i to. Egentlig var ikke mor og far så opptatt av å gi oss en utdanning, men skolen var en god barnepike. Det var ikke mulig å ha ti skrikerunger rundt seg hele tiden for en far som måtte veve mest mulig for å brødfø oss. Mor var mye rundt og samlet varer for markedet, og da var det fint å sende oss på skolen. Det jeg husker best var at det var fryktelig kaldt å gå til skolen om morgenen. Jeg frøs mye på beina. Mange skoledager gikk jeg også uten mat. Det var de som skrek høyest fikk. Jeg var liten av vekst og hadde ingen mulighet til å kjempe til meg noe brød når mine største søsken forsynte seg. Jeg likte meg på skolen, og var nok det noen vil kalle skoleflink. Jeg fikk gode karakterer og kunne gå rett

fra ungdomsskole til videregående skole. Da jeg fylte 13 år, mente far at jeg var voksen nok til å lære å veve. Han forventet at jeg ville klare det i tillegg til lekser og skolegang. Faktisk var jeg glad for at jeg kunne gjøre noe som bidro til en bedre økonomi i familien. Jeg husker også den enorme gleden av å kunne hjelpe noen av nabobarna som hadde det enda verre enn oss.

-Like etter at jeg hadde begynt å veve, pådro jeg meg en hodeskade på grunn av et alvorlig fall mot en stor stein. Det gikk nesten et helt år før jeg ble bra igjen, men jeg klarte likevel å følge med på de fleste fagene på skolen.

Den neste dramatiske hendelsen i familien vår skjedde da jeg var 18 år gammel. Sammen med min eldste søster havnet jeg i en alvorlig trafikkulykke. Min søster døde av skadene hun pådro seg, mens jeg ble hardt kvestet i hodet, mistet flere tenner og pådro meg også en skade i beinet. Tapet av storesøster var hardt for oss alle.

Bare ett år senere pådro jeg meg hodeskade for tredje gang. Det skjedde inne på kirketomta til den svenske misjonen. Ei jernstang fra et telt traff meg midt i hodet, men jeg kom fra det med livet i behold også denne gangen.

Dessverre var det ikke mulig for meg å starte høyskolestudier etter en god eksamen i videregående skole. Du verden så lyst jeg hadde til å studere. Jeg leste alt jeg kunne for å bli blant de aller beste på skolen. De med toppkarakterer får nemlig tilbud om gratis universitetsutdannelse, men jeg nådde ikke opp. Det var hardt for meg å innse det.

Likevel må jeg jo innrømme at de andre ungdommene som jeg i dag samarbeider med i Win Souls for God hadde det enda vanskeligere enn meg.

Fattigdommen hadde vi felles, og vi visste ikke om noe annet i bydelen vår.

Det jeg er aller mest takknemlig for er at mine foreldre tok meg med til den evangeliske kirken allerede fra jeg var fire-fem år gammel. De sendte alle barna til søndagsskolen, trolig for å få en rolig stund. Søndagsskolelærerne var flotte mennesker. De behandlet alle likt, og spesielt læreren Zianish var min favoritt og reservemamma. En gang jeg kom nærmest halvnaken til søndagsskolen, fordi klærne mine var helt utslitt, ga hun meg et par blå kortbukser og en hvit t-skjorte. Jeg vil aldri glemme hvilken stolt ni-åring det var som gikk hjem fra søndagsskolen den dagen. Da jeg ble litt større fikk jeg også være med i søndagsskole-koret. Sangen og fellesskapet betydde enormt for meg. Lærerne var utrolig tålmodige og flinke med oss, selv om vi var noen rakkerunger som ofte sloss og som elsket å stjele sukker fra kirke-kafeen.

Disse småtyvene kunne også være englebarn til tider. Vi møtte alltid opp til bibelstudium og bønn, og vi lærte å bry oss om hverandre. Den lærdommen har jeg stor nytte av i dag. Når jeg ser barn som lider og har det vondt, må jeg bare gjøre alt jeg kan for å hjelpe dem.

Som tenåringer var vi ganske modne, etter flere års erfaring innen kirken. Sammen med Hawi, Tariku, Yonas, Yonatan og Helen og mange andre dannet vi ungdomsgruppa Natanim. Jeg var 15 år den gangen. Vi ba mye sammen og vi gjorde mange forskjellige tjenester i forsamlingen. Natanim-hjelperne ble et begrep, akkurat som det står omtalt i det gamle testamentet. Egentlig er jeg litt stolt over å ha vært med å grunnlegge denne ungdomsbevegelsen i kirken vår.

I dag kaller vi Natanim-gruppa for Win Soul for Gods far. Vi var 45 tenåringer i alderen 16 til 19 år som hadde som hovedoppgave å holde kirke og kirketomt ren og pen. Gjennom praktisk arbeid og kristent fellesskap ble vi sterke i troen. Vi ville bekjempe den enorme fattigdommen som vi selv var en del av, og vi

ville forkynne Guds ord og hjelpe så mange som mulig.

-Det var i Natanim-gruppa vi begynte å snakke om arbeid blant gatefolket, og spesielt blant barna. Selv om vi var fattige kunne vi vel gjøre noe? Det endte med at 10 av oss bestemte seg for å handle. Vi måtte ut på gata og starte et evangelisk og humanitært arbeid blant gatefolket.

I all hemmelighet stiftet vi Win Souls for God i mai 1997. Da var jeg 20 år gammel, og sammen med de ni andre stifterne hadde jeg en sterk visjon om å hjelpe gatefolket i Addis Abeba. Jeg hadde selv gjennomlevd så mange tøffe barneår med sult og fattigdom at jeg måtte være skikket til å bli med på denne tjenesten.

-Våre ledere i kirken advarte oss på det mest bestemte. De syns vi var for unge og urutinerte til å møte det tøffe og kriminelle miljøet på gata. Offisielt lyttet vi til våre ledere, men i skjul av nattemørket startet vi likevel arbeidet på gata. Jeg visste at dersom jeg hadde mistet mine foreldre i barndommen så ville jeg vært en av disse. Jeg måtte bare dele av det jeg hadde, og det første jeg ga bort var jakka mi.

-Vi våget heller ikke å fortelle våre familier hva vi drev med om kveldene. De trodde vi var inne på kirkens område og hadde bibelstudier og sangøvelser. Norske, svenske og danske misjonærer, bistandsansatte og folk fra de tre ambassadene visste hva vi drev med og ga oss masse veiledning, økonomisk støtte og praktisk hjelp de første årene. Bibelordet i Lukas 3.11 var et av de viktige for oss i starten. Der står det at "den som har to kjortler skal dele med den som ingen har. Og den som har mat skal gjøre likeså." Det var nettopp det vi gjorde. Når jeg hadde en krone ga jeg bort 50 øre.

I dag tør jeg si at Gud har reist meg opp fra fattigdommen for å gi meg et utsyn over alle de som fortsatt lever i mørket. Nå vil vi i WSG være Jesu etterfølgere og bringe lys til de som ikke kjenner til

noe annet enn mørket og som selv derfor ikke vet veien til lyset og til sin himmelske far. Det er en stor oppgave, og jeg vet vi er mange som deler visjonen. Derfor takker jeg Gud, min etiopiske og svenske familie, venner i Etiopia, Sverige, Norge, Danmark og andre venner rundt om i verden for at vi sammen skal fullføre vårt oppdrag.

KAPITTEL 3

Det folk som vandrer i mørket

"Det folk som vandrer i mørket, skal se et stort lys. De som sitter i dødsskyggens land, over dem skal lyset stråle." Jes. 9.2

Gizachew Ayka sitter med Bibelen foran seg. Han vil gjerne dele sine tanker over dette bibelverset.

-Når du sammenligner lys og mørke så er dette to motsetninger.

Bibelen sier at folk vandrer i mørket. De ser ikke lyset. De har ikke noe håp. De vet ikke en gang hvor de er, for mørket stenger alt ute.

Men når lyset kommer og du ser hvor du er, ja da ser du også hvor du kan gå, og etter hvert også hvordan du skal komme dit du ønsker deg.

Dette er hva vi har sett blant barn som arbeider hardt i Addis Abeba. De arbeider og arbeider. De vet ikke hva som rører seg rundt dem. Deres liv består ikke av noe annet enn hardt arbeid, og de blir grovt utnyttet av arbeidsgivere som stjeler deres barndom. De barna jeg tenker på, er spesielt unge gutter som vever i 14-16 timer i døgnet, og unge jenter som samlet ved og bærer tunge bærer ned fra fjellet nord for Addis,

15 kilometer hver vei. Et ufattelig slit, -et ufattelig mørke, men de vet ikke om noe annet. Ingen har fortalt dem om rettighetene de har som barn. At de har rett på å spise og drikke, at de har rett på klær, en seng å sove i, utdanning og tid for lek og moro. Når Bibelen snakker om at de som vandrer i mørket skal se et stort lys, så er det et løfte fra Gud. Menneskene skal ikke alltid forbli i mørket. En dag skal de se det store lyset. Vi som arbeider i Win Souls for God er glad i dette bibelordet, fordi vi kjenner til livet i mørket. Det var et hardt liv, men Jesus kom til oss med lyset og har gitt oss et meningsfullt liv.

I vårt arbeid ser vi tusenvis av barn og unge som vandrer i mørket. Når vi observerer dem på avstand ser vi barn som våkner grytidlig hver morgen. De skal ut og tjene til livets opphold. Noen henter ved, andre vever og en tredje gruppe er de mange barna som farer rundt for å selge på markedene eller på gata. Når de kommer hjem håper de at det er noe mat for dem, men ofte er brødfatet tomt. De må ut på nytt for å finne noe å spise, eller de blir satt på kveldsskift. Det er alltid et arbeid som skal gjøres for de voksne. Livet de lever er som en vond sirkel. De kommer aldri ut av dette uten at noen viser dem lyset og det virkelige livet.

Du kan tenke deg at du sitter alene i et mørkt rom. Du ser en stripe av lys utenfor og vil ut i lyset. Men rett utenfor rommet ditt er det noen som begynner å slå deg. De kaster stein på deg, eller de plager deg på andre måter. De vil såre deg, de vil ha deg tilbake til ditt mørke rom, for det er der de kan utnytte deg. Det er klart vi må gå ut og oppsøke slike mennesker. Vi må lete i mørke rom for å finne flest mulig. Hvis vi klarer å tenne et lys vil alt bli forandret. Det eneste vi behøver å gjøre er å være i stand til å tenne lys. Mennesker som ser lyset kan klare å gå uten å bli støttet. De kan klare å komme ut fra mørket.

Derfor er det så viktig at vi først og fremst kommer oss inn til barna som lever i mørke rom.

Det første vi gjør er å gå ut og møte barna. Vi forteller dem hvem vi er og vi forteller dem at de er mennesker med rettigheter, og at de er skapt av Gud til et liv sammen med ham.

For å vise at vi virkelig mener hva vi sier, deler av det vi har. Vi har det vi trenger, og det er mange som vil være med oss og dele. Noen av barna trenger mat, et sted å bo og klær. De fleste trenger utdanning.

Mange av de barna vi oppsøker kommer fra det sørlige Etiopia. De er sendt opp til hovedstaden Addis for å finne et arbeid. Arbeidsgivere sender sine agenter til landsbyer i sør der fattigdommen er enorm. De forteller foreldrene om gode framtidsutsikter for barna i hovedstaden og at det er gode mennesker her som vil ta vare på dem. De forteller at familiene i sine i sør vil få penger hver måned, og en dag kan de kanskje bygge seg et nytt hus. De behøver ikke bekymre seg for mat for i morgen. Pengene vil komme fra deres datter eller sønn, så lenge de er trofaste arbeidere i Addis.

Barna vet ikke hvorfor de er her. De er bare sendt hit, og de lever i et mørke. De vet ikke hvem de er. Kanskje vet de ikke en gang hva de heter, fordi de har fått et nytt navn etter at de kom til byen. De lever i mørke fordi noen har stengt dem fullstendig inne i den vonde sirkel med arbeid 14-16 timer i døgnet.

Vi må gå i dialog med arbeidsgiverne slik at de forstår at de har med barn å gjøre. Hvis de ikke er villig til å forhandle må vi tvinge dem på en god måte til å la oss hjelpe dem. Ville de behandle sine egne barn på samme måte? Som oftest svarer de nei på det spørsmålet, og da vet vi at vi kan gjøre noe for disse barna.

Disse barna har en framtid, selv om de i dag ikke er i stand til å se det selv. Vi vil gi dem utdanning og tid til å være barn, sier Gizachew.

KAPITTEL 4

Derfor måtte vi starte Win Souls for God

Jeg sitter sammen med Gizachew Ayka i flere dager for å danne meg et bilde av de entusiastiske ungdommene og av det som har skjedd innen Win Souls for God siden starten i mai 1997. Mitt første spørsmål er hvorfor denne ungdomsgjengen på 10 startet sin egen organisasjon?

-Når du har hørt om vår barndom og vår ungdomstid forstår du sikkert hvorfor vi måtte starte WSG, svarer Gizachew.

-Vi har alle opplevd en vanskelig barndom, og når vi ser barn og unge som lever uten håp, kan vi ikke bare sitte der og se på hva som skjer.

Vi måtte ta opp kampen mot fattigdommen og alt det vonde som vi så rundt oss

Som barn er vi ikke i stand til å skjønne om vi har et problem, men når vi blir eldre så forstår vi mer av den virkeligheten vi lever i. Dersom ingen gjør noe forblir problemet i samfunnet, og det vil vokse seg enda større.

De aller fleste betrakter gatefolket som et problem. De er mennesker som lever utenfor det etablerte samfunn. De er kriminelle og de kan være farlige. Likevel var det ingen som tok fatt i oppgaven, kanskje fordi den var for stor og for farlig.

Det kunne ikke vi unge i vår kirke akseptere. Vi måtte ut og snakke med dem. Se hvordan de hadde det. For å være ærlig fikk vi sjokk da vi møtte dem. Men midt i elendigheten hadde vi også mange gode opplevelser. Gatefolket var først forundret, deretter glade for at noen forundret seg til å snakke med dem

og spørre dem om de ønsket hjelp til å komme bort fra gata.

Jeg er overbevist om at disse menneskene kan bli en ressurs dersom vi tar dem på alvor. Jeg tror ingen av dem egentlig ønsker å være på gata. De er der fordi samfunnet har sviktet og de er tvunget ut av forskjellige grunner.

-Dere var unge, idealistiske kristne, men er ikke uteliggerne og gatefolket et offentlig ansvar?

-Det er vanskelig å svare på dette. Ja, vi var unge. Vi spurte ikke om hvorfor myndighetene eller vår egen kirke sviktet. Vi spurte bare oss selv: Hva kan vi gjøre? Det er lett å skyld på andre, men ut fra egen erfaring kjente vi på en smerte for dette folket.

La meg bruke et bilde: Hvis du har fått en flis i fingeren og kjenner hvor vondt det er, så sørger du for å fjerne smerten. Som ungdom sa vi til oss selv: La oss gjøre noe. Disse menneskene dør jo som fluer rundt oss. Derfor spurte vi ikke hva andre gjorde. Vi sa bare at vi er de som skal gjøre noe for disse barna og disse menneskene rundt om i byen.

-Vi møtte mennesker som først av alt savnet omsorg og kjærlighet. Et lite barn som mister kontakten med sine foreldre begynner raskt å lete etter dem. Hvor er mor og far? Når de finner hverandre igjen er gjensynsgleden stor. De menneskene vi møtte var små og store som hadde mistet alt, også troen på seg selv og en framtid. Når vi først hadde etablert kontakt med dem kunne vi ikke forlate dem. De trengte vår støtte og vår veiledning. De trengte praktisk hjelp til å overleve. Det ble et tungt ansvar å bære for oss som var i slutten av tenårene.

-Mange hadde rømt fra sine hjem fordi de ble dårlig behandlet. De flyktet til byen i håp om et bedre liv. De fleste ville klart å leve med fattigdom, men de klarte ikke alle slagene og all fornedrelsen som de opplevde av sine egne foreldre. Derfor stakk de av. Ingen kan

leve uten omsorg og kjærlighet. Barnas største ønske er å få oppmerksomhet og kjærlighet.

Mange barn og unge har sagt til meg at de hater sine foreldre. De vil aldri se dem igjen, men bak disse ordene ligger det likevel et savn. Det er bitterheten som kommer fram, men de vet hvor de kommer fra og de lever med et lite håp om en dag å se sine foreldre igjen, til tross for hva de har måttet lide. På grunn av HIV/AIDS epidemien er det dessverre mange som aldri finner sine foreldre i live.

Etter kort tid i gatearbeidet var gruppen av entusiastiske ungdommer halvert fra 10 til 5. Gizachew forklarer dette med den store psykiske påkjenningen møtet med gatefolket medførte.

-Alt var annerledes enn hva vi hadde trodd. Språket var usminket og tøft. Vi innså at språket i kirka og språket på gata var rimelig forskjellig, for å si det mildt. Mange følte seg utrygge. Vi satt blant kriminelle og mordere som gikk i detalj om hva som hadde skjedd de siste dagene. En ungdom kunne fortelle hvordan han brukte kniven for å drepe en av sine konkurrenter ved søppelcontaineren. Andre fortalte om masseslagsmål, og jeg syns ikke det var rart at noen ble redde. Alle var redde. Vi lyttet til livshistorier som var så fulle av ondskap at vi ikke maktet å høre dem. Vi kjente bare på egen udugelighet. Hva kunne vi egentlig si som trøst? Var vi virkelig i stand til å vise dem en vei ut av deres helvete?

-En av de første kveldene på gata møtte vi en mann som var svært syk. Vi forsto at vi måtte få ham til sykehus så raskt som mulig. Da vi kom til sykehuset fikk vi beskjed om at de ikke kunne ta i mot ham, dersom vi ikke kunne betale for behandlingen. Vi hadde ingen penger og bønnfalte sykehuset om å hjelpe en mann som var helt inn i døden. Vi ble møtt med en kald skulder. Vårt sinne og våre tårer prellet av folkene i mottaket. Vi reiste videre til neste sykehus. Samme episode gjentok seg også der. Uten

penger, ingen behandling. Det endte med at mannen døde på vei fra det ene sykehuset til det andre og vi var livredde. Dette kunne jo hende hver eneste kveld. Det var jo så mange syke og døende at vi heller kunne starte begravelserbyrå. Vi hadde virkelig havnet i dødens forgård, og vi var på ingen måte mentalt forberedt på dette. Derfor ble gruppa vår halvert i løpet av noen få måneder, og jeg anklager ingen av de som forlot oss. De ville så gjerne, men de maktet ikke.

Vår strategi var å komme i kontakt med en fast gruppe barn og unge. Det kunne være fra fem til ti stykker. Vi gikk alltid to og to, og vi forsøkte å finne dem hver eneste kveld. Problemet var at de flyttet seg rundt om på forskjellige steder av sikkerhetsmessige grunner. Politiet var deres fiende nummer én. Vi bestemte oss for å konsentrere oss om to områder i byen, ett i sentrum rundt busstasjonen og i vårt eget nærområde Arat Kilo. Men vi klarte ikke å nå over alle. De var for mange. Bare i en av parkene ved Arat Kilo var det en gruppe på ført barn og unge. Fire av oss hadde som mål å hjelpe denne gruppa. I starten hadde vi jevnlig kontakt med mellom tre og fire hundre, og det var en formidabel oppgave å hjelpe alle disse, både mentalt og økonomisk.

Vi visste også at mange av dem var farlige. De var kriminelle og de var mordere, men vi opplevde aldri å bli utsatt for vold, - bare trusler. Ryktet om at vi var "gode hjelpere" gikk i miljøet, og derfor kunne vi egentlig føle oss ganske trygge, selv om vi aldri var helt sikre.

Vi våget aldri å ta med oss gjester fra Skandinavia den første tiden. Hvite mennesker er rike, de har penger, og vi tok ikke sjansen på at noen av våre støttespillere skulle bli utsatt for overfall og ran. Jeg tror egentlig ikke gatefolket ønsker å være farlige, men hvis du er så dum at du har på deg en gullring eller ei klokke, ja da ber du om å bli ranet.

Vi hadde ingen gullringer og heller ingen klokker. Vi satt sammen med dem, snakket med dem og spiste sammen med dem. Vi takket ja når de tilbød oss mat fra søppelcontainere. Vi hadde ikke lyst, men vi hadde heller ikke noe valg.

Hvis noen vil dele det de har, så må du spise. Slik er vår kultur, selv om du vet at maten kan være bedervet. Når vi forteller dem at de er Guds barn og at Gud elsker dem, ja da har vi også invitert oss selv til et felleskapsmåltid.

En gang ble jeg servert en kopp te. Jeg visste at koppen var hentet rett fra en container, og jeg så at vannet var fra kloakken i gata. Men jeg så også at de kokte vannet, og derfor drakk jeg sammen med gateguttene. Heldigvis hadde de også sukker, så jeg klarte å tømme koppen.

Av og til fikk vi mage-problemer, men det var på en måte prisen vi måtte betale for å etablere kontakt.

En ting er å etablere kontakt, men hadde dere noen muligheter til å følge dem opp i starten?

-Nei, det var vanskelig i den betydning vi legger i ordet i dag. For å etablere kontakt måtte vi bruke mye tid sammen med den enkelte gruppe ungdommer. Først måtte vi skape tillit. Hvis vi gjorde avtale om å møtes neste dag klokken åtte så var det sjelden de dukket opp på det tidspunktet. Kanskje kom de klokken tolv, og de var irritert på oss fordi vi ikke var der. Da hadde vi kanskje ventet en time eller to, men de forventet at vi var der til de fant det for godt å dukke opp. Vi lærte oss tålmodighet.

Da vi åpnet vårt første kontaktsenter, og gjorde avtale om at de skulle komme ved ni-tiden om morgenen, så kom de kanskje ved fem-tiden om ettermiddagen. Da hadde vi gått hjem for å spise, - før vi skulle ut på nye oppsøkende turer samme kveld. De kalte oss ofte for løgnere fordi vi ikke var på senteret. Det måtte vi tåle. De var jo ikke vant til å gå etter klokka.

Da bestemte vi oss for å starte med skiftordning slik at det alltid skulle være en av oss tilstede, uansett når

ungdommene dukket opp. Etter hvert lærte vi dem at det å holde avtaler var første skritt på veien for samarbeid fra deres side, og nå går det mye bedre, sier Gizachew.

Bønn preger ungdommene i Win Souls for God. En skandinav kan bli flau når vi ser hvor viktig dette er for WSG-medarbeidere. Kanskje bønnen er en slags livsforsikring i dette arbeidet?

-Ja, sier Gizachew. Du kan gjerne si det slik, men i tillegg ber vi også om at Gud må åpne hjertene til gatefolket, slik at de forstår hva vi sier til dem. Hvis vi går ut til nye områder er det alltid noen som danner en bønnegruppe for oss mens vi er ute i det som kan være et farlig område. Da kjenner vi på tryggheten og vi stoler på Guds løfter om å bevare oss gjennom kvelden og natten.

KAPITTEL 5

Ungdommelig pågangsmot

Da ambassaderåd Inge Herman Rydland ved den norske ambassaden i Etiopia og kona Signe hørte at NRK hadde et fjersynsteam i Etiopia i januar 2001, gjorde de alt de kunne for å komme i kontakt med oss. Inge Herman og Signe hadde et bankende hjerte for ungdommene i Win Souls for God, og gjorde en stor innsats mens de var i Etiopia. Nå er de stasjonert ved den norske ambassaden i Tanzania.

Signe Rydland var ivrig da hun i 2001 første gang presenterte oss for lederne i organisasjonen. Samtidig var hun fortvilet over reglene som hindret ambassadepersonells muligheter til å engasjere seg offisielt i humanitært arbeid. Jeg gjorde disse notatene de tre dagene vi var sammen første gang i Addis Abeba:

-Alt må skje på frivillig basis, og uten at det provoserer landets myndigheter. Verken jeg eller

mannen min har lov å engasjere oss offisielt på grunn av vår status tilknyttet ambassaden.

Uten å bryte reglene vil Signe likevel gjøre så mye som mulig for disse ungdommene. Hun kan ikke la være å vise omsorg for lederne når hun ser hvilken kamp de står i hver eneste dag.

-Det er en fordel å snakke amharisk her, forteller hun. Signe Rydland snakker bedre amharisk og oromo enn hun snakker norsk og svensk. I denne byen ble hun nemlig født i 1947, og hun har bodd over 30 år av sitt liv i dette landet.

-Jeg er en skandinavisk etioper, sier hun. Med utdanning som sykepleier og jordmor vil hun så gjerne engasjere seg for de svakeste gruppene, nemlig gatebarna og de prostituerte. Derfor har hun også så stor sans for organisasjonen Win Souls for God og det ungdommelige motet som lederne her viser. På vegne av de etablerte kirkene er hun småflau, misjonærdatteren fra Sverige.

Hun berømmer ungdommene for visjon og vilje til å arbeide blant barn og unge i sin egen by.

Ungdommene hadde en seng og en madrass. De spiste tre ganger om dagen. Plutselig fikk de øynene opp for de som ikke hadde noe å spise.

Gatefolket var skeptiske og redde for de ti ungdommene som kom til dem om kveldene og nettene for å bli kjent med dem og fortelle dem om Jesus som elsker alle mennesker.

De måtte virkelig jobbe for å bli akseptert av gatefolket. De ble nærmest tvunget til å spise sammen med dem for å bevise sitt engasjement,

- ikke bare i ord, men også i handling.

Men Gud bevarte dem fra alvorlige sykdommer, og de var villig til å spise søppel for å nå dem.

Mer og mer forsto gatefolket at disse ungdommene virkelig mente noe med sin visjon.

At fem av de ti som startet ikke klarte presset er lett å forstå, mener Signe.

-De møtte en verden som var brutal og uten lyse sider. Det de opplevde på gata rystet dem så sterkt at

de ikke maktet å være med. Ingen skal klandre dem for det, selv om de følte at deres vilje og visjon kanskje ikke var sterk nok. Etter kort tid var det imidlertid nye ungdommer som meldte seg til tjeneste. Den "harde kjerne" var så sterke at de klarte å overbevise andre kristne ungdommer om at dette var noe Jesus ville de skulle gjøre i sin egen by. Det var snakk om å redde medmennesker fra undergang, og gi av den kjærlighet Jesus hadde å gi. Midt i de mørke og harde nettene kjente de at Jesus var med og ga dem styrke og velsignelse. De oppnådde mange under på gata, og et under hjelper også på selvtilliten. Mange unge mennesker takket ja til tilbudet om hjelp til en ny start i livet. Noen ble hjulpet hjem til foreldre de hadde forlatt. Andre fikk tilbud om skolegang, og de fikk et daglig måltid med mat. For mange var det starten på å skaffe seg sitt daglige brød på ærlig vis i stedet for å tigge og stjele.

-Jeg har ofte tenkt på hva disse fem som har kjempet siden WSG startet egentlig har forsaket i sine egne liv, sier Signe ettertenksomt.

-Dette er så mye mer enn et rent sosialt engasjement. Dette er virkelig et kall til å løfte mennesker opp fra det underjordiske og de mørke tunneler. De første årene arbeidet de uten noen form for lønn. De tok av sine egne klær. De ba sine familier om å dele av det lille de hadde. De brukte sine lommepenger i arbeidet. De forsøkte å fortelle om sine planer og ideer i sin egen kirke, men der var det dessverre ikke mange som viste forståelse. Men det var noen som ville følge dem et stykke på veien. Det var noen som sto utenfor kirkeporten for å gi klær og sko.

Fra utlendinger, det vil si flest nordmenn, svensker og dansker, fikk ungdommene litt penger slik at de kunne kjøpe matkupper og dermed gi gatefolket muligheten til bedre mat enn den de hentet ut fra søppelcontainerne.

-Arbeidet har vokst enormt, men ungdommene har den samme entusiasme og iver som de hadde i starten i 1997, mener Signe Rydland

-Til tross for de mange svik fra gatefolket fortsetter de trofast å oppsøke noen som er forsvunnet. Noen ganger får de hjelp av politiet, og gleden er alltid stor når et forsvunnet gatebarn kommer til rette. Ofte må de begynne på nytt etter mange ukers arbeid med ett barn. De må overbevise èn og èn om hvor mye bedre det er å gå på skole enn å tigge og stjele i en bakgate i sentrum av byen. Barn må overbevises om at en seng og en madrass er bedre enn hard asfalt. Vi kan egentlig ikke forstå deres tålmodighet og deres kjærlighet, sier Signe

Ungdommenes iver etter å ta vare på barn i utsatte familier må hun også nevne.

-De har et sterkt fokus på å forhindre at barn havner på gata. Det er så mange som er i risiko-sonen, og i de mest utsatte områdene setter de inn sine begrensede ressurser med små skoler for de fattigste barna.

Ofte er det lærerne som tar foreldreoppgaven, inntil foreldrene selv blir lært opp til å ta vare på sine egne. Vi synes det er forferdelig når foreldre slår sine barn, men kulturen her ute er annerledes enn vår. Mange små barn får mye juling i Etiopia. Det er ikke rart de velger å rømme hjemmefra.

Ungdommene i WSG arbeider lange dager og mange netter i tillegg til sine studier. Når de ser skitne barnehender og sultne barnemunner klarer de ikke å si nei. De har en visjon, og de bærer Jesu sinnelag i sitt hjerte, konkluderer Signe Rydland.

KAPITTEL 6

Yonas, - den unge hjelper

Yonas Tesfaye er i dag leder for organisasjonen Hope for Children in Ethiopia, (Håp for barn i Etiopia) den humanitære seksjonen av Win Souls for God. Allerede som ni-åring startet han arbeid blant jevnaldrende på gata.

Han er 29 år og er uten tvil den lederen som har fått den tryggeste og beste oppveksten av samtlige innenfor organisasjonen. Kjærlige foreldre har tatt seg av Yonas og hans 4 søsken, to brødre og to søstre. I tillegg har denne familien også åpnet hjemmet sitt for tre jenter i slekta. To av disse jentene har mistet begge sine foreldre mens den tredje er farløs og med ei mor som er ute av stand til å ta seg av veslejentene si.

-Jeg har alltid vært en stillfaren gutt. Jeg har aldri følt behov for å gjøre opprør eller vise trass. Tvert i mot er det jeg som er fredsmekleren hvis det oppstår uenighet blant oss søsken, eller de tre ekstra jentene i familien, forteller Yonas.

-Jeg var den stillfarne gutten som gikk på skolen, gjorde mine lekser og fikk gode karakterer. Etter skoletid lekte jeg med mine kamerater inne på kirketomta til den svenske misjonen. Deretter gikk jeg hjem til avtalt tid. Jeg begynte tidlig å lese Bibelen og jeg var med i kirkens barne- og ungdomsarbeid. Spesielt likte jeg å synge i kor.

Med min sosiale rettferdighetssans var jeg også sterkt opptatt av å dele av det lille jeg hadde. Jeg så jo at mange i gata vår var fattigere enn meg. Hadde jeg to

kroner i lomma så ga jeg alltid bort halvparten til en av de andre, og jeg passet på å fordele jevnt til mange av mine fattige kamerater.

Min gode venn Tariku hadde også sans for å dele, og sammen med tre andre kamerater ble vi enig om å gjøre et framstøt for fattige i vår bydel. Jeg var bare 9 år gammel. Tariku var ti, men vi var fast bestemt på å starte gatearbeid, forteller Yonas.

-Vi visste ikke helt hvordan vi skulle gjøre det, og vi hadde ikke så mye penger å kjøpe mat for heller. Jeg visste lite om byen jeg bodde i. Mitt område var jo bare fra hjemmet til kirketomta, - om lag 300 meter. Jeg visste ikke hvor nærmeste buss-stopp var, men utrolig nok fant vi fram til sentrum, der vi hadde hørt at det var mange fattige rundt markedsplassen og den sentrale buss-stasjonen.

Mange av gateguttene trodde vi drev gjøn med dem da vi sa at vi gjorde dette fordi vi var glad i dem. De hadde aldri hørt noe slikt fra verken barn eller voksne, og vi ble jaget bort. Jeg husker jeg var livredd. Men det var også noen som satte pris på at vi tok kontakt. For å være ærlig gjennomførte vi mange turer ned til byen uten å gi tilbud til noen om hjelp. Vi våget rett og slett ikke å komme for nær disse menneskene. Likevel var vi lykkelige, for vi visste at vi gjorde noe som var riktig.

-Ryktet om vår sosiale klubb gikk raskt til foreldre og søndagsskolelærere. Vi ble fortalt at vi var alt for unge til å ta på oss dette ansvaret og vi ble bedt om å vente noen år. Vi lyttet til de voksne, og da fikk vi ros.

Min far fortalte at han også hadde kjent på et kall til å gjøre en sosial innsats. Gjennom sin oppvekst i den lutherske kirken var han flasket opp med sterk moral og etiske normer. Det å hjelpe sin neste var et godt og hellig prinsipp for far, og han ville videreføre det til oss barna.

Jeg så virkelig opp til far. Han var tvers i gjennom ærlig og god. Han og mor viste kjærlighet for hverandre. Det skjedde aldri at far var på byen uten at

mor var med. Hvis mor og far var ute og spiste tok de alltid med noe hjem til oss barna. Deres omsorg for oss rørte mitt hjerte. Deres vennlighet og kjærlighet ble en modell for meg.

-Etter at jeg hadde fullført ungdomsskolen hadde jeg lyst å komme i arbeid og tjene mine egne penger. Sammen med min bror startet jeg en liten speilfabrikk, der vi utviklet vår egen design. Vi besøkte mange forretninger rundt om i byen og tilbød våre produkter. Vi forhandlet pris og kvantum, og etter kort tid tjente vi svært godt. Som 18-åring kunne jeg innkassere 1000 kroner i måneden, og vi var virkelig fornøyd med vår innsats. Far ønsket at jeg skulle ta videregående utdanning, men for første gang i mitt liv var jeg uenig med ham. Nå tjente vi godt. Vi opplevde suksess i forretningslivet og vi kunne betale tilbake noe av alt det vi hadde fått. Sammen med min bror jobbet jeg lange dager. Vi fikk så store bestillinger at vi måtte jobbe halve natta for å make leveringsfristene.

-Samtidig med suksess i forretningslivet kom også utfordringen om å starte Win Souls for God. Skulle jeg virkelig avvike vårt speilverksted for å jobbe med gatebarn?

Plutselig fikk jeg samvittighetskvaler. Her tjente jeg gode penger mens tusenvis av barn og unge levde av det de fant i søppelcontainere. Når jeg var rundt om i byen og leverte mine speil så jeg gatebarn over alt. Jeg visste at jeg måtte bli med i arbeidet for disse barna. Jeg tok lett til tårene når jeg så deres situasjon, og jeg visste at jeg sviktet et kall fra Gud dersom jeg ikke gjorde noe for dem.

Jeg hadde fulgt min fars vilje om å fortsette utdannelsen og fant ut at jeg kunne overlate speilverkstedet til våre tre assistenter. Dermed kunne jeg gå inn for gatebarn-prosjektet på heltid. Jeg opplevde det som en riktig avgjørelse, og jeg ble valgt til leder for WSG det første året. Jeg hadde tross alt

erfaring med oppsøkende arbeid fra min tid som barn, sier Yonas med sitt store og varme smil.

-For meg var det en stor skuffelse at ingen ga meg økonomisk støtte da jeg begynte arbeid på fulltid uten lønn. Fra å være en velstående ung mann, opplevde jeg å være avhengig av andres støtte. I fire år arbeidet jeg uten noen form for lønn, men mine foreldre forsto situasjonen. Derfor fikk jeg bo hjemme. Her fikk jeg både mat, klær og en seng å sove i. Jeg hadde egentlig ingenting å klage over. Jeg hadde selv valgt dette, og jeg visste at det var det riktige valget. -Det er tusenvis av mennesker rundt meg som aldri kan velge, tenkte jeg, og beholdt humøret og smilet. Noen sier at jeg har fått et åpent sinn og et vennlig smil i gave fra Gud. Jeg tror faktisk det er sant. Jeg smiler alltid, selv om jeg kan være lei meg. Jeg er enormt sosial. Jeg elsker å være sammen med mennesker. Jeg elsker gatefolket i min by, og det er her jeg hører hjemme.

-Etter hvert som arbeidet innen Win Souls for God utviklet seg og ble mer omfangsrikt kom det også et krav fra myndighetene om at vi måtte splitte opp våre aktiviteter i en religiøs og en sosial avdeling. Dermed måtte vi etablere Hope for Children in Ethiopia (HCE), som jeg ble leder for. Jeg tror det var riktig at vi gjennomførte denne splittelsen, selv om vi fortsatt har en felles økonomisk og administrativ ledelse. Enkelte av våre givere og samarbeidspartnere ønsker å bidra med midler på et rent humanitært grunnlag. Da kan de støtte aktivitetene til HCE. Innenfor denne organisasjonen driver vi kveldsskolen for jentene som samler ved og guttene som vever. De er i aldersgruppa 7 til 18 år, og har ingen mulighet til å gå på vanlig skole. Vi har midler til å hjelpe hundre av dem med kveldsskole, der de lærer engelsk, amharisk og matematikk. Vi underviser også i forebyggende helsearbeid, spesielt rettet mot HIV/AIDS problematikken.

-Gjennom HCE bidrar vi også med skolemateriell, alt fra bøker til blyanter. Vi gir støtte til medisinsk behandling for de som trenger det. For arbeidsgiverne til de hundre barna som er i vårt program, har vi også satt i gang undervisning slik at de skal forstå barnas behov, og gi sine ansatte muligheten til å være barn, selv om de arbeider hardt.

Vi ser det også som vår oppgave å besøke landsbyene hvor disse barna kommer fra for å opprettholde kontakten mellom barn og foreldre. Også ute i landsbyene underviser vi i preventivt helsearbeid. Ett hundre og femti familier er nå med i vårt program om prevensjon og familieplanlegging. Endelig må jeg få nevne at lek og idrett er en viktig del av vår aktivitet. Hver helg arrangerer vi turneringer i bordtennis, håndball, fotball og andre aktiviteter som barna gjerne vil være med på. Store turneringer, der vi inviterer andre lag og foreninger til å konkurrere med "våre" barn, har vi også satt i gang. Dermed skaper vi også kontakt på tvers av de sosiale skiller i byen.

KAPITTEL 7

Hellige løgner og tyverier

Det ville aldri blitt noe gatebarnarbeid eller en organisasjon med navnet Win Souls for God dersom ungdommene i Nathanim-gruppen hadde fulgt rådet de fikk fra sin egen kirkes ledelse. Ledelsen tok dette formelt opp som egen sak i begynnelsen av mai 1997 da ti av ungdommene i all hemmelighet hadde bestemt seg for å starte sitt arbeid utenfor kirkeportene.

Rådet fra ledelsen var enstemmig:

Dere er for unge og dere må konsentrere dere om våre kirkelige aktiviteter og deres egen utdanning.

Dere kommer fra fattige hjem og har ingen ting å dele med disse som velger å leve i rennesteinen.

-Vi ble både lei oss og provosert over vår egen kirkes holdning til gatefolket, forteller Gizachew Ayka.

-Selv ikke våre ledere forsto at det var medmennesker der ute som trengte hjelp. De hadde rett i at vi var unge og at vi hadde lite å gi bort, men vi sa til dem at vi gjerne ville dele av det lille vi hadde. Vi forsto også at det var nytteløst å gi inn en dialog om dette. Derfor sluttet vi å snakke om det, vi gjorde bare det vi måtte. Vi gikk ut på gatene og vi etablerte kontakt med medmennesker som var i mye større nød enn vi hadde forestilt oss.

Våre kirkelederes negative respons gjorde at vi ble mer overbevist om at vi gjorde det som var riktig. Selv de av oss som hadde foreldre fortalte ikke noe hjemme. De ante ingenting om hva vi drev med. Min egen far visste ingenting før det var gått nesten tre år, innrømmer Gizachew.

-Dermed lurte vi vår egen kirkeledelse og våre egne familier trill rundt. Vi fortalte at vi var opptatt med vanlige kirkelige aktiviteter. Disse løgnene kalte vi "hellige løgner".

Det var likevel noen av de faste kirkegjengerne som støttet oss i "det stille". De ga oss råd og veiledning, men ingen økonomisk støtte. Likevel er jeg glad for den hjelpen vi fikk fra et fåtall av de eldre i menigheten. De delte vår visjon, men ville ikke gjøre opprør mot ledelsen.

-Da sannheten om vårt arbeid kom for en dag var det blandede reaksjoner. Noen ble svært sinte på oss, mens andre smilte og sa at de hadde hatt en mistanke og egentlig var stolt over både vår trassighet og vår troskap mot det kall vi følte så sterkt på. Etter tre år i skjul var vi lettet over at sannheten om Win Souls for God ble kjent, ikke bare blant utlendinger som hadde støttet oss og hjulpet oss med mange praktiske ting, men også blant våre nærmeste. Nå kunne vi endelig be om kollekt i kirkene våre slik

at vi kunne organisere arbeidet på legitimt vis. Vi kunne også få bedre rutiner på det administrative og økonomiske, og i forhold til de offisielle myndighetene.

-I tillegg til våre "hellige løgner" kan vi nå innrømme at vi også hadde "hellige tyverier" fra våre egne hjem, forteller Gizachew med et lite smil.

-Vi hadde jo ikke penger til arbeidet. De to første årene bidro jeg med 50 øra i uka, og det lå på omtrent samme nivå hos samtlige av oss. Vi diskuterte mye hvordan vi kunne tjene penger til en felles kasse. Yonas var dyktig og bidro mest. Et par år etter at vi startet arbeidet fikk jeg kontakt med min svenske familie og de hjalp hele familien vår til å komme ut av den verste fattigdommen. Noe av det vi fikk ble øremerket til meg, uten at familien fikk vite hva jeg skulle bruke pengene til. Søster Rachel i Sverige ville gjerne støtte arbeidet vårt, og derfor fikk jeg mer enn de andre.

Yonas og jeg var dyktige småtyver før disse bidragene kom. Yonas har et nært forhold til sine foreldre, og ingen kan tro at han er i stand til å ta noe som ikke tilhører ham selv.

-Jeg kan ikke nevne alle våre "hellige tyverier", men jeg skal gi deg et eksempel:

Vi møtte en mann som fortalte oss at han hadde fem sønner. På grunn av problemer hjemme hadde han forlatt kona og barna og sov på gata. Da vi traff ham var han svært syk. Vi ringte til Røde Kors og fikk tak i en ambulanse. Han var utrolig dårlig kledd og mens vi ventet på ambulansen stakk både Yonas og jeg hjem for å finne klær til ham. Vi visste at ingen sykehus ville slippe oss inn porten med en mann som var så skitten og fillete i klærne. Jeg fant en gabi (hvitt og varmt klede som eldre menn bruker i Etiopia) rett ved inngangsdøra da jeg kom hjem. Det var ingen i nærheten og jeg så mitt snitt til å ta den og strøk på dør. Min hensikt var jo bare å låne den noen timer til vi fikk mannen på sykehus.

Etter å ha kjørt fra det ene sykehuset til det andre fikk vi endelig plass til ham på en avdeling der han fikk seng for natten.

Da vi kom til sykehuset neste morgen fikk vi vite at han allerede var død. Yonas og jeg gråt, for denne mannen hadde så mye å leve for og vi ville hjelpe ham tilbake til sin kone og sine barn.

-Jeg fikk jo også et praktisk problem, fortsetter Gizachew.

-Jeg kunne ikke be om å få tilbake min fars gabi. Jeg visste ikke hvor jeg skulle gjøre av meg den dagen. Jeg våget ikke å gå hjem, for der hadde sikkert far allerede lett huset rundt etter sitt tøy. Etter å ha gått gatelangs hele dagen måtte jeg komme meg hjem. Heldigvis var det ingen som spurte om noe. Jeg var lettet og glad, men jeg fikk ikke sove den natta. Jeg prøvde å finne løsninger på mitt problem. Kanskje jeg skulle fortelle det til mor? Jeg våget ikke, for hun ville helt sikkert bli svært sint og straks fortelle det videre til far. Far ville ganske sikkert ta meg med utenfor huset og gi meg skikkelig bank. Derfor sa jeg ingen ting.

To dager senere forsto jeg at de hadde begynt å lete etter gabien, men jeg sa fortsatt ingen ting. De begynte å spørre naboene og de begynte å krangle om hvem som hadde forlatt huset uten å låse døra. Kanskje var det noen som hadde sett gabien gjennom en åpen ytterdør? Mor beskyldte far, og far beskyldte mor. Det ble etter hvert ganske utrivelig hjemme, men de måtte slå seg til ro med at fars søndagsantrekk var og ble borte.

Tre år senere hadde jeg spart meg opp noen kroner og bestemte meg for at jeg måtte få ordnet opp i min "gamle synd". Så jeg kjøpte en ny gabi til far og fortalte ham sannheten. Det var en utrolig lettelse å få denne saken ut av verden.

-Det var også en lettelse den dagen vi sto fram i kirken og fortalte åpent om hva vi gjorde, sier Gizachew.

-I dag betakter vi oss som fullverdige medlemmer av den evangeliske kirken. Vi deltar på gudstjenester på søndag formiddag i tillegg til egne ungdomsmøter utenfor kirken på søndag ettermiddag. Våre samlinger med gatefolket foregår heller ikke i kirken. Vi har tre sentra rundt om i byen i tillegg til hovedkontoret vårt, der terskelen er svært lav. Vi tror det er riktig at gatefolket har sine egne samlinger på egne premisser. Av hensyn til lukt og hygiene er det også greit å ha de fleste samlingene utendørs. Vi føler at vi er med å gjøre vår egen kirke sterkere i utadrettet virksomhet og har nå både ledelsens velsignelse og en betydelig økonomisk støtte i det arbeidet vi utfører.

KAPITTEL 8

Et offentlig ansvar?

I Skandinavia vil vi si at arbeid blant de som faller utenfor det etablerte samfunn er et offentlig ansvar. Det er flott med Kirkens Bymisjon, Frelsesarmeen og andre frivillige organisasjoner, men uten statlig støtte hadde de ikke klart å drive så omfattende som de gjør. Velferdsmessig er det en enorm avstand mellom de skandinaviske land og et fattig land i Afrika. Her må folk klare seg selv, eller sørge for å få hjelp til å klare seg.

Da WSG startet sitt arbeid var det ingen av ungdommene som tenkte på at de burde registrere sin virksomhet. De hadde ingen erfaring med offentlige kontorer og regelverk. De måtte bare ut på gatene og redde medmennesker. De visste ikke en gang hvor de aktuelle kontorene for registrering befant seg.

-Heldigvis fikk vi svensk hjelp med offentlig registrering og opprettelse av bankkonto, forteller Gizachew. -Ingen av oss ungdommene hadde noen gang vært inne i en bank, og langt mindre bedt om å

få en konto. Hva skulle vi med det som hadde nok med å skaffe penger til vårt daglige brød?

Vi forsto imidlertid raskt at det i arbeidet blant gatefolket var viktig å ha papirene i orden. Vi trengte papirer som viste at vi hadde lov til å utføre dette oppdraget. Ikke først og fremst blant dem vi hjalp, men blant alle de som ikke ønsket at vi skal bry oss om dette "avfallet".

Gizachew innrømmer at han fortsatt blir utrolig provosert over mennesker i middelklassen og den øvre klasse i byen som nærmest spytter etter dem fordi de bryr seg om de aller svakeste.

-De ser ikke at det handler om medmennesker. Det vil si, de vil ikke se det, ikke en gang hvis ett av deres egne barn skulle stikke av og bli "avfall".

-Det var ingen lett oppgave å få de nødvendige godkjenningene, fortsetter Gizachew.

-Vi var unge og urutinerte. På offentlige kontorer spurte de alltid hvorfor ikke lederen vår kunne komme, eller de spurte hvem som hadde sendt oss. Jeg forstår i dag ikke hvordan vi klarte det, men jeg tror Guds hånd ordnet med noen av signaturene i tillegg til de eldre medlemmene i kirken som hjalp oss i all hemmelighet. Vi kunne heller ikke klart oss uten den administrative hjelpen vi fikk fra Sverige, gjennom Agne Norlander og Dr. Teferi Sendabo. Vi lærte oss også en smart teknikk etter hvert som spørsmålene om vår alder og utdanning alltid ble et tema. Vi sendte brev til de aktuelle kontorene med søknadspapirer og alle formelle skjemaer, og dersom de ville snakke med oss ba vi dem kontakte oss på et telefonnummer hvor vi kunne diskutere sakene over telefonen. Vi hadde tross alt voksne stemmer og det fungerte veldig bra, -så lenge de bare hørte og ikke så. Fire år etter starten var vi registrert ved alle de nødvendige kontorer og de nødvendige registre, og vi har i dag et ryddig godt forhold til myndighetene, mener Gizachew.

Spørsmålet som er naturlig å stille er om myndighetene gjør noe annet for gatefolket enn å rydde byen når det kommer statsbesøk?

-Hovedgatene er nesten fri for de typiske overnattingsstedene der enkeltmennesker eller grupper lager seg krypinn av søppel, tildekket med plast. Likevel er det trolig 60.000 mennesker som gjemmer seg på mange forskjellige steder når natten faller på, mener Gizachew.

Han ønsker ikke å komme på kant med landets myndigheter, for organisasjonen er avhengig av et godt forhold til dem for å realisere sin visjon. Likevel bekrefter han at gatebarn samles opp i lastebiler og kjøres bort ved spesielle anledninger i hovedstaden.

-Det er annerledes her enn i Skandinavia. Vi forventer ikke at politikere i maktposisjon gjør noe for oss.

Landet er fortsatt enormt fattig, og myndighetene gjør mye for å bygge skoler og sykehus. Det er likevel en kjennsgjerning at landets helsetjeneste er av et meget beskjedent omfang, sier Gizachew..

-Gatefolket ønsker heller ikke å få for stor oppmerksomhet. Slikt blir det bare uro av. De vil leve i fred på gata, og håpe at morgendagen vil gi dem muligheten til å overleve.

Det er frivillige organisasjoner som er redningen for dem, mener han.

-Vi håper at vi en dag vil se slutten på problemet. I dag lever gatefolket i nærheten av søppelplasser og søppelcontainere, og de blir betraktet som en del av søppelet. Vi, som daglig ser problemene på nært hold, ber til Gud at det må skje en forandring. Skal vi være realistiske, så vet vi at det vil ta mange år før de sosiale forholdene er blitt så gode at alle mennesker i denne byen kan leve et menneskeverdig liv.

-Problemet er i hvert fall ikke løst i dag selv om hovedgatene er ryddet. Gatefolket finner nye steder å bo. Egentlig håper jeg at mennesker blir så lei av å se

fattigdommen og nøden at de gjør noe aktivt med det, sier Gizachew.

-Tenk om de som er i stand til det, kan bli utstyrt med kost og brett og selv være med å rydde mot en beskjeden betaling. Da ville myndighetene løse en del av problemene, sier Gizachew videre.

Han mener gatefolket er flinke til å organisere seg. De har hver sine områder og de har sine valgte ledere i lokale grupper. Ungdommer flytter sammen, de finner seg kjæresten og får barn sammen.

-Jeg har møtt hele familier som lever sammen som i et vanlig ekteskap. De tar vare på hverandre fordi de er glad i hverandre. Dersom noen i gruppa blir så syk at de ikke er i stand til å finne mat til seg selv så er det alltid noen som hjelper dem. De vet også hvilke organisasjoner som kan gi dem fri legehjelp og nødvendige medisiner. De har et sosialt nettverk som hjelper de svakeste. De arrangerer til og med begravelser hvis de rekker det før soldater, lokalt politi eller renholdsverk fjerner likene.

-Når de hele tiden har en ytre fiende blir samholdet sterkt, og derfor er det også vanskelig å bryte ut av denne tilværelsen for mange av dem, mener Gizachew.

-Nå kjøres gatefolket 80-90 kilometer ut av byen når myndighetene aksjonerer. Det skjer helst om natten, men gatefolket begynner straks å gå i den retning de tror hovedstaden ligger. Noen går i feil retning og kommer til andre byer. Kanskje slår de seg til ro der noen uker eller måneder, men før eller senere vender de tilbake til Addis. Det er her de mener de hører hjemme. Det finnes gatefolk også i de større regionale byene, men på ingen måte i samme omfang som i Addis. Det er også et faktum at mange dør av utmattelse på den lange veien tilbake til sine gjemmesteder i denne byen.

Hvem som egentlig står bak denne massetransporten av gatefolk har vi ikke klart å finne ut av, men mest

sannsynlig er dette organisert av myndighetene, mener Gizachew.

KAPITTEL 9

Derfor blir de gatebarn

Gatebarna er et direkte resultat av vår fattigdom, -våre økonomiske og sosiale problemer, mener Gizachew Ayka.

-De fleste familier har en svært lav inntekt. Med sju til åtte munnar å mette hver eneste dag blir barna tvunget til å finne seg noe å gjøre. Mange av dem havner på gata. Noen som skopussere, selgere av godterier, frukt og grønnsaker, servietter og neseduker og andre ting som er lett omsettelig. De som ikke klarer salgsjobben blir rett og slett tiggere, og klarer kanskje å tjene 2-3 kroner om dagen. Barna blir kjent med livet på gata, og dersom de opplever vanskeligheter hjemme blir gata ofte deres hjem. Barn som aldri opplever annet enn slag og kjæft, aldri et kjærlig ord, flykter unna sine foreldre. De fleste barn i Etiopia vet hva det vil si å arbeide fra de er ganske små. De blir lært opp til dette, og vet at jo flere som skaffer penger til husholdningen, jo bedre får de det.

-Når barn som arbeider hardt opplever å bli dårlig behandlet, skjer det noe i de små barnehjertene. De blir harde, og en dag stikker de av fra sin familie. Vi har også mange barn som faktisk er født på gata. Disse barna er svært vanskelig å hjelpe, for de kjenner ikke til noe annet liv enn livet på gata. De blir skremt dersom vi lukker en dør bak dem. Da tror de at de er havnet i fengsel, og jo flere dører det er i et hus jo verre opplever de det. De må alltid sjekke en utvei, og låste dører er deres mareritt. Da vil de heller leve i "frihet" på gata. Det er også vanskelig å hjelpe disse barna til skolegang. De har en så asosial oppførsel at de ikke makter å innrette seg noen regler. Bare det å

spise til bestemte tider, måtte vaske seg om morgenen, og ta hensyn til andre som bor sammen med dem, er nesten umulig. De vil ikke ha noen leveregler, - fordi de aldri er blitt lært opp til det. Gizachew er sterkt engasjert når han snakker om dette.

-Addis Abeba er en magnet på de fleste som flykter fra sine hjem og familier, mener han.

-Hovedstaden Addis Abeba oppleves som en drøm for de fleste. De er sikker på at de vil få et bedre liv her. Det gjelder spesielt for de som kommer fra landsbygda.

Vi skal heller ikke glemme at mange foreldre faktisk sender sine små barn til Addis Abeba for å tjene penger til familien hjemme. Det er mange arbeidsplasser her, men det er ikke nok til alle. Det er også utrolig mange arbeidsgivere som utnytter barna til hardt arbeid uten å gi dem annet enn smuler.

Agenter reiser rundt i landet og lover fattige familier en bedre framtid, dersom de sender barna til Addis. De forteller om storbyens mange fordeler, - om alle tilbudene de kan få, - inklusiv skolegang. Bare det å tilby barna sko og varme klær er nok til at foreldrene sender dem dit. Mange tror Addis er første stopp på veien til det gode liv, men for de fleste er det også det siste stoppestedet, som ender i fattigdom og nød.

Ungdom kommer med enorme forventninger, mener Gizachew.

-Når forventningene ikke blir innfridd er det vanskelig for dem å vende tilbake til landsbygda. De vil ikke være tapere i sitt eget lokalmiljø. De ønsker ikke å bli ledd ut fordi de ikke lyktes i sin nye "drømmeverden". Da er det bedre å leve i fattigdommen langt unna.

På grunn av våre sosiale problemer er det også svært mange barn som mister sin mor eller far i barndommen, fortsetter Gizachew.

-HIV/AIDS har vært, og er fortsatt, en enorm katastrofe også i Etiopia. I tillegg kjemper vi en hard kamp mot tuberkulose, malaria og diarrè.

Barnedødeligheten ligger på godt over 10 prosent og antallet HIV/AIDS tilfeller er også oppe på samme prosent.

Trolig har vi mellom fire og fem millioner foreldreløse barn i dette landet. Det er klart dette slår ut på mange områder i samfunnet vårt, og ett område er altså det vi prøver å gjøre noe med gjennom Win Souls for God.

-Det aller viktigste vi kan gjøre er vårt preventive arbeid. Det å forhindre at de blir gatebarn.

Vi makter selvsagt ikke å nå ut til alle med våre programmer innen skole og helse. Vi må gjøre så mye vi kan med de ressurser vi har, og hver eneste dag ser vi at vi taper kampen mot de enorme sosiale problemene vi står overfor.

Derfor må vi hjelpe ett og ett barn om gangen. Vi ser at det er en kamp for å overleve. Et lite barn på fem-seks år, som rekker fram en skitten hånd og ser på deg med bedende øyne, er et kall for oss.

-Ingen kan forlange at et lite barn kan takle alle vanskeligheter alene, sier Gizachew sørgmodig.

-De har ingen forutsetninger for å forstå sin egen situasjon. De vet bare at de er skitne og sultne.

Noen mener vi skal la barna få vokse opp på egne premisser, og ikke ta fram dem friheten. Men vi vet jo at de lever i et totalt mørke. Det er så mørkt rundt dem at de ikke selv er i stand til å se hvilke muligheter de har. For oss er dette faktisk små medmennesker som må hjelpes til sitt eget beste.

WSG har et eget prosjekt for å få barna til å vende tilbake til sine familier.

-Vi arbeider hardt for at de skal få tilbake sin verdighet, sier Gizachew.

-Vi forteller dem hvor mye familien betyr i vår kultur. Det å være sammen med sine nærmeste i både gode og vanskelige dager. Vi bygger dem opp til å tåle den motgangen de vil møte når de vender hjem, men vi forteller også at tross alt er de barn av sine foreldre. Dersom foreldrene ikke lever, har de slektninger som

helt sikkert savner dem. Vi prøver å være realistiske når vi underviser dem i dette. Vi kan ikke gi dem et falskt håp nok en gang. Dersom vi finner ut at barna er velkommen hjem igjen så gjør vi alt vi kan for å sørge for familiegjenforening, understreker Gizachew.

KAPITTEL 10

Levende søppelcontainer

Etter en pause fortsetter vi samtalen vår en lørdag ettermiddag. Gizachew vil gjerne fortelle om noen av de skjebnene han har møtt på gata.

-En kveld satt jeg sammen med noen medarbeidere i nærheten av en søppelcontainer. Plutselig begynte det å røre seg i containeren. Vi satt såpass langt unna at vi ikke helt kunne se hva det var. Min første tanke var at det måtte være en hund som lette etter mat i containeren. Vi gikk nærmere, og så at det var en ung mann.

Hvis du hadde sett denne mannen ville du ikke ha trodd det. Han gikk i ett med søpla. Selv om han bevegde seg, så sov han. Vi vekket ham, spurte hva han het, og han fortalte at denne containeren hadde vært hans hjem i ett år.

-Å sitte ved siden av ham var som et mareritt. Vi prøvde å ta av ham klærne, men de satt fast i kroppen. Det luktet forferdelig, og vi måtte kle av ham bit for bit. Vi varmet opp vann, slik at klærne skulle løsne fra kroppen, men skinnen fulgte med.

Vi var unge og urutinerte da vi møtte denne mannen. Flere av oss kastet opp. Noen maktet ikke å være i nærheten av ham, og vi måtte arbeide på skift for å tåle stanken.

Vi spurte hvorfor han bodde her, og da fortalte han at han hadde kommet til byen i håp om å skaffe seg arbeid. I mange dager gikk han omkring og lette etter en jobb, men mislyktes. For ham var gata eneste

alternativ. Han kunne ikke reise hjem igjen. Da ville alle i landsbyen spørre så mange hvorfor. Denne kvelden praktiserte vi Guds ord om å dele av det vi hadde. Etter å ha vasket ham, kledde vi ham opp, og oppfordret ham til å gjøre et nytt forsøk på å komme tilbake til livet.

Vi hadde ikke noe sted å tilby ham så tidlig i vår tjeneste, men vi lovt å hjelpe ham, og han var så takknemlig. Ingen hadde brydd seg om ham, der han lå i søppelcontaineren, med hunder som eneste levende kontakt det siste året.

-Jeg husker at jeg var både fortvilet og sint den kvelden, sier Gizachew. Nå renner tårene fra kinnet hans.

-Hvorfor må mennesker oppleve dette? Hvorfor tar vi ikke bedre vare på hverandre? Det ble så mange hvorfor at jeg denne kvelden bestemte meg for å sove sammen med ham ute på gata. Vi kunne ikke forlate ham der og da.

Flere av oss guttene forsto at dersom vi virkelig skulle gjøre en god jobb blant disse menneskene så måtte vi også være sammen med dem og sove ute noen netter. Det var bare Alex som hadde erfaring med å sove ute under åpen himmel i sin barndom.

Det var en sterk opplevelse å leve sammen med denne mannen og flere av de andre. Vi ble kjent med livet både på gata og livet bak dette livet. Vi forsto litt mer av årsaken til at unge mennesker hadde havnet så dypt i rennesteinen. Vår visjon om å dele av det vi selv hadde, ble bare sterkere og sterkere. ”Bringing up the left behind” er vår visjon, sier Gizachew.

Jeg vet ikke hvordan vi best skal oversette dette til norsk, men det handler om å gjenreise de forlatte.

KAPITTEL 11

Teddy, - bibelkontakten og sosialarbeideren

Tewodros går under kallenavnet Teddy. Han er 26 år, og er leder for evangelisering og bibelundervisningen. Han har også et spesielt ansvar for de tre kontaktsentrene rundt om i Addis Abeba.

Han har tre halvssøstre, og var eneste sønn fra morens første ekteskap. Hans far døde av tuberkulose da Teddy var 4 år gammel. Teddy var mye sammen med sin far, og de siste månedene lå han også sammen med ham på sykehuset, fordi den lille gutten var blitt smittet. Men Teddy ble reddet og ble umiddelbart flyttet over til sine besteforeldre på farsiden.

-Mor hadde ingen fast jobb og hadde derfor heller ingen mulighet til å ta seg av meg, forteller Teddy.

-Tre år etter fars død giftet mor seg på nytt og fikk tre døtre med sin nye mann. Jeg ble glemt av mor, og har vanskelig for å akseptere at hun prioriterte sine tre småjenter og aldri ga meg sjansen til å komme tilbake, sier Teddy, og fortsetter:

-Jeg opplevde det bittert å måtte vokse opp uten søsken, selv om bestemor gjorde sitt beste for at jeg skulle få en god oppvekst.

Den eneste kontakten jeg har med mor i dag er når hun oppsøker meg og ber om penger til livets opphold. Hennes andre ekteskap gikk over styr og nå lever hun virkelig i fattigdom.

Etter at jeg ble en kristen føler jeg en forpliktelse til å hjelpe mor, selv om hun sviktet meg. Derfor får hun noen kroner fast hver måned slik at hun kan betale

husleie og slippe å sulte. Jeg har også noe kontakt med mine søstre, men siden vi ikke vokste opp sammen blir det heller ikke det nære forholdet mellom oss.

Mine besteforeldre døde da jeg var 17 år gammel. Da hadde jeg ingen å gå til, men min beste venn, Alemayehu (Alex) inviterte meg til å bo sammen med ham. I dag er vi kolleger i Win Souls for God, og jeg vil alltid stå i gjeld til Alex.

-Jeg vet inderlig godt av egen erfaring hva det vil si å måtte tjene til det daglige brød. Helt fra jeg var 10 år jobbet jeg som skopusser inne på den svenske misjonens område. På den måten tjente jeg nok penger til å gå på skole. På gode dager kunne jeg tjene opptil sju kroner, og mesteparten av disse pengene gikk direkte til matpenger for bestemor. Hun sendte meg på markedet for å kjøpe poteter og grønnsaker. Det jeg klarte å lure unna, brukte jeg på klær og sko. Jeg hadde aldri råd til å kjøpe meg nye klær, men det var en bra bruktbuikk i nærheten. Noen ganger fikk jeg også klær og sko av den svenske misjonen, men disse solgte jeg som oftest videre for å få penger til skolegangen min.

Jeg kjempet egentlig for å overleve hver eneste dag. Jeg var ofte ensom og lei meg. De dagene jeg kunne legge meg og være mett, var de beste dagene i min barndom.

-En av fordelene ved å arbeide som skopusser inne på den svenske misjonen var at jeg hørte mye kristen forkynnelse. Egentlig var jeg ikke så veldig interessert, men da livet var som mørkest, rett etter at både bestemor og bestefar døde, søkte jeg trøst i kirken. Her møtte jeg virkelig Jesus som 17-åring. To av kirkelederne tok seg av meg da jeg ble helt alene. De viste meg veien til Kristus gjennom det de sa og det de gjorde for meg. Jeg fikk være med i en bibelklasse for ungdom og vi gikk gjennom hele Johannes-evangeliet.

Jeg vokste opp i ortodoks tradisjon, og den lokale Trinity-kirken ligger bare et steinkast fra den svenske misjonens evangeliske kirke. Mine besteforeldre tok meg alltid med til den ortodokse kirken på søndagene, men etter noen måneder med bibelstudium i den evangeliske kirken følte jeg at jeg måtte ta et valg.

En av lederne i den ortodokse kirken gjorde valget mitt lettere enn jeg hadde trodd. Han tok meg til side en søndag ettermiddag og var rasende over at jeg gikk i den evangeliske kirken. Da spurte jeg ham hvorfor han aldri hadde fortalt meg hva som sto i Johannes 3.16. "For så har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham ikke skal fortapes men ha evig liv." Jeg spurte også om dette ordet var for både ham og for meg. Da tente han på alle pluggene og sa at jeg ikke hadde noen rett til å lese fra Guds Hellige ord for ham. Han ba meg forsvinne og aldri mer vise meg i hans kirke. Jeg gikk lykkelig derifra og har aldri vært i den kirken senere, sier Teddy med en blanding av smil og sårhet i blikket.

-Etter at jeg begynte i den en evangeliske kirken og studerte Guds ord hver eneste dag, ble jeg også mer voksen i min livsførsel. Jeg klarte meg bra på skolen og fullførte ungdomsskolen med gode karakterer. Jeg fikk jobb som vakt for organisasjonen til den tidligere generalsekretæren i Mekane Yesu kirken, Gudina Tumsa, og på kveldene studerte jeg fysikk og datateknikk. Mye av dataundervisningen foregikk på engelsk, siden mange bruksanvisninger var på dette språket.

I dag er jeg virkelig glad for at jeg fikk engelsk "på kjøpet".

-Da Alex, Yonas, Gizachew og sju andre ungdommer bestemte seg for å begynne arbeid blant gatebarn ønsket jeg også å være med, forteller Teddy videre.

Han ble lei seg da de andre ungdommene mente han var for umoden til å bli med fra starten.

-Da de tilbød meg å være med som frivillig på enkelte oppdrag, sa jeg ja med en gang, fortsetter Teddy..

-De visste ikke at jeg hadde bestemt meg for å bli en del av denne bevegelsen. Jeg kjente jo til gatelivet og jeg visste hva det ville si å gå sulten.

Som takk for min frivillige innsats fikk jeg både mat og klær av WSG. Jeg sluttet som vakt for Gudine Tumsa-organisasjonen etter tre måneder, fordi jeg ville være mest mulig sammen med mine venner i gatebarn-arbeidet. Pengespørsmålet løste jeg ved å gå tilbake til jobben som skopusser. Hver lørdag og søndag jobbet jeg på spreng, og folk i området visste at jeg var en dyktig skopusser.

-Nå har jeg fått det ansvarsfulle oppdraget med å være leder for evangelisering og bibelundervisning. Det er mange dyktige forkynnere i organisasjonen vår, og det er viktig at vi bruker de nådegaver vi har fått. Jeg organiserer all forkynnervirksomhet og all bibelundervisning rundt om i byen, og jeg er ofte ute og samtaler med gatefolket. Tre kvelder fra kl. 21.00 til midnatt organiserer jeg små samtalegrupper for gatefolk og unge kriminelle. Det er ikke bestandig jeg blir godt mottatt og jeg må tåle at noen snakker nedsettende til meg. Da trekker jeg meg stille tilbake for å unngå konflikter og unødig oppmerksomhet.

-Det å få snakke med medmennesker på gata om Jesus er en utrolig opplevelse for meg, sier Teddy. Han forteller at mange er nysjerrige, og de spør om mye. Teddy gir dem svar på spørsmålene ved bevisst å bla opp i Bibelen.

-Ofte bare måper de når jeg sier at svaret står der eller der, sier Teddy med et smil. -Står det om oss i den boka, sier de ofte. Så deler vi Guds ord sammen, og vi deler et måltid mat. Noen ganger må jeg si ja til det som kan være bedervet mat, men da legger jeg inn en ekstra bønn til Gud, og ber han ta vare på min

helse, siden jeg er ute i hans oppdrag. Så langt har det gått bra.

Jeg ønsker over alle ting her i verden å få fortsette med dette oppdraget. "Gå ut og forkynn evangeliet for alt folket", sa Jesus. Da er jeg sikker på at han også mente gatefolket i Addis Abeba, avslutter gate-evangelisten.

KAPITTEL 12

På - og under gata

Det er forbundet med en viss risiko å bli med WSG-medarbeiderne ut på gata for å snakke med gatefolket. En tidlig morgen i januar 2001 fikk jeg som TV-reporter mitt første møte med gatefolket, ansikt til ansikt. Det gjorde enormt inntrykk.

Det var kaldt og folk var på vei til jobben.

Om ikke den vanlige innbygger i Addis bryr seg så mye med disse menneskene, så blir de utrolig provosert hvis hvite mennesker tar kontakt med nettopp gatefolket.

Ved en søppelcontainer var to ungdommer i ferd med å sortere ut matrester. Sammen med min fotograf Gunnar Bjerketvedt filmet vi, tok bilder og snakket med ungdommene. De var hyggelige og blide, midt i stanken. Plutselig kom en stein susende mot min fotograf. Han dukket unna og reddet både seg selv og kameraet. Gizachew og Tariku forsøkte å roe ned situasjonen, men lyktes ikke. I nærheten sto et par bevæpnede soldater. De forsto situasjonen, sjekket våre papirer og holdt vakt rundt oss. Dette skjedde midt i Etiopias hovedstad

Vi beveget oss over til et skur ved et busstopp og så på en gjeng på åtte barn i alderen seks til tolv år. De lå under skitne filler og plastsekker med knallhard betong som sin seng. Disse guttene hadde trolig ikke vasket seg på flere måneder.

Et par meter fra dem sto mennesker som ventet på bussen. De nedverdiget seg ikke til å se på dem en gang. De var flau over at hvite mennesker tok kontakt med dem sammen med en gruppe på tre ungdomsledere fra Win Souls for God. Noen forsøkte å jage oss bort. Dette avskummet skulle vi ikke bry oss med. Men Gizachew og hans kollega Yonas kjente denne gjengen. De håper en dag å få dem bort fra gata, slik de har klart med hundrevis av andre. De vet det vil ta tid, for disse guttene vet ikke om noe annet enn livet på gata. Det er en tolvåring som er sjef for denne gjengen. Han har bodd her i tre år, siden han flyktet fra sine foreldre etter at de hadde slått og plaget ham det meste av livet. Han hatet sine foreldre, og ville ikke reise hjem igjen. Guttene fikk et godt klapp på skulderen, noen oppmuntrende ord og en matbillett slik at de kunne gå til Hope Enterprise ved 12-tiden og få seg et varmt måltid mat. Svensk Redd Barna er blant de organisasjonene som har reddet tusenvis av gatebarn fra å dø. Guttene gjemte matbillettene godt. Ved 12-tiden så vi dem igjen litt lenger oppe i gata, nettopp hos Hope Enterprise.

Men ungdomslederne ville gjerne vise oss mer av livets brutale realitet. Under midtrabatten i en av hovedgatene har landet teleselskap gravd en underjordisk gate for sine kabler. Her er det husrom for mange. Inngangen er trang, og det rommet vi kommer inn i er om lag 2 kvadratmeter. Her har tre ungdommer funnet sitt krypinn. Her er det faktisk ganske så varmt, men stanken er nesten uutholdelig. De har bilder av popstjerner og Jesus på murveggene. Gizachew kryper ned gjennom hullet i gata for å snakke med ungdommene. De får noen minutter for seg selv. Vi kan ikke høre hva de snakker om, men det er noe spesielt med Gizachew når han kommer opp igjen. Det lyser nestekjærlighet av ham. Det er lett å se at han fryder seg for hver ny kontakt som blir etablert.

Jeg var forundret. Her sto jeg sammen med en mann som var villig til å gå under jorda for å redde mennesker for Gud.

Utenfor den tidligere keiser Haile Selassie`s sykehus møtte vi en ny ungdomsgjeng. De bodde i skur, bygget opp av jord og matrester. En mur dannet naturlig bakvegg. De hadde organisert seg i gjenger som plyndret og ranet til livets opphold. Hele livet er bygget opp omkring småkriminell virksomhet, men de fleste her er ikke farlige, fortalte Gizachew.

-Det er sjelden det blir begått drap, legger han til. Kanskje vil han erzte oss litt midt i alvoret. Han vet like godt som oss at det ikke er trygt for hvite mennesker å bevege seg i enkelte av gatene om nettene.

En tidlig torsdag morgen i mars i 2005 reiste jeg igjen ut sammen med Gizachew, Tariku, Teddy og Yonathan. Den danske misjonæren Hanne Tudlik Jessen, som til daglig arbeider som ergoterapeut ved Yekatit-hospitalet, var også med. Dansk Etiopier Mission har engasjert seg i arbeidet. Ved en telefonkiosk lå det tre gutter og sov.

-Dette er et forholdsvis trygt sted, mente Gizachew, men få minutter etter at vi hadde kommet i kontakt med de tre ungdommene, ble det mye støy rundt oss. En mann ringte øyeblikkelig politiet fordi han var sikker på at vi skulle formidle byens søppel og fattigdom ut til den vestlige verden. Tariku ble enormt provosert over holdningen til voksne mannfolk som ikke ville forstå at vi var her for å hjelpe. Det kom til håndgemeng og etter noen minutter var vi omringet av et titalls personer, - noen av dem også synlig beruset. Vi ble nærmest holdt som gisler på åpen gata midt i regnværet, og den første politipatruljen kom etter noen få minutter. Yonathan klarte å stikke av før han ble angrepet. Det var han som filmet for meg under intervjuet med en av guttene, og derfor var han mest utsatt for fare.

Avvhøret på politistasjonen varte et par timer.

Videokassetten ble beslaglagt, og Gizachew måtte

ringe til Yonas for å hente papirer som beviste at WSG var en lovlig registrert hjelpeorganisasjon. Politimannen så gjennom TV-opptaket og ble egentlig fasinert over intervjuet jeg hadde med en 20-åring på gata. Gateguten fortalte at gata hadde vært hans hjem de siste 11 årene, og at han nå hadde et sterkt ønske om å komme tilbake til et normalt liv. Jeg spurte hva vi kunne gjøre for ham, og ble enig om at han skulle komme til et av kontraktssentrene til WSG samme dag.

De to som anmeldte oss ble sluppet fri. Jeg tok dem i hånden og takket for deres engasjement uten å være for ironisk i stemmen. Jeg fikk et smil i retur.

-De ga oss i hvert fall en ny erfaring, sa Hanne plutselig med et smil. Politimannen gjorde det klart for oss at det var viktig å ha papirene i orden, men han regnet ikke med at episoden ville få noen konsekvenser for oss. Halve dagen gikk før vi kunne fortsette vårt arbeid, men utrolig nok fikk vi videokassetten tilbake. Politimannen lurte også på om jeg hadde kontakter innen norsk politi som kunne hjelpe dem med kurs i etterforskningsarbeid. Jeg ba ham henvende seg til den norske ambassaden i Addis.

Etter denne episoden var Gizachew og Tariku deprimert. -Dere må hjelpe oss å få tilbake smilet i dag, sa de henvendt til meg og Hanne.

-Dessverre er det slik at mennesker i denne byen fortsatt ikke ser at vi har en felles utfordring. Gatefolket blir fortsatt betraktet som søppel, og gjennom mediene vet folk at tusener av mennesker bor på gata i byen vår. Likevel eksisterer de ikke. Det er flere humanitære organisasjoner som gjør en innsats nå, og vi samarbeider med noen av dem. Vi deler erfaringer og vi hjelper hverandre med materiell

Senere på dagen møter jeg Teddy på et av kontaktsentrene som WSG driver i sentrum av Addis Abeba. Ved et gatekryss er et trettitalls mennesker

samlet. De har spist frokost og sangen lyder bak et gjerde av plast og bølgeblikk. –Nå er det bibelundervisning her, forteller Teddy, og fryder seg over at vi kommer innom for å se hans del av arbeidet.

-Vi forsøker å hjelpe folk til frihet både materielt og åndelig, sier Teddy. -Dessverre er mange av disse menneskene avhengig av alkohol og røyk. Jeg forstår at vi må være tålmodig med dem, - men jeg fryder meg for hver eneste en av dem som slutter å røyke og drikke.

-Hver dag fra mandag til fredag er det mellom 25 og 30 som kommer til dette senteret. Det viktigste er at de gjennom sang og andakt får høre at Jesus bryr seg om dem, og vil gi dem et liv i frihet, mener Teddy. Halvveis spøkefullt tillater jeg meg å spørre om Teddy virkelig tror at Jesus går gatelangs for å plukke opp barn og ungdom fra rennesteinen i denne byen.

-Jesus lever også i gatene her i Addis Abeba, kommer det kontant fra Teddy. Jeg stiller ingen flere spørsmål.

KAPITTEL 13

Finansminister og predikant Tariku

Tariku Wendimu Sharew er en stillfaren mann på 30 år. Han er "finansminister" i Win Souls for God og har hatt hovedansvaret for økonomi og regnskap siden

starten for åtte år siden. I tillegg er han med i det oppsøkende arbeidet ute på gata. Han forkynner fast på suppestasjonen "Hope Enterprise", som drives med støtte fra blant annet svensk Redd Barna. Han er også ukentlig på Afrikas største marked, Mercato, og har andakter for unge kriminelle.

Tariku fikk en verst tenkelig start i livet. Hans mor døde samme dag som han ble født. Han har aldri sett sin mor, og har heller aldri sett noe bilde av henne.

–Min mor ga sitt liv for meg, sier Tariku stillfarent.

Denne mannen hever aldri stemmen, men han har likevel en myndighet som mange misunner ham.

Tariku var sønn nummer to i familien Wendimu, men hans far, som arbeidet som gartner ved den spanske ambassaden, innså raskt at han ikke klarte å ta seg av begge guttene. Et svensk misjonærpar ønsket å adoptere ham, men det sa farmor nei til. Hun lovte å ta ansvar for Tarikus oppvekst, og gutten ble sendt 320 kilometer sørover til den lille landsbyen Hossaena.

-Jeg bodde hos farmor i seks år, og hun var en godhjertet kvinne. Hun ga meg all den kjærlighet hun kunne gi, men savnet av mor var sterkt hos meg. Ingen kan erstatte mor. Tross alt hadde jeg en lykkelig barndom i den lille landsbyen. Jeg fikk leke med venner, og hele landsbyen var en stor familie. Jeg lærte også å arbeide, uten at jeg noen gang ble tvunget til hardt arbeid.

Etter et par år som enkemann giftet far seg på nytt, og med sin nye kone fikk han to jenter. Far og stemor bodde i Addis, og da jeg var seks år og skolegang nærmet seg, mente farmor det var på tide at jeg vendte tilbake til Addis Abeba. For meg var det en stor overgang, og jeg oppnådde aldri den nære og gode kontakten med min stemor. Jeg kom til min egen familie som en gjest. Jeg var landsbygutten som fikk bo hos min far og stemor nærmest som et adoptivbarn. –Men jeg hadde en stor fordel, nemlig at jeg likte å arbeide, sier Tariku.

-Som liten gutt ble jeg nærmest arbeidsleder i gata vår. Jeg var flink til å organisere og far underviste meg i administrasjon og ledelse, uten at jeg egentlig skjønnte det. Men faktisk gikk det opp for meg at dersom jeg ikke var tilstede, så ble heller ingen ting gjort av praktiske ting i nabolaget.

Tariku var glad i å gå på skolen, og etter grunnskolen fortsatt han i videregående. Nå studerer han økonomi og ledelse på et av byens college. Fire kvelder i uka bruker han på dette, og den femte kvelden studerer han engelsk.

Tariku har aldri vært i tvil om Guds ledelse med sitt liv.

-Bestemor lærte meg å be. Hun fortalte mye fra Bibelen da jeg bodde hos henne, og far var også en evangelisk kristen. Han sørget for at jeg gikk på søndagsskolen og oppførte meg skikkelig. Stemor snakket aldri med oss barna om evige verdier og hun var heller aldri med i kirken. Det var fars store sorg, men om han ikke fikk med seg kona på veien så skulle i hvert fall vi barna få muligheten til å bli kjent med Jesus.

I Entoto evangeliske kirke fikk jeg raskt oppgaver. Kirkeledelsen merket at jeg var flink til å organisere. Derfor ble jeg leder både i søndagsskolen og for ungdomskoret.

-Det var to ting vi spesielt ba om, nemlig god rekruttering til ungdomskoret, og midler til å pynte opp området rundt kirken. Vi ville at folk som gikk forbi skulle se at dette var en livskraftig menighet, der det også grodde vakre blomster rundt oss. Kanskje flere da ville komme inn gjennom porten til vår kirke? Men vi var også opptatt av det som skjedde utenfor porten. På veien til kirken gikk vi daglig forbi de fattigste av de fattige. De som ikke hadde noen ting. Vi kunne ikke bare se på alle som bodde på gata. Vi arrangerte egne bønnemøter for gatebarn og de fattige utenfor vår egen kirkeport.

Samme kveld som vi ble enige om å begynne et arbeid blant disse, gikk vi ut på gatene. Vi var unge,

entusiastiske og villige, og vi fikk sjokk over den virkelighet som befant seg der ute.

Jeg kunne fortelle om mange episoder fra disse årene, men jeg har lyst å fortelle om 18-åringen Isaiah.

Myndighetene hadde innført forbud mot å sove ute i hovedgatene, og med jevne mellomrom satte de inn lastebiler for å frakte gatefolket ut av byen. Isaih nektet å forlate byen og klarte å løpe fra politiet en kveld de kom for å hente ham. Han gjemte seg i en park, men neste dag ble han funnet av to politimenn. De gikk løs på ham og knakk den ene ankelen, slik at han ikke kunne stikke av neste gang.

Han hadde voldsomme smerter da jeg møtte ham noen timer etter overfallet. Jeg fikk ham på sykehus, og en dyktig lege tok hånd om ham. Dette var i januar 2001. Jeg besøkte ham på sykehuset og var sammen med ham hver eneste dag i 2 uker. Da han kom ut fra sykehuset takket han ja til å bli innlemmet i vårt rehabiliteringsprogram. Han fikk undervisning i Guds ord, vi ga ham klær, ei seng og sørget for at han fikk et måltid varm mat hver eneste dag. Det skjedde noe med denne 18-åringen. Han forsto at vi gjorde dette av kjærlighet. I dag er han en ivrig gateselger og klarer seg godt. Hver gang jeg møter ham på byen, gir han meg en varm klem. Vi er blitt gode venner og det vil alltid være sterke vennskapsbånd mellom oss to. En dag håper jeg han vil oppdage at det var Kristi kjærlighet som reddet ham.

KAPITTEL 14

Matbillettene

De som kommer til Addis Abeba, og har kontakt med kristne eller humanitære organisasjoner, benytter seg ofte av muligheten til å kjøpe matbilletter. Disse billettene kan de ha liggende i bilen, og kan dermed lett gi dem til tiggere når de stanser på rødt lys i

gatekryssene. Alle fattige i byen kan med en billett i hånda få et enkelt, men næringsrikt, måltid av Hope Enterprise, den mest berømte og billigste kafeen i hele byen. 50 øre koster en middag her. I 2004 ble det servert utrolige 225 000 middagsmåltider til fattige og gatefolk.

WSG samarbeider med Hope Enterprise, og Tariku Wendimu har de siste fem årene holdt andakt for gatefolket tre ganger i uka. Han møter forskjellige skjebner hver eneste gang. Det er lett å se på ham at spesielt de små barna gjør inntrykk.

En formiddag møter vi en sterkt invalidisert gutt. Han er fortvilet, for noen har stjålet rullestolen hans. En stol han ventet på i flere år, og som han bare fikk ha glede av noen uker. De siste par månedene har han klart seg med en hjemmelaget utgave i form av et rullebrett.

-Jeg sliter ofte med nattesøvnen etter å ha forkynt for disse menneskene, sier Tariku. Selv etter fem år i dette arbeidet klarer han ikke å skyve opplevelsene bort.

-Du ser jo at de ikke eier håp i livet. De lever i et mørke, og alle tanker dreier seg om å få mat for å stille den verste sulten. Det er ikke lett å forkynne håp og tro for tomme mager, - men jeg må gjøre det, sier Tariku.

Han vil så gjerne vise at han har omsorg for hele mennesket, og spesielt de minste.

Tre små gutter står i den lange køen og venter på dagens måltid. Den største gutten har klart å samle sammen flere hefter med matbilletter de siste dagene. Nå er de sikret mat for et par uker. Det kommer godt med, for guttene forteller at mor og far ikke har noe arbeid. Hvis de er heldige får de ett måltid om dagen hjemme.

-Uten Hope Enterprise ville tusenvis av mennesker bukket under, mener Tariku. Denne organisasjonen gjør en fantastisk jobb, og de har mange støttespillere rundt om i verden. Spesielt turister som kommer til byen blir sterkt oppfordret om å kjøpe hefter med

matbilletter i stedet for å gi gatefolket penger.

Pengene brukes ofte til tobakk og narkotiske stoffer eller til drikkevarer, - og det er ikke noe man kan leve på.

Hope Enterprise gjør en spesielt god innsats blant de mange unge jentene som sikrer seg noen kroner takket være prostitusjon. Dette er en gruppe som lever i høyrisiko-sonen for å få HIV og AIDS. Jentene vet hvor farlig det er, men de kjemper en daglig kamp for å overleve. Derfor driver Hope Enterprise også et spesielt "drop in" sted for disse jentene. Hver dag kommer om lag tretti jenter for å få mat og hjelp til å komme seg ut av yrket sitt. Win Souls for God har hentet mye lærdom fra samarbeidet med Hope Enterprises.

-Det er ingen som har oversikt over hvor mange prostituerte som befinner seg i byen, men i horestrøkene står de tett i tett på kveldene og nettene. Det er hard kamp om kundene. Mange av jentene er ansatt som hushjelper på dagtid. I mange hjem blir unge jenter også utnyttet seksuelt av mannen i huset. Derfor er det så vanskelig å tallfeste antallet prostituerte. Kanskje er det 50.000, antyder Tariku.

-Vi vet at det store flertall av jentene ønsker å komme ut av verdens eldste yrke. Dessverre er mange av dem HIV-smittet eller har utviklet AIDS. Levealderen er lav for denne yrkesgruppen. Desto viktigere er det at vi får kontakt med dem så tidlig som mulig, mener Tariku.

KAPITTEL 15

Be og arbeid

Alle som møter ungdommene i Win Souls for God blir slått av deres bønneliv. Det er ikke lange seremonier, men rett og slett en naturlig del av deres tjeneste og deres liv.

-Vi kan ikke leve uten bønn og lovsang. Det har vi lært fra vi var små, sier Gizachew når jeg ber han forklare hvorfor de "alltid" ber.

-Vi ber uansett hva det måtte dreie seg om.

Det er ikke knyttet til spesielle hendelser, men en naturlig del av livet, sier han

-Om vi har vanskeligheter eller ikke, så ber og synger vi, og gir vår takk til Gud. Da vi dannet WSG tok vi med oss denne sedvanen. Det er viktig, for bønn gir oss styrke, - åndelig og fysisk, og løfter oss opp.

Noen ganger er vi fristet til å gi opp, fordi situasjonen kan synes håpløs eller fastlåst. Vi vet ikke hva vi skal gjøre. Det vil si, det er nettopp det vi vet. Da er den rette tid å ha åndelig fellesskap.

Vi møtes hver morgen kl. 07.45 og har en halv times bønnestund. På lørdager møtes vi fra kl. 06.30 til kl.08.00. Lørdag er egentlig fridagen vår, og da har vi god tid til å be. Noen skal på skole, mens andre skal gjøre private ærender eller møte gatefolk som de har gjort avtale med, men vi legger vekt på at lørdagsmorgenen skal bære preg av stillhet og ro i vårt bønnefellesskap.

-Vi takker alltid Gud for at han har bevart oss gjennom natta, og at han vil gå sammen med oss ut i arbeidsdagen. Vi ber om at han går foran og bereder vei for oss. Mange mennesker vil gjerne gå først og så roper de på Gud når de kommer i vanskeligheter. Vi lever i en tøff hverdag, og i stedet for å rope når vi er i vanskeligheter, er det mye bedre å la bønnen være en naturlig del av livet vårt og hverdagen vår. Vi ber jo ikke fordi vi må, men fordi vi vil, og fordi det er naturlig for oss. For oss er ikke bønn en seremoni, det er selve livskraften vår, sier Gizachew.

-Alle hverdager samles vi til bønn i forbindelse med våre felles måltider og vi legger oss aldri før vi har bedt sammen om kveldene.

På søndagene møtes vi på ettermiddagene til bønn og lovsangsmøte.

-Flere ganger i året har vi det vi kaller for fjell-bønn. Da samles vi hele dagen oppe på 3000 meters høyde på Entoto-fjellet nord for byen vår. Fra denne høyden kan vi se langt, og byen ligger under oss. Jesus gikk også ut av byen for å be, og han gikk opp i fjellene. Med byen under oss deler vi vår felles visjon om at folket her skal reddes for evigheten, og at vi er Jesu etterfølgere, som skal bringe håp og lys over mennesker som lever i mørke og fattigdom. Vi ber for alt som skjer i byen. Vi ber for hver enkelt medarbeider i WSG, for gatefolket og for våre mange aktiviteter, forklarer Gizachew.

-Selv om Entoto-fjellet er vår faste base for fjellbønn, kan vi også reise over til den sørlige delen av byen og få utsikt derfra. Da ser vi også nabobyene i sør og de store slettene som strekker seg nedover. Mange av dem vi arbeider for kommer jo nettopp fra den sørlige delen av landet. Fra fjellet kan vi be for hver enkelt by og landsby. Vi kan be for de familiene som vi vet har barna sine som slavearbeidere i Addis Abeba. Det er så mange og så mye å be for, sier Gizachew med et smil.

-Når vi har bedt, er vi igjen klare til å ta fatt på hverdagen. Vi vet at vi kan klare de fleste utfordringer på grunn av vår erfaring i arbeidet, men skal det bli mer en menneskeverk må vi ha Gud med på laget. Det er han som sørger for at vi når inn til hjertene, det er han som frelser mennesker. Det er han som reiser dem opp. Vi er redskaper, og alle redskap må være i god stand for den oppgaven de skal utføre.

-Jeg tror samtlige av oss i WSG ser det på samme måte. Det er viktig å sette av tid til bønn og lovsang. Det er i møte med Gud du får svarene. Ikke alltid de svar vi ønsker eller regner med, - men et svar får vi alltid, før eller senere, sier Gizachew.

KAPITTEL 16

Skolesjef Alex

Han heter Alemayehu Fekadu, men alle kaller ham Alex.

Det er nesten naturstridig at nettopp Alex har fått ansvaret som rektor, når han forteller sin livshistorie. Den er dramatisk og dystert. Full av svik og skuffelser. Selv dyr blir behandlet bedre enn hva Alex har vært igjennom i sine barne- og ungdomsårene.

204 barn går på de to skolene som Win Souls for God driver, og dette er skoler for de aller fattigste familiene som ikke har råd til å betale uniformer eller skolepenger for sine barn. Tilbudet gjelder for barn fra 1. til 6.klasse, og det er lange ventelister for å komme inn ved disse skolene.

Alex vokste opp i en ortodoks familie med mor, far, en bror og en søster. Alex var eldst i søskenflokket. Familien var svært fattig og barna måtte begynne å arbeide nesten så snart de kunne gå. Mor var selger på markedet, i tillegg til å samle ved oppe på Entotofjellet nord for byen.

-De som må hente ved 15 kilometer opp i fjellet for å livnære seg er blant de med aller lavest status i byen. Far var en dyktig vever, men inntekten i dette yrket er bare fire-fem kroner om dagen, forteller Alex.

-Far begynte raskt å drikke for å glemme sine sorger. Jeg hadde akkurat startet i første klasse da familien ble kastet ut av huset vi leide. Vi flyttet ut av byen og det gikk ikke mange ukene før mor og far skilte lag.

Situasjonen hjemme var uhyggelig. Far flyttet tilbake til Addis Abeba og etterlot oss farløse. Mor hadde heller ingen mulighet til å gi oss skolegang, mat eller klær. Mor sendte meg til min gudfar i Addis Abeba i håp om at jeg kunne fortsette på skolen. Men jeg fikk ikke lov til å fortsette, for det var ingen som kunne betale for skolemateriell og uniform. Min skolegang varte bare i noen få uker.

-Som sju-åring måtte jeg selv finne meg et arbeid, sier Alex.

Jeg ser at den unge, flotte mannen lider når han forteller sin historie. Samtidig synes han det er viktig at vi som kommer fra den rike del av verden kan få innblikk i en hverdag som millioner må leve i her på Afrikas Horn.

-Det handler ikke bare om de store tørkekatastrofene. Det handler om kampen for et verdig liv for den enkelte av oss, mener han.

Alex fikk læreplass i en vevstue for barn, uten noen form for betaling. Flere ganger i uka sto han opp ved fire-tiden om morgenen for å samle ved, slik mor hadde gjort.

-Var jeg heldig kunne jeg få en krone eller to for tjue kilo med småved. Det var dette jeg måtte leve av. Min gudfar var ikke interessert i å ta ansvaret for meg, og etter kort tid ble jeg satt i fosterhjem. Det var mennesker som bare ønsket å få meg i arbeid, slik at de selv kunne tjene noen kroner på mitt veve-arbeid. Jeg ble tvunget til å sitte oppe om natten, for jeg skulle jo ikke på skole dagen etter. Jeg ble slått og pisket hvis jeg ikke arbeidet hardt nok og lenge nok. Hver eneste dag fikk jeg en omgang juling, slik at jeg skulle konsentrere meg om å veve enda mer neste dag. Jeg forstår ikke hvordan jeg maktet alle disse dagene i fosterhjem etter fosterhjem. Fram til jeg var femten år ble jeg flyttet rundt i byen som pakkepost. Utnyttet på mange måter og fullstendig hjelpeløs. Søndagene fikk jeg fri. Da var det ingen som arbeidet,

og jeg fikk to kroner som ukelønn, men disse pengene måtte jeg selvsagt bruke på mat. Søndag var fridag, uten mat og drikke fra arbeidsgiver. Likevel opplevde jeg søndagene som de beste dagene i mitt liv som barn og ungdom. Da kunne jeg være sammen med andre barn og leke og ha det litt moro.

-I tillegg til veving fikk jeg en liten jobb som brødselger. På den måten kunne jeg i hvert fall bli mett, men hvis jeg tok for mange små brød ble jeg straffet. Jeg visste at hver dag som jeg kunne mette meg selv ville jeg også bli banket opp, fordi det var underskudd i brødkassa.

Når slagene ble for mange og for harde hendte det at jeg stakk av. Ingen savnet meg, ingen spurte etter meg. Hadde jeg vært en hund hadde de kanskje lett rundt i nabolaget, men det var ingen som brydde seg om en liten slavegutt. Så lenge jeg var borte kunne jeg heller ikke stjele fra brødfatet.

Tårene renner nedover kinnene til Alex. Jeg gråter sammen med ham. Vi må ta en pause i samtalen vår. -Skolegang kunne jeg bare glemme, forteller Alex når vi igjen kommer i gang med praten.

-Mange mobbet meg for at jeg verken kunne lese eller skrive fram til jeg var 15 år. Jeg kunne skrive navnet mitt og kunne nok også lese enkelte ord, men klarte aldri å sette ordene sammen til en setning.

-Når jeg så andre ungdommer på min alder gå til skolen ble jeg alltid trist og lei. Tenk om en av disse guttene kunne vært meg? Jeg kunne tåle mange slag uten å felle tårer, men jeg gråt alltid når jeg så barn og ungdom på vei til skole. Jeg følte at livet ikke hadde noen verdi. Hva var egentlig vitsen med dette livet, tenkte jeg og gikk inn i det mørkeste mørke. Mange ganger tenkte jeg på å avslutte livet, men det var likevel en kraft i meg som sa: Ikke gi opp Alex. En dag skal dine drømmer bli oppfylt og du skal bli en hjelper for de små som kommer etter deg.

Forandringen kom da Alex fylte femten år. Det vil si, han tror han var omtrent femten. Alex har ingen fødselsattest. Han vet ikke når han er født. Han vet bare at han har klart å overleve så langt.

-Jeg fikk endelig muligheten til å gå på kveldsskole og begynte i barnetrinnets 3.klasse. Barna rundt meg var åtte-ni år, men jeg hungret så sterkt etter lærdom at de andre barnas alder spilte liten rolle. Jeg tok to og to klassetrinn i året, og gjennomførte 3. til 8.klasse på tre år. Jeg fikk også nye venner, og de tok meg med i søndagsskolegruppe for ungdom i den evangeliske kirken. Her hørte jeg at Gud var min far og at han ville gi meg styrke. Jeg var ikke helt sikker på at det var sant, men jeg hadde lyst å teste det ut.

-En kveld ba jeg denne bønnen: "Kjære Jesus. Hvis du hører meg og ser meg. så vet du at jeg sliter med et vondt øye. Jeg kan nesten ikke se. Hvis du helbreder meg i natt så skal jeg gi deg 25 øre i kollekt i morgen."

Jeg ble ikke frisk samme natt, men etter noen uker var jeg kvitt smerten og synet kom gradvis tilbake. På disse ukene hadde jeg også lært at jeg ikke behøvde å betale Jesus noe som helst. Han hadde betalt alt for meg ved å dø på korset.

Endelig oppdaget jeg at jeg hadde en far. Jeg møtte kirkeledere som behandlet meg som et medmenneske. De gjorde ingen forskjell på den lille slavegutten Alex og de andre barna fra mellomklassehjemmene. Jeg ble oppmuntret til å fortsette min skolegang, men jeg hadde problemer i ungdomsskolen. Jeg hadde ikke den nødvendige ballast til å klare alle fagene, og derfor brukte jeg nå to år på hvert klassetrinn.

Jeg måtte arbeide hardt for å skaffe penger til skolegang, mat og klær. Det var ikke lett å konsentrere seg om mange fag. Men jeg takker Gud og mine venner for at jeg kom meg gjennom ungdomstiden. Tanken om selvmord kom stadig

sigende, men takket være fellesskapet i kirken begynte jeg å se lys i mørket, fortsetter Alex.

-Det varmet meg også sterkt at far plutselig dukket opp fra intet. Han visste med seg selv at livet hans gikk mot slutten. Han var alkoholisert, og nesten som et barn. Jeg visste lite hva om hvor han hadde vært, men jeg så at han også hadde levd et hardt liv. Nå ville han møte Gud før han gikk i graven, og jeg fikk være hans veiviser. Jeg fikk mange fine stunder sammen med ham, der jeg leste fra Guds ord og ba for ham. Vi gråt mye sammen, og jeg er overbevist om at han fikk ta i mot Jesus som sin Frelser før han døde.

-Hva som er skjedd med mor vet jeg ikke, sier Alex stille.

Hennes svik har han problemer med å tilgi den dag i dag, men han håper Gud vil røre ved både henne og ham selv, slik at de kan treffes, og Alex kan tilgi.

-Det er først og fremst mine venner i Win Souls for God som skal ha takken, og Gud som skal ha æren for at jeg i dag får være i denne tjenesten. De andre i fellesskapet har gitt meg en fantastisk oppgave. Tenk å få være rektor for barn som hungrer etter å lære. Med min bakgrunn kan jeg gi dem oppmuntring og trøst. Jeg har gått livets harde skole, og med dyktige lærere ved begge skolene føler jeg meg trygg på at vi skal hjelpe disse barna til et best mulig liv. Jeg elsker hver eneste en av dem. De kjenner ikke min bakgrunn helt og fullt, men de vet at de kan stole på meg, og de kan spørre meg om hva de vil. Derfor sier jeg bare: Takket være Gud for alt han har gjort for meg. Han reddet meg. Han ga meg visdom og han ga meg en oppgave i sitt rike. Derfor smiler jeg mye og derfor er jeg i dag en lykkelig mann, sier Alex.

I tre uker observerte jeg Alex hver eneste dag. Jeg så hvordan han behandlet barna, hvordan han sang og ba, og hvordan han smilte. Det strålte alltid rundt

denne mannen. Hans hjerte var fylt av godhet, det kunne jeg se utenpå ham.

KAPITTEL 17

Skolebarna på Entoto og Gurara

Syngene barn tar i mot oss på Entoto barneskole i den nordlige delen av Addis Abeba. Her får drøyt hundre barn daglig undervisning. Dette er barn fra de fattigste familiene i bydelen. Barn uten mulighet til å gå på de offentlige skolene, som krever både skolepenger og uniformer. Takket være Win Souls for God kan foreldrene sende sine barn hit uten å måtte betale, og barna får også et måltid mat hver eneste dag. Her lærer de amharisk, engelsk, matematikk og kristendom. Sang og musikk, dans og drama er en naturlig del av skolehverdagen. Det viktigste av alt er likevel at barn får være barn.

Dette er først og fremst et preventivt arbeid. Disse barna er i faresonen for å havne på gata, men det skal ikke skje med disse! De er blant de utvalgte som får sjansen til en god start i livet. Hver eneste dag står barn utenfor gjerdet og ber om å få komme inn, men kapasiteten er sprengt. WSG har lenge forhandlet med det lokale kommunestyret i Entoto-bydelen for å finne en løsning, slik at alle barn kan gå på skole. Kommunen vil egentlig overta skoletomta til WSG, mens WSG på sin side ønsker å påta seg deler av drifta ved en ny og større skole. Med etiopisk framdrift er det umulig å si noe om når det blir en endelig løsning på disse utfordringene.

10 kilometer unna ligger bydelen Gurara, høyt oppe under fjellet. Her har WSG leid en nybygget førskole for snaue hundre barn. Skolen brukes også av foreldre til voksenopplæring og helsefremmende

arbeid. Et av tiltakene er å gi barna næringsrik kost hver dag. Det har vist seg å øke konsentrasjonen betydelig.

En av de nasjonale lærerne heter Admaso, og er tidligere gategutt. Han var 12 år da han rømte fra fattigdommen i sin småbrukerfamilie i Gondar. Som så mange andre kom også Admaso til Addis Abeba for å skaffe seg arbeid, og dermed overleve. Etter seks års skolegang så han ingen mulighet til å livnære seg i hjembyen. Det endte med at han havnet på gata i Addis Abeba, og her levde han i åtte år før WSG-ungdommene plukket ham opp. I tre år arbeidet WSG for å få Admaso til å holde seg borte fra gata. Gutten fra Gondar var intelligent. Han fikk raskt være med som assistent på skolen. Nå er han ansatt som lærer og tar selv utdanning på kveldstid. Etter et liv på gata, med skitt, hunger, ensomhet, alkohol og narkotiske stoffer, kan Admaso i dag si: -Se på meg. Se hvor fin jeg er blitt. Nå kan jeg besøke mine fattige foreldre og fortelle at jeg har et liv jeg er stolt av. Jeg har også ei venninne, som jeg en dag håper jeg kan gifte meg med.

Svenske Katarina Nilsson er 28 år, utdannet lærer, og er en av flere skandinaver som arbeider som frivillig. Hun lyser bokstavelig talt opp blant de mørkhudede barna. Etter kort tid har hun utrettet et storverk som WSG vil høste frukter av i lange tider. Like viktig som å undervise barn er undervisningen av lærerkolleger uten formell bakgrunn. Derfor er hennes innsats så utrolig viktig. Egentlig skulle hun være ute i seks måneder, men det er blitt det dobbelte foreløpig. -Dette året i Etiopia har forandret mitt liv på mange måter, forteller Katarina. -Livet her er så utrolig annerledes enn det jeg er vant med hjemme i Sverige. Jeg er dessuten langt borte fra min familie og mine venner, og bare det er ganske utfordrende. Her møter jeg en annen kultur, mennesker med helt andre forutsetninger i livet enn

det jeg er vant med, ikke minst økonomisk. Mange har knapt nok mat for dagen i dag, og barna må kjempe for å klare seg. Jeg ser mange som sliter tungt, men likevel ser jeg gløden i ansiktene deres. Latteren sitter ofte også veldig løst. Dette er mennesker som påvirker meg enormt, og det får meg til å lure på hva vi egentlig behøver for å kjenne at livet er verd å leve.

-Siden jeg var liten har jeg lengtet etter å reise til Afrika, og spesielt til Etiopia, for å arbeide blant de fattigste barna, forteller Katarina.

-Jeg vil så gjerne gjøre noe for de som trenger det aller mest. Jeg tror Gud har lagt en lengsel ned i meg og derfor er det ekstra spennende å få være her i arbeidet til Win Souls for God.

Foreløpig har jeg ikke så mye yrkeserfaring fra Sverige, men erfaringene fra arbeidet med WSG er utrolig viktig for meg. Her opplever jeg rett og slett at Gud har bruk for meg. Det er en ubeskrivelig følelse.

-Jeg får være sammen med unge mennesker som lengter etter å leve i Guds plan. Denne lengselen er, slik jeg ser det, grunnen til at Gud kan bruke oss og velsigne oss. Gud har et redskap gjennom Win Souls for God. Vi kan hjelpe mennesker til å oppnå et liv i verdighet. Jeg får være en del av dette. Arbeidet blir så konkret og så meningsfullt. Mye sterkere enn det jeg tror jeg kan få oppleve i Sverige. Her begynner vi dagen med bønn for arbeidet og for hverandre. Tre ganger i uka er alle samlet, i tillegg til møtene på søndag. Vi kjenner at mye bønn også betyr mye velsignelse. Vi ser våre svakheter, men vi slipper Gud inn i våre liv og vi høster velsignelse. Han er med oss i hverdagen, både i arbeidstid og fritid.

-Jeg ser at læreryrket er en fin utdanning om man vil komme tett innpå mennesker og hjelpe dem i livet, fortsetter Katarina.

-Jeg har virkelig stor glede av min lærerutdanning nettopp her i Addis Abeba. Her får jeg arbeide i to skoler, med fattige barn som ikke ville fått noe tilbud

om WSG ikke hadde eksistert. Dette betyr enormt, også for de familiene som disse barna kommer fra. Barna blir fulgt opp, og de får mye kjærlighet og omtanke. Foreldrene kommer også til skolen og får grunnleggende opplæring i hygiene og helse. Levestandarden blir sakte men sikkert bedre i disse fattige områdene. Familiene blir styrket fordi barna blir tatt hånd om. De havner ikke i den risikogruppen som rømmer hjemmefra, og dermed havner på gata. Dessverre er familiestrukturene løse og mange barn mener de har et bedre liv på gata enn i et hjem der ingen har tid, ork eller lyst til å bry seg om dem. De er lei av å kjempe om maten og ofte bli møtt med slag og spark om de forsøker å mette sine tomme mager. På skolen får de oppmerksomhet. Livet får mening og innhold, og det smitter over på foreldrene. Foreldrene vet at barna har det trygt og at de lærer for livet.

-For meg har selve undervisningen vært en stor utfordring, forteller Katarina. Jeg har lært mye selv også. Det er utfordrende å undervise barn på et språk jeg ikke kjenner, og de kulturelle forskjellene mellom meg og barna er også store. Jeg har undervist mye i engelsk, men jeg vil så gjerne gi dem mer enn bare språkkunnskap. Jeg vil mest av alt gi barna troen på at de betyr noe. Jeg vil lære dem å ta i bruk sin kreativitet og sine evner for å klare fortsatt skolegang og selve livet. Barn her blir lært opp til å rekke opp hånda og gjenta etter læreren. I den svenske skolen involverer vi barna i langt større grad i undervisningen. Det savner jeg her, og min største utfordring er derfor å forbedre undervisningen, slik at elevene ikke bare blir mottakere av kunnskap, men selv utvikler sin evner til å ta valg og finne løsninger.

Den stillferdige Katarina blir engasjert når hun snakker om sin skolehverdag.

-Jeg har nå ukentlige kontaktmøter med alle som underviser ved de to skolene til WSG. Det er viktig at vi utvikler forståelsen for hva læring egentlig betyr. Vi

snakker mye om hvordan vi kan gjøre skoledagen best mulig for både elever og lærere. Vi snakker om å ta barna på alvor og møte deres behov. Vi skal stille spørsmål om hvorfor vi gjør det vi gjør. Skolen er et lærested både for fag og for selve livet. Skolen er et samlingssted for hele bydelen, og da må vi utnytte dette til det beste for alle som bor her. For meg er det viktig at alle lærerne forstår at vi arbeider i et fellesskap, - ikke hver for oss. Sammen kan vi gjøre en helhetlig innsats for det enkelte barn. Disse samlingene er viktige og er til stor hjelp i arbeidet vårt, sier Katarina.

Kontakten Katarina oppnår med barna er rørende. Ute på skoleplassen kommer små og store, gutter og jenter, løpende mot henne. De kysser og klemmer. De synger og danser og vil ha Katarina med på det meste. De har et enormt behov for kontakt. Det er viktig at Katarina bor noen kilometer unna skolen for ikke å bli "brukt opp". Hun vet at behovet her ute er umettelig. Oppgaven virker noen ganger alt for stor. I blant lengter hun hjem til familie og venner. -Der Gud vil ha meg, der vil jeg være, sier Katarina.

Både i Norge og Sverige er det mange som ønsker å støtte skolebarna på Entoto og i Gurara gjennom personlig fadderskap. For 800 kroner året kan et barn få undervisning, skolebøker, uniform, skoleveske og helsetilsyn. Barna får også et daglig måltid mat gjennom Läkermissionens støtte. Fadderpengene skal hjelpe barna fra de fattigste familiene til å gjennomføre både grunnskole og videregående skole. I tillegg skal de unge få så mye helseinformasjon gjennom skolegangen at de ikke skal bli HIV-smittet. En undersøkelse ved fire videregående skoler i Addis Abeba viser at nesten halvparten av elevene er smittet. Dette er opplysninger som ikke blir publisert. HIV er sykdommen som skal holdes skjult.

WSG-ungdommene er modige som våger å ta smitten på alvor. Foreldre blir informert om hvordan HIV-smitte oppstår. De blir oppfordret til å la seg teste og eventuelt få behandling. Fra høsten 2005 kan de fattigste gjennomføre dette uten kostnader. Så snart barna er modne for det, blir de også informert. Spesielt er det viktig å fortelle unge jenter at de ikke skal la seg presse til en tidlig seksuell debut. Ungdommer blir sterkt oppfordret til å være trofast, og til å benytte seg av prevensjon. WSG-ungdommene er også på dette feltet forbilder i Addis Abeba. Samtlige har testet seg, og de har gjort det uten noe press fra myndigheter eller sin egen kirke. De vil leve etter det de selv lærer. De vet det handler om å overleve, og det skal også være en naturlig del av undervisningen i deres skoler.

KAPITTEL 18

Slavearbeidere har også drømmer

Sammen med Inger Oline Hovland, kateketen i Våler og Svinndal menigheter i Østfold, sitter jeg i midten av januar 2005 på Entoto-fjellet og ser ned på Etiopias hovedstad Addis Abeba. 4-barnsmoren Inger ser byen gjennom et slør. Ikke fordi det er disig og hun er på 3000 meters høyde, men fordi øynene er tårevåte etter et møte med to jenter på 13 og 15 år. Tårene renner fordi hun nettopp har fått sitt livs sterkeste opplevelse av hva fattigdom er i praksis. Siden 2001 har menighetene i Våler og Svinndal vært en av de viktigste samarbeidspartnerne for den norske støttegruppa WSG-Norge. Menighetsrådene har spesielt ønsket at det skal bygges en bro mellom deres egne konfirmantkull og gatebarna. Brobyggingen har vært viktig både for konfirmanter og gatebarn-ledere, og nå er brospennet så sterkt at det bare må fortsette.

Vi skulle egentlig møtt 15 åringen Almaz og hennes 13 år gamle arbeidsvenninne Asnagiz grytidlig denne dagen. De to jentene står nemlig opp ved fire-tiden hver eneste morgen, seks dager i uka, for å gå 15 kilometer fra sin beskjedne jordhytte og opp på Entoto-fjellet. Der oppe har de en viktig jobb å gjøre. For å feste best mulig bilder både til video og et digitalt fotoapparat har vi kjøpt jentene fri fram til dagslyset er kommet, og temperaturen har steget til over frysepunktet.

Jentene tar beskjedent imot oss utenfor jordhytta med bølgeblikk på taket. Fem kilometer lenger nede i byen ligger et av Afrikas flotteste Sheraton-hoteller. Avstanden mellom fattigdom og rikedom er ikke lang i antall meter, men disse jentene vil trolig aldri oppleve å gå inn gjennom svingdørene på Sheraton. De lever bokstavelig talt i mørket inne i sin hytte, - og de er arbeidsslaver i et bofelleskap med åtte-ti gutter. Mens Almaz og Asnagiz er kommet til hovedstaden for å arbeide som vedsankere, er guttene kommet til byen for å veve. Guttene sitter på et jordgulv og vever tolv timer hver eneste dag. I rommet finnes det en lyspære i tillegg til en liten glugge som slipper inn en stripe av dagslys. Fattige bønder i Sør-Etiopia sender barn i hopetall til hovedstaden for å skaffe noen kroner til husholdningen. Gjennom lokale agenter blir de lovet at barna skal få både husrom, mat og klær, i tillegg til økonomisk støtte til familien. Ungdommene vi møter forteller at de har en dagslønn på fem kroner. Det meste tar arbeidsgiveren selv for å brødfø sine ansatte. Kanskje får familien to kroner dagen. Ungdommene får et par kroner i uka i lommepenger. Det er fattigdommens ansikt i Etiopias hovedstad.

Vi velger å kjøre bil opp de bratte bakkene til Entoto-fjellet. Lufta er tynn og kald. Almaz og Asnagiz sitter tause i baksetet. Det er første gang de har kjørt bil til jobben. Skoene deres er

dårlig egnet for fjelltur. De har på seg et slitt skjørt og en bluse som er falmet og hullete, men oppe på fjellet går de umiddelbart i gang med å brette kvister av løvtrær. Etter tre-fire timers hardt arbeid har de samlet ei bør på om lag tretti kg. Jentene veier trolig noen få kilo mer, men slike bærer bærer de hver eneste dag ned til byen.

Der må de sørge for å få solgt lasset sitt og levere pengene til huseieren før de kan slappe av et par timer.

I skyggen av løvtrærne snakker vi med de to jentene gjennom tolken Yonas.

Yonas var i Norge og Sverige i 2003 og vet hvilke følelser vi sliter med i møte med disse slaverarbeiderne. Flotte jenter som rører ved det innerste i oss. Yonas har sett den luksus de fleste i Norge og Sverige lever under, men kommer ikke med noen anklager. Han er bare så inderlig takknemlig for at Inger Oline og hennes venner langt unna vil bry seg og være samarbeidspartnere for gatebarn og arbeidsslaver i hans egen by.

Almaz og Asnagiz forteller stille og beskjedent om sitt liv. Begge kommer fra den sør-etiopiske byen Arba Minch. Det er femti mil hjem. 15-åringen har vært vedbærer i Addis Abeba de siste fire årene. 13-åringen har vært her i to år.

-Det er hardt arbeid og det er vanskelig å få tak i ved nå. Derfor må vi må ofte gå veldig langt, forteller Almaz.

-Egentlig skal vi bare gå 15 kilometer hver vei, men det kan bli godt over 20 for å samle nok ved.

Jeg spør litt naivt om de tjener godt. Asnagiz forsøker å få fram et smil.

-Betaling, sier hun med spørrende øyene. Det er sjelden vi får penger i hånda, men vi har en papirmadrass å sove på. Vi har tak over hodet og vi får mat hver eneste dag. Kanskje sender

arbeidsgiveren også noen kroner til familiene våre, men det vet vi ikke helt sikkert.

Almaz forteller at de får tre måltider hver dag, men det er veldig ensidig kost. Det er alltid mais.

-Vi skulle ønske vi fikk litt lommepenger, slik at vi kunne kjøpe noe annet enn bare mais hver eneste dag, sier hun.

-Hva er din drøm for livet, Almaz, spør jeg

-Jeg har veldig lyst å bli sykepleier eller lege. Min drøm er å få jobb på et sykehus, slik at jeg kan hjelpe andre mennesker, og også ta vare på mine foreldre. Svaret kommer kontant. Dette har hun tenkt på, og drømmen lever sterkt i henne.

Asnagiz vil gjerne bli lærer.

-Det vil glede meg veldig hvis jeg kan bli lærer, sier hun og det er eneste gangen i løpet av dagen at 13-åringen virkelig har kraft i stemmen og ser rett på oss.

Det er to flotte og stolte jenter vi snakker med. Nede i byen under Entoto-fjellet er det tusener av jenter og gutter som blir misbrukt også utenfor sin arbeidstid. Mange arbeidsgivere forventer seksuelle tjenester. Derfor spør vi om jentene blir behandlet med respekt av sin arbeidsgiver.

Øynene er triste når eldstejenta på femten svarer på spørsmålet.

Vi ber henne svare ærlig, men er ikke sikker på om hennes svar er hundre prosent oppriktig. Samtalen med tolken Yonas blir ekstra lang før vi får en oversettelse.

-Jeg har det bra, sier Almaz.

-Men jeg har mange brødre og søstre i sør. Jeg er den eneste som har arbeid her i Addis, og de forventer at jeg skal bidra med penger. Foreldrene mine er fattige, og de setter også sin lit til meg.

-Jeg savner virkelig mine søsken og spesielt min mor, sier Almaz og tårene renner nedover det vakre ansiktet hennes.

Jeg har store problemer med å fortsette intervjuet. Det er vanskelig å konsentrere seg om neste spørsmål, for tårene presser på. Hvorfor skal mennesker måtte leve slik, er min tanke og mitt spørsmål.

-Jeg håper jeg en dag kan reise hjem, selv om det koster veldig mye penger, fortsetter Almaz.

-Nå har jeg vært i Addis i fire år, og jeg har ikke hatt kontakt med min familie på disse årene

Selv Yonas, som lever i denne virkeligheten hver eneste dag, blir rørt. Kateket Inger Oline strigråter. Jentene må få en forklaring på vår sterke reaksjon. De skjønner ikke hvorfor *vi* gråter.

Ungdommene i Win Souls for God har lenge ønsket å gi arbeidsslavene et skoletilbud, og nå har de lyktes i bydelen der Almaz og Asnagiz holder til. Nærmere sytti barn og unge får nå to timer undervisning hver kveld. Etter en lang arbeidsdag får de lese- og skriveopplæring på sitt eget språk og på engelsk. Det er også satt av tid til lek. Disse barna, helt ned i åtte- ni-årsalderen, har mistet sin barndom. De får aldri muligheten til å leke og le. Det er arbeid og søvn som gjelder.

-Det er mange barn som opplever mørke i sitt liv, men de vet at det er et lys et sted, og de lengter etter å få lys inn i sine liv, forklarer tolken Yonas.

-Det er vår oppgave å gi dem dette lyset, og vi kjemper virkelig mot arbeidsgiverne som så rått og brutalt utnytter disse ungdommene, sier han.

-De lever jo som dyr. Faktisk vil jeg hevde at dyrene har det bedre, sier han kraftig opprørt.

-Barn og unge i Etiopia har også rettigheter, men de vet ikke om det. Vi må gi barna mulighet til å lese og skrive, gi dem mat og klær, og ikke minst vår kjærlighet. Derfor er det viktig at dere blir med oss inn i mørket og kan være med å spre lys både gjennom dette besøket og gjennom det konfirmantarbeidet som Inger Oline driver. Tenk om flere menigheter og

ungdomsgrupper i Norge kunne få et hjerte for disse ungdommene som vi har møtt i dag, sier Yonas.

Det tar på for en kateket å se fattigdommen rett inn i øynene. Firebarnsmoren fra Svinndal lengter etter sine barn etter noen dager i Afrika. Her møter hun unge jenter som ikke har hatt kontakt med familien sin på henholdsvis to og fire år.

Analfabeter sender ikke postkort, SMS eller e-post. Ingen telefon, -bare savn, lengsel og et vagt håp om at én gang...

Yonas forteller oss at en bussbillett de femti milene hjem til familien i Arba Minch vil koste disse jentene ca to års sparing av "lommepenger". For oss var det snaut hundre kroner, -for jentene en uoverkommelig sum.

Der oppe på Entotofjellet fikk Almaz og Asnagiz sin livs gave. En journalist og en kateket fikk kanskje sitt livs sterkeste opplevelse av hva fattigdom er i praksis. En gang i året har slavearbeiderne en hel uke fri. Almaz og Asnagiz vet at kassereren i WSG nå har bussbilletten til Arba Minch låst inn i et pengeskap. Det er deres billetter.

KAPITTEL 19

Yonathan, -ung pappa på guttehjemmet

Yonatan Beyene er leder for rehabiliteringsavdelingen i WSG. Han er 28 år og oppvokst i bydelen Entoto der

WSG har sitt hovedkvarter og en vesentlig del av sitt arbeid i dag. Yonatan har fire søsken, to brødre og to søstre. Selv er han nest yngst i søskenflokket. Han har ansvaret for guttehome med kapasitet for elleve gutter i alderen 13-22 år. I tillegg er tjue ungdommer med i et rehabiliteringsprogram der de får kristendomsundervisning, opplæring i sosial adferd og arbeidstrening. Yonatan har også det overordnede ansvar for å skaffe gatefolket jobb i løpet av rehabiliteringsperioden. Mange blir gateselgere eller skopussere, mens ungdom som er motivert for utdanning, får tilbud om skolegang. Familiegjenforening er også en viktig del av rehabiliteringsprogrammet. I tillegg til dette er han også med i det oppsøkende arbeidet på gata. Ved siden av arbeidet i WSG studerer Yonatan film og foto og er en ivrig kamera-mann når begivenheter skal dokumenteres i form av lyd og bilde.

-Som liten manglet jeg ingen ting, men jeg vokste opp med fattigdommen rundt meg på alle kanter. Jeg lærte tidlig å dele med andre, fordi jeg var så heldig å vokse opp i det mange vil kalle en mellomklasse-familie.

Jeg hadde en mor som lærte meg hva nestekjærlighet betyr i praksis. Hun lærte meg bibelhistorie og sørget for at jeg kom meg på søndagsskole. En søster av meg ble også kristen i ungdomsårene, og dermed var vi tre i familien som ville leve med Jesus som Herre i våre liv. Far var alltid snill og grei men religion var ikke noe for ham. Det mente også mine brødre, forteller Yonathan.

-Da Gizachew utfordret meg til å bli med å danne Win Souls for God sa jeg umiddelbart ja. Mange ganger har jeg angret på at jeg ble med. Det har virkelig vært noen år med mye smerte og nederlag. Det har vært farlige situasjoner der jeg trodde min siste time var kommet, og jeg har møtt på mange skuffelser i arbeidet.

Det er ikke lett å forholde seg til gategutter som du bygger opp en tillit til, men som forråder deg så snart du snur ryggen til dem. De lever av å stjele og lyve. De ber så fint om hjelp, og når du gir dem ei varm jakke til ly mot kalde netter så opplever du at de selger jakka til høystbydende samme kveld. Det første året var det tungt for meg å ta slike nederlag, men nå vet jeg at dette er virkeligheten, sier Yonathan.

-Hvorfor er du fortsatt med?

-Alle mennesker må puste for å leve, - både innpust og utpust. Denne tjenesten er for meg selve livets pust. Stopper jeg å puste så dør jeg. Jeg lever for gatefolket. Jeg ser ikke lenger søppel og skitt. Jeg ser mennesker som har store muligheter for et godt liv, dersom vi bare gir dem et pust av nestekjærlighet og en hilsen fra Jesus som sier "du er min".

Jeg er ingen helt, men jeg er på det sporet Gud har satt meg. Jeg gir noe tilbake av alt det jeg har fått av min Herre

-Selv om jeg bare er 28 år kan jeg love deg at dette er og blir mitt kall så lenge jeg lever. Gatefolket er mitt folk. Jeg skal aldri svikte dem, selv om jeg sikkert kommer til å gjøre mange feiltrinn.

Det er ikke sikkert jeg kommer til å arbeide på heltid i Win Souls for God, men gatefolket skal jeg ikke svikte. Mitt hjerte er på gata.

Min far forstår meg ikke, og mine brødre lurer på hvorfor jeg gir så mye av meg selv til mennesker som lurer meg, stjeler fra meg, og lyver for meg.

Det jeg vet, er at vi redder noen ut fra et helvete på jord. Vi gir dem et pust av evigheten, - og jeg kan kjenne på gleden av å være et medmenneske.

Det er ikke alle vi kan redde, sier Yonathan alvorlig.

-Den mest dramatiske episoden i mitt arbeid skjedde høsten 2003. Jeg hadde etablert god kontakt med en gjeng på fire gategutter i tenårene.

De fant sin mat i søppelcontainere, og en kveld fikk jeg beskjed om at de var blitt alvorlig syke av fordervet mat. Før jeg kom fram til dem var en av

guttene allerede død. Den andre gutten døde i mine hender, men de to siste klarte jeg å få til sykehus og pumpe. Jeg behøver vel ikke fortelle hvor sjokkert jeg var. To venner fra gata som dør med minutters mellomrom. Jeg ropte mine hvorfor til Gud, men fikk ikke svar der og da.

Jeg var en av dem denne kvelden, og jeg gråt sammen med de to som overlevde. Alt var mørkt og håpløst. I dag klarer jeg å glede meg over at den ene gutten på 18 år har gjennomført vårt rehabiliteringsprogram og har fått fast arbeid. Den siste bor fortsatt på gata, for han våger ikke å forlate det livet han kjenner. Men jeg har fått være med å redde en av dem, og kanskje kommer også den siste inn i vårt program.

Dette er virkeligheten i mitt arbeid. Dette er gleden og dette er påkjenningen. Erfaringen fra høsten 2003 åpnet mine øyne for at jeg er i verdens viktigste oppdrag.

KAPITTEL 20

Mikael og guttehjemmet

Et guttehjem for tidligere gatebarn ble etablert i 2003. Med dansk og svensk støtte kan Win Souls for God nå tilby et godt hjem for elleve gutter i bydelen Entoto. Her er det ansatt egen hushjelp, som hjelper guttene med matlaging og renhold, med Yonathan Beyene som ansvarlig leder.

Disse guttene er enten foreldreløse eller de har selv kuttet forbindelsen med sine foreldre av ulike årsaker. På guttehjemmet finner de seg godt til rette med fritidsaktiviteter i tillegg til at samtlige studerer på videregående skoler og faktisk også på høyskoler. Det slår meg hvor modne guttene er blitt i løpet av et par år på hjemmet. Selv om det sikkert er enkelte motsetninger og noe "knuffing" mellom dem, framstår

de som en flott ungdomsgjeng. Det gode samholdet illustreres best ved at samtlige senger er samlet på ett rom. Guttene vil sove sammen, selv om det fine huset har nok rom til at de kunne delt seg i mindre grupper.

Det er Mikael Nugusse som framstår som lederen blant guttene på hjemmet. Han har vært gjennom en total forvandling de siste årene. Dette er gategutten som nå studerer på universitetet og som fryder seg over å praktisere engelsk

Jeg møtte Mikael første gang i 2001. Han var 15 år den gangen. Da var det ett år siden han var plukket opp fra gata. Han var nedkjørt, både fysisk og psykisk etter fire år på gata. Faren hans stakk av fra familien, og Mikael fortalte at hans mor var en Satan-tilbeder som tvang ham og hans yngre bror til å være med på de okkulte seremoniene.

Gizachew og hans frivillige medhjelpere begynte å spise kveldsmat med Mikael og hans gjeng.

De tok med seg noen brødiskiver og delte med ungguttene. Å spise sammen med disse guttene er det sterkeste nestekjærlighets-symbol man kan vise i den etiopiske kulturen.

Etter noen måltider lot Mikael seg overbevise om at det fantes et bedre liv enn på gata. Han livnærte seg ved å stjele mat, mest fra fulle folk.

-De var enklest å stjele fra, fortalte han da jeg møtte ham på et gatehjørne i januar 2001.

Allerede etter ett år sammen med ungdomsgjengen i WSG var han blitt en frisk og glad gutt. Han jobbet for å få resten av kameratgjengen fra gata ut av det helvete de levde i. Mikael var iherdig, men møtte mye motstand. Han ble hånet fordi han trengte hjelp til å få skikk på livet sitt. Flere av de unge vennene har allerede bukket under. En vinter ble for kald for et par av dem. Andre er døde av HIV og AIDS, men Mikael fikk være med å redde to av dem.

-Det skal mot til å bryte med det livet de lever, sier Mikael. Den dagen de bestemmer seg for å bryte ut av gatelivet kan det være for sent.

I mars 2005 møter jeg Mikael på nytt. Jeg kjenner ham nesten ikke igjen. En flott og høyreist ung mann, kledd i ola-bukse og skjorte. Han snakker flytende engelsk og er stolt over at vi kommer på besøk til guttehemmet. Han viser oss rundt. Presenterer oss for de sju andre guttene som bor her akkurat nå. Det er egentlig plass til elleve gutter her, og om noen dager vil de siste plassene også bli opptatt.

–Dette hjemmet er for oss som har kommet et stykke på veien, forklarer Mikael. Det nytter ikke å gå rett fra gata og inn her. Vi må gjennom flere programmer for å lære oss å bo sammen på en sivilisert måte, sier han med et smil.

-For mange er det en tøff prosess. Noen ville oppleve dette huset som et fengsel. Dører og vegger oppleves farlig for enkelte.

Mitt forrige møte med Mikael var ganske kort. Jeg fikk aldri spurt om hvordan en gjeng med barn klarer å ta vare på hverandre på gata. Denne gangen fikk jeg svaret:

-Vi måtte ta vare på hverandre og hjelpe hverandre hver dag, for vi hadde ingen som hjalp oss, forteller Mikael.

Mikael husker også godt første gangen gjengen hans fikk besøk av Win Souls for God. Det var Gizachew og ei jente som kom. Han vet ikke hvem jenta var. Antagelig ei som arbeidet som frivillig og som ikke maktet presset.

Mikael husker at de snakket om Guds godhet og at han ville fri dem ut fra vårt liv på gata.

-Trodde du på dem?

-Nei! Vi avviste dem, men de kom tilbake mange ganger. Til slutt bestemte vi oss likevel for å bli med dem til deres senter for å få matbilletter.

Vi hadde ingen interesse av å høre om Gud, men vi var sultne. Et måltid mat var mye mer konkret enn å høre om en himmel som vi ikke kjente til og om en Jesus som vi ikke så.

Gizachew og de andre ungdommene i WSG var tålmodige med oss. De visste at vi en dag ville sette oss ned og lytte til deres budskap, fordi de viste sin kjærlighet i praksis. Selv om vi lyttet godtok vi ikke deres religion til å begynne med, men etter hvert forsto vi hva de mente med Guds kjærlighet. Da flyttet to av oss inn i WSG-senteret. Det er den viktigste avgjørelsen jeg har tatt så langt i hele mitt liv, sier Mikael med et stort smil.

De andre guttene på hjemmet sitter ved siden av oss når vi snakker. Et par andre forstår også en del engelsk, og jeg hører en summing av stemmer bak meg. Alt Mikael forteller blir oversatt til de som ikke forstår. Mikael's historie er ikke så annerledes enn deres egen.

Jeg spør Mikael om han har mistet sin barndom på grunn av bruddet med mor og far og den spesielle familiesituasjonen med satantilbedelse.

-Ja, selvfølgelig, svarer han. Jeg fikk jo aldri være barn. Jeg fikk ikke oppleve å være en del av en familie. Jeg vet ikke hva familieliv egentlig er, - men i dag tror jeg at Gud vil hjelpe meg.

-Hvorfor stoler du så mye på Gud?

-Fordi Han har hjulpet meg til det jeg er i dag.

Ikke bare når det gjelder praktiske ting, men også åndelig. Utenom Gud har jeg ingen å stole på, sier Mikael, - men så legger han til at han stoler på lederne i Win Souls for God også.

-De er Jesu etterfølgere i Addis Abeba, og de har fulgt meg opp i fem år nå.

Mikael's første og største drøm for livet er å få tjene Gud. Rett og slett fordi det var Han som først ga ham livet og deretter også ble hans redning.

–Jeg må gi livet mitt tilbake til Ham som lot meg få leve. Så vil jeg være med å redde flere sjeler for Ham.

En som er reddet blir nesten besatt av å redde flere, og her er det mange som ikke vet at de må reddes. Jeg har en stor oppgave foran meg, og jeg tror jeg kan gjøre en innsats gjennom WSG, sier Mikael.

-Jeg er en del av WSG allerede. De deler sin visjon med meg. Vi som bor her på guttehemmet blir trent opp til å gjøre en tjeneste for Gud. Den største utfordringen er å få gatefolket til å ta i mot redningen. Jeg aksepterte jo ikke tilbudet til å begynne med, men jeg kjenner livet på gata, og jeg vet hvordan disse menneskene tenker. Jeg vil fortelle dem hvor dårlig dette livet er, sammenlignet med et liv med Gud i denne verden. -Men det er jo så mange som ikke kjenner til noe annet enn livet på gata. Hvordan kan du overbevise dem om et bedre liv? -Jeg er et vitne for dem. Jeg var gategutt. Jeg kjenner livet på gata, og det var virkelig et miserabelt liv. -Hva var det verste? -Jeg vil egentlig ikke snakke om det, men la meg nevne noen eksempler, sier Mikael og ser meg rett inn i øynene: -Mennesker som sover i sine hjem, ligger i gode senger. Gatefolket sover på stein eller asfalt. Ofte er det kaldt her i Addis Abeba. Sult er også en grunn til at du ikke overlever i denne verden. Derfor må vi gå ut og hente folk inn i varmen, og det er ved å vise dem medmenneskelighet og kjærlighet vi kan vinne denne kampen, sier Mikael. De andre guttene på hjemmet klapper over vitnesbyrdet. Mikael har en flott gjeng rundt seg. De er neste generasjon sjelevinnere, og det skal gatefolket i Addis Abeba prise seg lykkelig over en dag.

Helen, - gatejentenes hjelper

Helen Gima Dadi er 27 år. Hun er den foreløpig sist fast ansatte medarbeideren i Win Souls for God. Etter seks år som frivillig medarbeider begynte hun i april 2005 som styrer for det nyetablerte gjestehuset, som organisasjonen har etablert i huset bak sitt hovedkontor. Dessuten er hun ansvarlig for rehabiliteringsprogrammet for prostituerte jenter. Helen er født i Addis Abeba, og yngst i en søskenflokk på fire. Hun har en bror og to søstre. Hun var bare fire år gammel da hennes far ble drept i krigen mellom Etiopia og Eritrea. -Jeg har ingen minner etter far. Bare et fotografi. Mor var en sterk kvinne, og hun var fast bestemt på å gi oss barna en best mulig oppvekst. Hun arbeidet hardt og mye, og hun hadde en sterk tro på at Gud ville gi henne den styrke hun trengte, forteller Helen. -Mor er mitt store forbilde også i dag. Hun ga oss masse kjærlighet. Hun oppmuntret oss til trofasthet i søndagsskole og kirke. Hun ga oss mat og klær, og hun satte sin ære i å sørge for at barna fikk utdanning. I dag forstår jeg egentlig ikke hvordan mor klarte å gi oss alt dette, men fordi hun var en kvinne med et stort hjerte, fikk hun også barn som aldri såret henne eller skapte vanskeligheter for henne. Vi hadde mange fattige familier rundt oss, og vi lærte å dele av alle våre goder. Min bror og mine søstre savnet nok far mer enn det jeg gjorde. Min storebror ble som en far for meg. Han passet alltid på meg.

-Jeg fant min plass i ungdomsarbeidet i den evangeliske kirken. Ungdomsgruppa Natanim ble mitt åndelige hjem, og de som i dag utgjør Win Souls for God har betydd alt for meg. Jeg fikk være med som søndagsskolelærer og jeg var også med i bibelgruppe, blant andre sammen med Hawi. Da min eldste søster giftet seg, følte mor at hun kunne takke ja til arbeid i Italia. Hun diskuterte dette mye med oss barna, og vi oppmuntret henne til å reise. Min søster og hennes mann overtok huset, og jeg bor nå sammen med min søsters familie. Etter hvert er det kommet tre søte små barn som jeg er tante til, og jeg vet min søster setter stor pris på å ha meg som støtte. Mor er flink til å sende oss penger, og jeg studerer nå markedsføring på høgskole-nivå. Jeg vil fullføre min utdanning på kveldstid nå som jeg har fått heltidsengasjement i Win Souls for God, sier Helen.

-Det skal bli spennende å markedsføre det nye gjestehuset vårt. Vi håper mange vil benytte dette når de kommer til Addis Abeba. Et enkelt, men trygt hjem på reisen både for etiopere, men spesielt for besøkende fra Europa. Vi vet at mange ungdommer, spesielt i Norge, Sverige og Danmark gjerne vil bli kjent med vårt arbeid. Da kan de bo hos oss for 30 kroner natta og de kan lage sin egen mat på et topp utstyrt kjøkken. Vi har et koselig oppholdsrom, og de som bor her får jo også nærkontakt med arbeidet vårt. Foreløpig har vi tolv sengeplasser, men dersom dette skulle vise seg å bli for lite må vi bare utvide.

-I tillegg til ansvaret for driften av gjestehuset vil jeg også bruke mye tid på oppsøkende arbeid blant de mange prostituerte her i byen. Jeg har brukt mye tid på å etablere kontakt med noen av dem de siste to årene. Det er et krevende arbeid, og nå har vi sju jenter i vårt rehabiliteringsprogram. I tillegg til å gi dem det kristne budskapet vil vi også gi dem

muligheten for utdanning eller arbeid. Vi samarbeider med en frisør-salong i byen, og tre av jentene har fått arbeid der. De tjener ikke mer enn 90 kroner i måneden, men nå slipper de i hvert fall å by seg fram for å overleve, sier gatejentenes beste venninne.

-Jeg har fulgt dette livet på nært hold noen år, og det er et hardt liv for disse jentene, fortsetter hun.

-En dagslønn kan variere fra 50 øre til 20 kroner. Mannfolk får seg et nummer for en 50-øring i strøket. Du syns nok det er ufattelig, men slik er hverdagen for jentene. Faktisk er det også slik at mange mannfolk stikker av uten å betale. Det hender de gir jentene rundjuling i stedet for penger. Jeg har sett jentenes harde ansikter og merket deres harde hjerter. De stoler ikke på noen.

Ei av jentene, som jeg nå har god kontakt med, har arbeidet her i byen i sju år. Hun kommer fra landsbygda i Sør-Etiopia og har solgt kroppen sin for å hjelpe sin familie til å overleve. Hun har tre søstre og to brødre. Nesten alt hun har tjent har hun sendt hjem. Nå har hun gitt livet sitt til Gud og hun har fått fast arbeid i den frisør-salongen vi samarbeider med.

-I dette arbeidet er jeg lykkelig om jeg kan redde ett menneske, sier Helen stille.

-Vi vet det finnes tusenvis av jenter som ikke har noe annet valg enn å selge seg selv. Vi kan ikke nå alle, men jeg har fått være med å hjelpe noen, og jeg håper jeg kan hjelpe mange flere. Det tar tid å bygge opp tillit, men jeg er stolt av vennskapet jeg har med mange tidligere gatejenter, sier Helen.

KAPITTEL 22

Middag med gatejentene

Aldri tidligere i mitt liv har jeg besøkt et fattigere hjem enn hos fire stolte og beskjedne jenter i sentrum av Addis Abeba. Gata er om lag én kilometer lang, og her har tusen unge kvinner sin arbeidsplass hver eneste natt. De små hyttene, bygget av leire, ligger tett i tett. Det er trange smug, noen kiosker, en musikk- og videoforretning og små markeder med frukt og grønnsaker. Jeg ser et par vevere, en skomaker og en smed som arbeider flittig. Mellom to hus står en gammel Singer symaskin midt i ei steinrøys. Over alt henger det klesvask. Skitne småbarn leker med hjemmelagde små baller. 30-åringen Zeretu Tefere tar i mot meg utenfor sitt hus. Jeg kommer dit sammen med Helen og Tseday. Inne sitter en syk smågutt på 3 år. Han er kledd opp i sin fineste stas, har utrolig vakre øyne, og smiler der han sitter i mammas dobbeltseng. Inngangsdøra er laget av forsterket bølgeblikk som har vridd seg i regntida. Døra har en krok på innsiden. Det er ingen treskel. Mus og rotter har ingen problemer med å komme ut og inn gjennom dørsprekker, eller store hull i veggene. Hytta er på om lag femten kvadratmeter og består av to rom. Det største rommet er delt i to med et forheng. Det er tre store senger som fyller det meste av plassen, men de tre jentene og lillegutten som bor her har også klart å få inn en gammel benk langs veggen. Jeg ser ingen vask, ikke noe toalett eller kjøkken. Alt av private eiendeler må være stuert bort under sengene. Bare ved utgangsdøra kan jeg se noen kopper og kar, kjeler og et håndkle. Primusen står vaklevorent på det skjeve gulvet. Det oser og lukter. Zeretu har invitert oss på middag. Nå forberedes et festmåltid med injerra vått, etiopiernes nasjonalrett, og den vanligste middagsretten i landet.

I den lille hytta møter vi til sammen fire tidligere prostituerte. 23 år gamle Genet Asemanne er en høyreist og vakker kvinne som har klart å beholde sin

verdighet etter sju år på gata. Aselafe Yemare er 27 år, kraftig, - men med et vakkert ansikt. Ti års virksomhet er over, og hun er kommet seg i arbeid som sydamme.

Embet Beyane er 30 år, og virker sliten, - nærmest oppgitt. Ikke så rart når hun startet livet som prostituert allerede 12 år gammel. Hun har nettopp begynt på rehabiliteringsprogrammet til Helen. Det varer i to måneder, og etter det håper Helen at også Embet skal få seg en jobb. Nå vasker hun klær for nabo-jentene, og hjelper dem med å stelle håret før de skal på jobb. Hun tjener et par kroner dagen på det, men er avhengig av å få litt mat for å overleve.

To dager tidligere hadde vi møtt Zeretu og hennes venninne Maze Bekele i en frisørsalong. Maze kunne ikke komme til middagen. Hun sliter med sykdom, og vet at Gud må gripe inn i hennes liv dersom hun skal få noen år til. Livet på gata har en høy pris for mange av jentene. De har ikke penger til å kjøpe seg beskyttelse mot de mange sykdommer som preger dette miljøet.

Sammen med om lag hundre andre jenter har disse jentene nå fått muligheten til å lære seg frisørfaget. I tillegg til WSG satser også Hope Enterprise sterkt på arbeid blant prostituerte. Det er Helen som har skaffet de sju jentene i WSG-programmet en jobb som en del av rehabiliteringen. De er enormt takknemlige.

-Jeg har fulgt dette livet på nært hold noen år, sier Helen. Hun sitter mellom Zeretu og Embet på den smale benken ved siden av meg.

-Disse jentene har levd et hardt liv. Det er ikke lett for dem å snakke om dette livet, og det er første gang de møter en hvit mann med et kamera.

-Du vet hva jobben deres går ut på, og du er den første mannen som er kommet til dette huset for å snakke, sier Helen, og gir meg små forhåpninger om noe dybdeintervju.

Jeg har da heller ikke forberedt mange spørsmål. Her har jeg bare lyst å være tilstede. Vise at jeg vil være med og hjelpe på veien videre og etablere kontakter som kan realisere noen av deres drømmer.

-En dagslønn kan variere fra 50 øre til 20 kroner forteller Zeretu. Etiopiske mannfolk får seg et nummer for en 50-øring her i strøket. Våre kunder er alle slags mennesker. Unge, nysjerrige gutter som vil debutere med en erfaren kvinne, gifte mannfolk som ikke får det de vil ha hjemme, og eldre menn som ikke har noe annet tilbud. Utledninger er det få av. De vet hvor farlig dette kan være for dem, og de fleste er blitt skremt av den dødelige epidemien som vi er blitt en del av.

-Faktisk er det også slik at mange mannfolk stikker av uten å betale, forteller Helen. Mange jenter har opplevd å få bank i stedet for penger. Det er ikke rart at jentene er skeptisk og sliter med sine harde hjerter, sier Helen.

-De stoler ikke på noen.

Jeg spør Aselafe om hun har ett godt minne fra livet på gata. Hun rister stille på hodet. Tårene renner nedover kinnene hennes og jeg hører et svakt nei. Absolutt ingen positive minner. Bare et liv i fornedrelse, fattigdom og håpløshet.

-Jeg takker Gud for Helen og Win Souls for God, er svaret jeg får. Jeg stiller ingen flere spørsmål, men Genet håper hun skal få med seg flere jenter inn i WSG-programmet. De fleste jentene er ortodokse og evangelisk kristendom er fremmed for dem. Derfor må vi bruke tid og være medmennesker før vi forsøker å omvende dem, sier Genet. Helen nikker, men vet at det må skje et Guds under med hver eneste jente om de skal få et nytt liv.

For de utvalgte som er kommet inn i programmet og fått jobb i frisørsalongen, er lønna svært beskjeden. 120 birr, om lag 90 kroner. Derfor må jentene fortsette å bo i sin gamle gate, og de må fortsette å dele på

husleia. Naboene har ingenting i mot at de fortsetter å bo her. Da kommer det i hvert fall ikke nye jenter inn som konkurrerer om kundene.

Hytta har ingen vinduer. Bare en liten glugge på førti ganger førti centimeter, uten glass. En av veggene er prydet med et stort ortodoks Kristus-portrett, et par gamle kalendere og bilder av vakre modeller klippet ut fra et dameblad. Bildene er falmet, men de skaper likevel farge på de gråbrune veggene.

Helen folder sine hender. Middagen er klar, og hun takker Gud for fellesskapet og for maten.

-Velsign oss, vær med oss, og gi oss et liv som er verd å leve, ber den syltynne lederen i WSG.

Jeg ber stille om at maten må være fri for de verste bakteriene. Her er det ingen mulighet for å takke nei, og jeg har lyst å dele dette fellesmåltidet med disse jentene. Jeg føler meg utrolig privilegert som får oppleve denne kveldsstunda,- midt i slummen. Hvis jeg virkelig tror at Gud bevarer meg, så skal jeg bare nyte måltidet sammen med jentene akkurat i kveld.

Den nasjonale retten er sterkt krydret, men det smaker godt. Jeg opplever å bli matet. Får ikke lov å forsyne meg selv. De vil gi meg maten direkte i munnen. Potetene smaker best. Nok en gang blir mine øyne tårevåte, - både av krydderet og av den vennligheten jentene viser meg.

KAPITTEL 23

Helsesjefen Hawi

Hawi Badessa Sima er ansvarlig for det forebyggende helseutdannings-programmet i Win Souls for God.

Hun er 26 år, har fem brødre og en søster. Hawi er nummer to i søskenflokket og giftet seg i januar 2005 med lederen i Win Souls for God, Gizachew Ayka. Livet startet godt for Hawi. Hennes far var predikant for den svenske misjonen i Addis Abeba. Han var en dyktig forkynner, - kunnskapsrik og god til å formidle. Han hadde egentlig journalistutdanning og ble etter noen år hentet inn som programleder for sendinger på Oromo-språket i den statlige radiokanalen.

Hawi's barndom fikk en brå slutt da hun var 10 år gammel. Foreldrene fikk store problemer i sitt ekteskap. Far var mer ute på byen enn han var hjemme. Selv om far tjente godt i sin jobb på radiostasjonen, sluttet han å bidra med penger hjemme. Pengene forsvant på byen. Hjemme satt en sliten og nedbrutt mor med ansvaret for fem barn. Hun knakk sammen, og Hawi måtte ta ansvar for sine tre minste søsken.

-Fra å være et trygt og godt hjem med god økonomi, ble livet vårt snudd opp ned. Vi hadde ikke lenger penger til hus og mat. Vi hadde ikke penger til skolegang, men heldigvis var det noen som forsto hvor galt dette hadde gått.

Den norske familien Ytterland var naboer inne på den svenske misjonens eiendom i Addis Abeba. Anita Ytterland sendte bekymringsmeldinger hjem til sin familie og venner på Sunnmøre, og hun fikk umiddelbar respons.

-Jeg husker spesielt den første julen etter at far forlot oss., forteller Hawi.

-Anita dukket opp med en stor ladning klær til alle barna. Hun ble en reddende engel for oss. Hun sørget også for midler til vår skolegang, og jeg vil alltid ha Anita og hennes familie og venner i Norge i mitt hjerte.

-Som følge av min fars svik fikk jeg store psykiske problemer. Hver eneste dag så jeg at mor var en skygge av seg selv. Jeg våget ikke å dele mine tanker

og bekymringer med noen. På søndagsskolen gikk jeg sammen med Yonas, Tariku, Gizachew og mange andre gutter. Jeg mislikte sterkt å være sammen med dem. Jeg følte meg utrygg, og bestemte meg for at jeg aldri ville ha noe med gutter å gjøre. I min tidlige ungdom var det flere gutter som hadde lyst å være sammen med meg, men jeg avviste dem alle. Jeg arbeidet hardt både på skolen og hjemme. Jeg hadde lite fritid. Jeg ble en rutinert husmor og reservemamma for mine små søsken, og jeg ble nærmest sykepleier og omsorgsarbeider for min mor. På grunn av familiesituasjonen ble jeg tvunget til å ta ansvar, og jeg ble også ganske selvstendig. Disse egenskapene fikk jeg god bruk for i kirken. Jeg ble leder i bibelgruppe og søndagsskole, og jeg framsto som en leder for de fleste av jentene i kirka. Jeg var også med å danne ungdomsgruppa Natanim som skulle vise seg å bli en viktig forløper for Win Souls for God. Førstifem ungdommer hadde egne søndagsmøter med bønn, bibellesning og lovsang. Vi var en sterkt sammensveiset gjeng, og etter hvert klarte jeg også å samarbeide med guttene, - bare de holdt seg på avstand, sier Hawi med et smil. Hun er glad over at det er skjedd en forandring i forholdet til gutter.

-Ett år etter at ti av guttene i Natanim hadde startet Win Souls for God, kom Yonas Tesfaye hjem til meg. Han var leder for WSG det første året, fortsetter Hawi. -Jeg husker det var en torsdag og klokka var bare 06.30 på morgenen. Yonas var en god gutt, og jeg var ikke redd for ham. I en time snakket han om gatebarna og deres sjebne. Han ville så gjerne ha meg med i det oppsøkende arbeidet og som leder for organisasjonens bønnetjeneste. Jeg ble glad for den tilliten han viste meg og takket ja til tjenesten. Dette var i august 1998. Da var jeg nettopp ferdig med videregående skole og var hjemme på heltid med mine små søsken.

Uten lønn startet jeg i halv stilling som leder for bønnegruppa, som vaskehjelp, og også deltaker i det oppsøkende arbeidet på gata.

Jeg visste at jeg én dag ville gå inn i dette arbeidet på heltid, men jeg hadde et sterkt ønske om å få yrkeserfaring før jeg gikk inn i WSG.

Jeg var heldig å få fast jobb i et reisebyrå hvor jeg fikk mange forskjellige oppgaver, alt fra salg til regnskap og forsikringsarbeid. I to og et halvt år arbeidet jeg i dette byrået, men fortsatte som leder for bønnegruppa. Hver morgen var jeg i bønn for arbeidet, som oftest sammen med Teddy og Alex. Etter bønnemøtet reiste jeg på jobb, og dagen ble ofte avsluttet med oppsøkende arbeid blant gatefolket.

-Jeg har alltid vært et bønnebarn, sier Hawi.

-Jeg har en far i himmelen som aldri sviker. Han har gitt oss så mange løfter, og jeg var bare tolv år da jeg forsto hvor viktig bønn er for et menneske som vil gjøre noe for Kristus. Mitt bibelord finner du i Johannes evangeliets 14.kapittel og versene 1 og 18. Der står det: "La ikke deres hjerte forferdes. Tro på Gud og tro på meg. Jeg skal ikke etterlate dere farløse, jeg kommer til dere."

Dette var vers for meg som lita jente, og det er vers som gatebarna i Addis Abeba forstår i dag. Jeg får alltid god kontakt med barn og unge på gata når jeg leser disse versene for dem. Jeg har sett mange barneansikter lyse opp i det mørkeste mørke når jeg forteller at de har en himmelsk far som vil komme til dem.

Nå har Hawi ansvaret for forebyggende helsearbeid i to bydeler i Addis Abeba. Dette er et undervisningsprogram som WSG har fått fra Kenya. Det går over atten måneder, og hver uke samler Hawi kursdeltakerne til kaffeseremoni og undervisning.

-Det er mange som ikke vet hvor viktig det er med personlig hygiene, forklarer Hawi.

-De aner ikke hvordan de kan forebygge alvorlige sykdommer hos seg selv eller sine barn Derfor er dette programmet så viktig. Jeg spør alltid deltakerne: "Hva er god helse", og de kommer med mange forslag. Vi samtaler om hvordan vi kan gjøre det tryggere og triveligere i det enkelte hjem,- og i den enkelte gata. Vi ser på sanitærforholdene og setter i gang dugnad for å rydde opp. Vi skal ikke la søppel og dritt flyte rundt der hvor barna leker, eller hvor mor lager mat. Det skjer enorme forandringer i gate etter gate nå, og jeg bruker også Bibelen som en lærebok på god helse.

Ett hundre og seksti personer følger dette programmet nå, og enten du tror det eller ei: Fjorten av deltakerne er blitt kristne gjennom helseprogrammet, sier Hawi og nærmest jubler.

-Halvparten av deltakerne er kristne nå, og jeg tror enda flere vil oppleve at tro på Jesus også betyr et bedre liv, sier hun.

-Nå er min utfordring å lese mer om helse og miljø. Jeg vil gjerne skaffe meg en formell utdanning på dette området, men inntil det lar seg gjøre får jeg bruke sunn fornuft, erfaring og alle de oppslagsbøker jeg kan komme over.

-Jeg føler meg enormt privilegert som får være med i dette arbeidet og i denne sammenhengen, og så er jeg også så inderlig glad for det samarbeidet vi har med mange venner i Skandinavia. Karin Gezelius har gitt oss mye visdom innenfor dette feltet. Det samme har Gizachews søster, Rachel, gjort. Sammen skal vi bygge opp dette vakre landet vårt og gi menneskene her liv og håp, sier Hawi.

KAPITTEL 24

Helseprogrammet

Et av klasserommene på Entoto-skolen fylles med unge mødre, noen smårollinger og fem-seks

mannfolk. Klokka er passert tre på ettermiddagen denne mandagen. Sola steiker varmt ute i midten av mars.

De kommer til skolen for å lære om forebyggende helsearbeid i regi av Win Souls for God.

Det er Hawi Badessa Sima som står for undervisningen her hver mandag. På onsdagene er hun i bydelen Gurara, og en gang i uka er hun også på privat besøk rundt om i hjemmene for å sjekke hygiene og helsesituasjonen. Totalt er ett hundre og seksti familier inne i programmet nå.

-Noen vil sikkert mene at det er frimodig av oss å gå inn i det enkelte hjem, men vi blir alltid godt mottatt. Både mødre og fedre er veldig takknemlig for det vi lærer dem, spesielt om hygiene. De forstår at helse er viktig for dem selv og for det lokalsamfunnet de lever i. De aller fleste er totalt uvitende om helseforebyggende arbeid. De har aldri lært hvor viktig personlig hygiene er, for ingen har fortalt dem det. Jeg må fortelle dem at mat bør lages i et annet rom enn der de sover, dersom det er mulig. De må læres opp til å vaske seg morgen og kveld og etter toalettbesøk. I de fleste hjem finnes det ikke toalettpapir, og det blir selvfølgelig hygieniske utfordringer når voksne og barn går rett fra toalettet til matbordet, forklarer Hawi

-Programmet vårt heter "Helhetlig helse", og er utviklet i Kenya. Her er vi innom en rekke temaer. Jeg kan nevne forebygging av barnesykdommer, vaksiner, vannrensing, sanitære forhold, ernæring, søvn og hvile, stabilitet i familieforholdene, kjærlighet til sine nærmeste og respekt for hverandre, selvaktelse, betydningen av frihet og vennskap, vår rolle i lokalmiljøet, livet i fattigdom og vårt forhold til evige verdier, - inklusiv vårt gudsforhold. Som du skjønner er det nok av områder å diskutere, og jeg kommer aldri med ferdige svar. Jeg inviterer til innspill og samtale. Det er noe nytt for de fleste. De er vant med å høre forbud og påbud. Nå ber jeg om

forslag til løsninger og dermed oppretter jeg god kontakt. Jeg mener selvsagt jeg har de gode svarene, og leder alltid inn mot det som står i programmet, sier Hawi med et smil. Hun har fått noen gode pedagogiske innspill fra Kenya og Sverige.

-Vi trenger halvannet år på å komme gjennom alle temaene, og vi forsøker å legge det inn i en hyggelig og sosial atmosfære. Vanligvis samler vi kursdeltakerne til kaffeseremoni og undervisning. Akkurat i dag har vi droppet kaffeseremonien fordi jeg skal videre på kveldsundervisning på en skole på andre siden av byen, forklarer Hawi.

-I tillegg til hovedkurset har vi også et kortkurs for å nå så mange som mulig med et innføringsprogram over én uke. Totalt bor det om lag hundre tusen mennesker i de to bydelene Entoto og Gurara, og vi må hjelpe de lokale myndighetene med å nå fram med de mest elementære kunnskapene om helse. Vi ser det som en viktig del av vårt preventive program, understreker hun.

I klasserommet på Entoto-skolen underviser Hawi med en vennlighet og en autoritet som gjør meg forundret. Dette er en ung kvinne som for bare få år siden så vidt våget å si navnet sitt. Nå går hun rundt i klasserommet, henvender seg til hver enkelt mor og far med direkte spørsmål. Hun er kledd i en hvit frakk. Det mørke ansiktet lyser av entusiasme og hun er utrolig vakker med sitt fyldige og kullsvarte hår. Her står en evangelisk kristen kvinne og snakker til ortodokse kristne, som i utgangspunktet skulle vært både kritiske og negative til henne, men de viser henne respekt og anerkjennelse. Hun har noe å gi dem, og de tar i mot.

-Dette er ikke stedet for evangelisering, sier Hawi etter undervisningen, - men jeg er ikke redd for å si at Gud vil at alle mennesker skal ta vare på sin egen kropp og på miljøet rundt oss. Vi må ta vare på dyra, på jorda som vi har fått til å dyrke vår mat, og på det

mellommenneskelige fellesskapet. Skaper vi gode lokalsamfunn så er dette også en del av den helhetlige helse, fysisk og mentalt. Vi skal bry oss om hverandre og vi skal hjelpe hverandre til et bedre liv.

Etter en times intens undervisning er lufta brukt opp i klasserommet. Det er tid for gruppearbeid ute på skoletomta. To grupper skal komme fram til sine svar på hovedspørsmålet: "Hva er god helse for deg". Diskusjonen går livlig i begge gruppene, og etter et kvarter ute i solsteiken kommer kvinner, menn og barn inn for å avlegge rapport til læreren i hvitt. De kommer med mange forslag om hvordan de kan gjøre det tryggere og triveligere i det enkelte hjem, og i den enkelte gata. De understreker hvor viktig det er at barna blir vasket godt flere ganger om dagen. De forstår hvor viktig det er at alle drikker rensset vann, og at sårskader skal dekkes til med rent tøy når barna faller i de steinlagte gatene.

-Vi skal ikke la søppel og dritt flyte rundt der hvor barna leker, eller hvor mor lager mat, sier en far bestemt. Kvinnene nikker anerkjennende. Det han sier er nesten et direkte sitat fra Hawi`s undervisning bare noen minutter tidligere. De fleste kjenner igjen den friske språkbruken fra læreren, og kvinnene ler.

Hawi våger seg frampå med å si at et nært og godt forhold til Gud vil gi dem bedre helse, og hun gir dem konkrete eksempler på hva Jesus gjorde i sitt helsearbeid.

Hawi vet det er mange som trenger hjelp. Det er grunnen til at hun må arbeide samtidig med at hun tar egen utdanning. Hun vet hun ikke har alle formaliteter i orden for å undervise i helhetlig helse, men slik er det ikke i dette landet.

Tseday, -hun som gjør det meste

Tseday Paulos er egentlig innkjøpsleder i Win Souls for God, men jeg vil påstå at hun gjør det meste. Hun har et tjenersinn som må være Gudgitt. Hun er 28 år og giftet seg i mai 2005 med sin Yosef.

Hun er den eldste av tre søstre og vokste opp i en av de fattige bydelene i Addis Abeba.

-Vi var virkelig fattige. Far var mye syk, og han døde da jeg var 10 år gammel. Mor hadde ingen jobb å gå til. Eneste måte å livnære oss på var å leie ut huset som far hadde bygget. Mor reiste hjem til sin mor sammen med lillesøster og jeg ble plassert hos mormor mens jeg gikk på skole, forteller Tseday. -I fem år bodde jeg sammen med mormor, og så min mor bare i skoleferien. Det var to timer å gå mellom disse hjemmene og jeg kunne ikke bo så langt fra skolen. Det var heller ikke penger til å ta buss hjem til mor i helgene. Alt gikk med til faste utgifter og skolepenger.

Tseday kan ikke huske at hun gikk sulten til sengs, men hun tror moren ofte gjorde det de første årene etter at far døde.

-Mor fikk fem hundre kroner i måneden i leieinntekter på huset vårt, og hun takket alltid Gud for at far hadde bygget så romslig hus da de giftet seg. Etter noen år som enke fant mor seg en ny mann, og sammen fikk de ei lita jente. Dermed ble vi tre i søskenflokket, og jeg kunne igjen få komme hjem, fortsatt under fattige kår, forteller Tseday.

-Jeg husker at mor alltid var bekymret for morgendagen. Hun hadde sjelden penger til mat, og

det var aldri snakk om å ta buss eller lokal drosje, slik mange andre gjorde, når de skulle på marked eller andre ærender et stykke unna.

-Men mor stolte på Gud. Hun la alltid morgendagen i hans hender, selv om hun ikke helt klarte å legge av seg bekymringene sammen med sine bønner.

Tseday smiler når hun forteller dette. Denne jenta fra den aller fattigste bydelen smiler alltid. Ofte følger det også med en smittende latter.

-Det var mor som lærte meg å be, fortsetter Tseday, igjen alvorlig.

-Jeg husker spesielt den første julaften etter at jeg blitt gjenforent med familien. Mor lå på kne i sin nasjonaldrakt. Hun hadde et tent lys mellom hendene og i stillhet samtalte hun med Gud.

Den kvelden var mor den vakreste kvinne på jord, og jeg bestemte meg for at jeg også ville knele ned ved siden av henne.

Hun virket så ensom, men jeg hadde lært at det to eller tre ble enig om, det ville Gud lytte til. Tårene rant på mor da jeg knelte ned ved siden av henne. Begge visste at vi denne kvelden innledet et forhold som ville holde oss sammen helt inn i evigheten.

Som tidende-klassing visste jeg også at min menighet ville være Mekane Yesu kirken. Oldemor tok meg ofte med til den ortodokse kirke, men seremoniene og bønnene der ble aldri en personlig eiendom. I Mekane Yesu kirken hørte jeg forkynnelse som gikk rett inn i mitt hjerte. Jeg ble utfordret til å være en Jesu etterfølger. Jeg hørte om Moses og Abraham. De var Guds tjenere som gjorde det de fikk beskjed om. Jeg ville også bli en slik tjener, sier Tseday med fasthet i stemmen.

-Kirken ga meg oppgaver. Etter et par år i søndagsskolen for tenåringer fikk jeg lov å undervise småbarn-klassene. Jeg elsket den oppgaven, og her møtte jeg også Gizachew Ayka. Han fortalte at en gjeng i kirken hadde bestemt seg for å danne sin egen organisasjon, Win Souls for God, og starte

arbeid blant gatefolket her i byen. Kanskje kunne jeg tenke meg å være med?

Jeg våget ikke å si ja, men lovte å hjelpe til med å skaffe brukte klær fra familie og venner. Jeg var opptatt både med jobb og skole, og var redd at engasjementet i arbeidet med gatefolket ville ta all min tid. Jeg jobbet da som sekretær i en familiebedrift som min tante drev, og jeg tok videregående skole på kveldstid. I helgene var jeg opptatt med barne- og ungdomsarbeid i kirken. Jeg maktet ikke å ta på meg flere oppgaver, innrømmer Tseday.

Hun var glad over den forståelsen Gizachew møtte henne med.

-En morgen besøkte jeg WSG-gjengen for å levere klær, og havnet da rett inn i et bønnemøte. Jeg hørte mine venners bønner og takk til Gud for at de fikk være i hans tjeneste for et gatefolk som ingen andre brydde seg om. Den morgenen rant tårene mine i strømer, og jeg visste at her var også min plass. Jeg ville være med i en ungdomsgjeng av brennende kristne som var villig til å ofre det meste for mennesker som ingen andre tok ansvar for. Dermed ble jeg den første jenta som kom inn på heltid i WSG, og jeg skal love deg at det ble mange timer med jobb og skole. Jeg ble lært opp i regnskap om dagen, så var det tre timer regnskapslære på skolebenken om kvelden, før vi fortsatte med oppsøkende arbeid på gata om kveldene. Jeg stortrivdes fra første dag. Jeg merket den kjærlighet jeg ble møtt med, både blant mine arbeidskolleger, og blant gatefolket.

-I motsetning til mange av de andre i WSG ble jeg ikke sjokkert over hvordan gatefolket hadde det. Jeg har sett dem over hele byen så lenge jeg har levd. Ofte spurte jeg meg selv hvordan så mange mennesker kunne leve i rennesteinen. Gjennom WSG kunne jeg ta deres liv på alvor og jeg fikk mange

sterke svar på mine spørsmål. Jeg fikk lov til å gi av meg selv. Jeg fikk dele mitt liv med enkeltpersoner som levde under plastikktag eller åpen himmel. Jeg fikk oppleve en fred over å være sammen med dem. Derfor opplever jeg også en enorm lykke midt i all elendigheten, og jeg vet at dette er min livsgjerning. Jeg skal være med å fullføre oppdraget, sier Tseday.

KAPITTEL 26

Søndagsmøte i WSG

Søndag ettermiddag er det ukentlige treffpunktet for samtlige ansatte og frivillige medarbeidere i Win Souls for God. Møtelokalet i første etasje i det nye hovedkontoret har akkurat plass til dem alle.

Bønn og lovsang står alltid på programmet, og de fleste søndagene inviterer de også en forkynner fra en av byens menigheter.

Allerede ved tre-tiden om ettermiddagen samles bønn- og lovsangsgruppa som har ansvaret for ettermiddagens møte. Møtet begynner halvannen time senere.

Forsangere og forberedere er kledd i vakre, fotside kapper. De minner meg om et kirkekor. Purpurrøde kapper med hvite krager, et blått kors, og logoen til WSG sydd på hvit bunn. De sju unge i bønn- og lovsangsgruppa vandrer rundt i lokalet. En tidligere gategutt, nå 15 år gammel, spiller vakkert og stille på sin kassegitar. Bønnene fremføres nærmest som hvisking og sangen er også lavmælt.

Etter hvert som tiden for møtestart nærmer seg, fylles det lille lokalet. Yonas Tesfaye har oppnevnt seg selv som mottakskomité denne søndagen. Han håndhilser på samtlige ungdommer som kommer inn den trange porten. Etter hvert som de kommer inn i møtelokalet og finner sin plass, starter de å be hvor for seg. Sangen får høyere toner og en av forberederne leder de andre i bønn. Både sang og bønn blir ganske

intens. Jeg får assosiasjoner til et vekkellesmøte i en Filadelfia-menighet. De klapper i hendene, de danser framme ved talerstolen og de synger. Dette er ungdommer med dramatiske historier. Noen av dem har levd på gata i flere år, de aller fleste har kjent fattigdommen på kroppen. Nå skal de møte sin Herre og mester, og det må bli et sterkt møte med Ham som reddet dem ut fra deres mørke. De lovpriser og takker. De gjør seg mentalt og åndelig i stand til å ta fatt på en ny arbeidsuke blant gatefolk, prostituerte, kriminelle, slavearbeidere, små skolebarn og deres foreldre, og hva det nå måtte være som møter dem.

Taleren kommer i dag fra menigheten Full Gospel Church. En flott fyr på om lag 30 år og ganske så karismatisk. Det er første gang denne predikanten er hos WSG-gjengen. Han er begeistret over navnet, Win Souls for God, og han oppfordrer ungdommene til å holde fram med sin visjon.

Yonas har tatt plass ved siden av meg på bakerste benk. Han har både en amharisk og engelsk bibel med seg. Han blar opp i 1.Korinterbrev 13.11 og ber meg lese for å følge med. "Da jeg var barn, talte jeg som et barn, tenkte jeg som et barn, dømte jeg som et barn, men da jeg ble mann la jeg av det barnslige".

Jeg ser rundt meg og lurar på hvor mange av de som sitter her nå egentlig har hatt noen barndom. De er trolig i mindretall.

Predikanten fortsetter over til Filipperbrevet 4.8-9: "For øvrig brødre, Alt som er sant, alt som er ære verd, alt som er rettferdig, alt som er rent, alt som er verd å elske, alt som folk taler vel om, alt som duger og er ros verd, gi akt på det. Det som dere også har lært og tatt i mot og hørt og sett hos meg, gjør det! Og fredens Gud skal være med dere."

Jeg venter meg noen høye halleluja-rop, men plutselig er det bare stillhet i møtelokalet. Jeg teller opp antallet møtedeltakere. De er førti i tallet, og de

lytter intenst. Om lag halvparten noterer, og hvert lille kremt er hørbart. Selv om predikanten legger opp til noen tilrop, får han bare et og annet stillfarent takk og amen mens talen varer.

Utenfor stopper forbipasserende og lytter. Tidligere gatefolk sitter i bakgården. Dette er medarbeidernes møte og de tør ikke komme inn. Jeg ser en av dem gjennom en sprekk i den døra som vender nettopp til bakgården. Ansiktet hans virker slitent, men han er bra kledd. Har kanskje fått ei dressjakke en av de siste dagene og klart å motstå fristelsen til å selge den videre. Han er i tjue-årene, og jeg ser tårene trille nedover kinnene hans. Mens andre kan smile over en munter replikk fra gjestetaleren registrerer jeg ikke noe smil over dette ansiktet. Men han lytter med åpen munn.

Predikanten har holdt på i tre kvarter, og jeg sliter litt med konsentrasjonen. Men Yonas er der og sørger for å oppdatere meg med nye bibelvers.

–Han skal runde av nå, sier Yonas forståelsesfullt. Han sender et blikk bort på den andre lyshudede i lokalet. Det er svenske Katarina fra Entoto-skolen, som har vært her som frivillig i et drøyt halvår. Hun har lært seg noen ord på amharisk og har en venninne ved siden av seg som oversetter så godt hun kan. –Hun følger fortsatt med, sier Yonas, og smiler.

Taleren klarer ikke å runde av likevel. Gizachew har sittet stille på andre rad under hele møtet. Han reiser seg og gjestetaleren begynner på sin avslutningsbønn.

Nå kommer responsen i form av halleluja og amen i rask rekkefølge og stigende volum, før det igjen roer seg ned og Alex tar inn kveldens kollekt. Alex ber selv en kort takkebønn for gavene. Velsignelsen lyder ut over flokken og ungdommene gir hverandre en god klem, - før de stille rusler ut i det som er blitt en mørk og våt kveld. Regnet siler ned, det lyner og tordner.

Det blir en våt natt for de som skal ut i gatene i kveld. Men regnet stopper dem ikke. De arbeider nemlig i Win Souls for God, - vann sjeler for Gud.

KAPITTEL 27

Sewit, lever for gatebarna

Sewit Ketema er regnskapsansvarlig i Win Souls for God.

Hun er 23 år, og har fire halvsøstre. Oppveksten hadde hun i den fattige bydelen som ble revet da det moderne Sheraton-hotellet ble bygget i sentrum av Addis Abeba for noen år siden.

-Mor hadde to jenter fra sitt første ekteskap, og det samme hadde far. Jeg bodde sammen med mine fire halvsøstre fram til jeg var 12 år gammel. Da ble mine foreldre skilt og min onkel og tante overtok ansvaret for meg, forteller Sewit.

Det slår meg at flesteparten av ungdommene i WSG har vokst opp med dødsfall eller skilsmisse blant sine foreldre.

Sewit foreller at hennes onkel og tante hadde bodd i samme hus som hennes foreldre. Dermed behøvde hun ikke å flytte som følge av foreldrenes skilsmisse. Hun kunne fortsette på samme skole og ha de samme venninnene i bydelen.

-Mor tok med seg de fire halvsøstre mine, mens far ble boende i vårt hus. Jeg merket egentlig ikke så mye til far, for han var alltid ute på lange

tjenestereiser for landets telefonselskap, Telecom. Han kunne være borte i opptil et halvt år om gangen, og brydde seg ikke spesielt om meg når han var innom huset ei uke eller to før han reise videre til neste jobb, forteller Sewit. Sewit er ei stillfaren ung dame, intelligent og beskjeden, - og utrolig vakker.

-Jeg kan dessverre ikke si at jeg hadde noen lykkelig barndom, forteller hun.

-Tretten mennesker bodde i det lille huset vårt. Jeg sov i samme seng som mor og far og det var ikke spesielt koselig de siste par årene før de skilte lag. Selv om vi var mange i huset, følte jeg meg ofte ensom. Jeg brukte det meste av tiden til å lytte på radio eller lese. Både mor og far arbeidet og derfor hadde vi ikke økonomiske problemer. Jeg fikk penger til skolegang, og skolen var mitt fristed. Her fikk jeg være barn. Selv om jeg var en stillfaren og beskjeden jente var jeg svært flink på skolen, og nå har jeg fått min eksamen og diplom i regnskap.

Mens mange av de andre som arbeider i Win Souls for God hadde sin oppvekst rundt den svenske misjonen, var Sewit med i den ortodokse kirke. Hver søndag gikk hun til messe.

-Selv om jeg ikke forsto så mye, og all tekstlesing var på det urgamle Giz-språket, følte jeg en indre ro ved å være i kirken, sier Sewit.

-Det var mange søndager mor og far ikke gikk, men jeg var trofast kirkegjenger. Når jeg var i kirken slapp jeg i hvert fall å høre på kranglingen hjemme.

-Da jeg begynte på videregående skole kom jeg inn et evangelisk miljø. De fleste av vennene mine var personlig kristne og de åpnet mine øyne for Bibelens virkelige innhold. Hawi Badessa Sima ba meg bli med i hennes bibelklasse, og jeg ble en ivrig bibelleser. Hver eneste kveld studerte jeg Bibelen, og jeg kjente hvordan jeg fikk livet i gave. Endelig fikk jeg gode venner som jeg kunne dele alt med. Det ble derfor

naturlig for meg å forlate den ortodokse kirke og bli med i den evangeliske kirken, sier Sewit, og fortsetter: -Da far døde i 2000 måtte jeg ta et års pause fra studiene. Selv om far hadde sviktet meg, opplevde jeg likevel en ekte sorg over å miste ham. Jeg mistet også min økonomiske trygghet. Plutselig hadde jeg ikke penger til skolegang og jeg lukket meg bokstavelig talt inne. Da tok Gizachew og Hawi affære. De ville ha meg med som frivillig i undervisningen av barn, og jeg takket ja til det. Dessverre ble jeg alvorlig syk og fikk trolig et snev av tuberkulose etter bare et par måneder. Dermed gikk jeg inn i en ny krise og lukket meg inne på nytt. I denne tiden fikk jeg likevel oppleve hvor gode venner jeg hadde. De aksepterte ikke at jeg skulle gå hjemme og synes synd på meg selv. Det var viktige oppgaver som ventet så fort jeg ble frisk. Gizachew ville ha hjelp med regnskapene. Nå hadde arbeidet vokst så mye at regnskapsføringen måtte skje daglig. Det første halve året fikk jeg ingen lønn, men jeg fikk mat, klær og mye velsignelse av å være i dette fellesskapet.

-Jeg klarer ikke å uttrykke hvor glad jeg er over å få være med i dette arbeidet. Selv om jeg tilbringer det meste av tiden på kontoret, opplever jeg å være med i gatebarn-arbeidet for fullt. Noen ganger er jeg med min gode venn Teddy ut på gata. Jeg har fått mange venner blant gatefolket og jeg kjenner på en kjærlighet, spesielt til barna. Jeg tror jeg tør si at det er disse barna jeg lever for nå. De trenger oss, sier Sewit.

KAPITTEL 28

Julefeiring

Helt siden jeg første gang møtte lederne i Win Souls for God, hadde jeg et sterkt ønske om en dag å ta

med meg noen norske ungdommer til Addis Abeba. Dermed kunne de med egne øyne kunne se hva dette arbeidet gikk ut på. Menighetsrådene i min egen menighet i Våler og Svinndal i Østfold, var positive til å sende en konfirmant fra hver menighet. Av et konfirmantkull på førti meldte over halvparten seg interessert. Dermed ble det loddtrekning etter samtale med foreldrene, kateket og prest. Konfirmantene måtte selv betale litt av reisekostnadene. Resten ble dekket av menighetene. Konfirmantene fikk også støtte til turen fra Bygdekvinnelag, Helselag, Lionsklubben, Civitan, den lokale sparebanken og private bedrifter og enkeltpersoner. Omtale i menighetsblad og lokalavis førte til et sterkt engasjement. Foreldreutvalget ved barneskolen i Svinndal samlet inn over fem tusen kroner under et loppemarked, og barn og ungdom samlet inn klær og kosedyr som konfirmantene kunne ta med seg. Et helt bygdesamfunn ble engasjert etter at Gizachew Ayka besøkte en godt besatt Svinndal kirke midt i sommerferien i 2001.

4.januar 2002 reiste jeg sammen med konfirmantene Tone Gunnerød og Rita Eriksson og sogneprest Svein Th. Kasin til Addis Abeba for å oppleve en julefeiring som for alltid vil brenne seg fast i sinnet. Et av høydepunktene skulle være feiring av etiopisk jul med sju hundre gatebarn, - og det ble en sterk opplevelse både for meg, presten og konfirmantene. På flyplassen i Addis Abeba ble vi selvfølgelig møtt av Gizachew Ayka. Lærer ved den norske skolen, Kristine Goa, hadde på forhånd lovt å ta vare på de to unge konfirmantene. Det var godt å ha ei dame i bakhånd for oss mannfolka.

Allerede første dagen i Etiopia ble det store juleselskapet arrangert. Da vi kom inn i et provisorisk kirkebygg, bestående av tre vegger og en presenning, var det ikke norsk jule-lukt som møtte oss. Det var verken røkelse eller duft av juletrær, men rett og slett

svette og innestengt luft. På podiet holdt evangelisten Yonas en appell, og tidligere gatebarn fortalte om sitt nye liv etter at de ble tatt hånd om av organisasjonen Win Souls for God. Det ble klappet og jublet fra den store mengden med skitne filler i møtesalen. De satte tydelig pris på at noen hadde kommet seg opp fra rennestenen. Andre satt mer apatisk og stille. De var merket av et hardt liv, der de selv befant seg på laveste trinn i et av verdens fattigste land. Tone og Rita ble nesten målløse i møte med et nytt land, en ny kultur, og fattigfolk kledd i filler. Men de visste at de var velkommen, og de visste at det ville bli en helt spesiell fest.

Sjelden er så mange gatefolk samlet på en gang som under den årlige julesfesten til WSG Sola brenner ikke under blikktaket. De har fått et lite pusterom med sosialt samvær, og de vet at etter møtet og vitnesbyrdene blir det et festmåltid med mye mat. De vet at de vil gå mette fra julefesten. Tenåringene Tone Gunnerød og Rita Eriksson befinner seg blant de barna som de for noen måneder så på video under en konfirmantleir. Rett ved siden av dem sitter 16-åringen Mikael, som de kjenner igjen fra et intervju på video. Han smiler varmt til velkomst. På videoen fortalte han hvordan det var å leve på gata. Nå skal han opp på podiet og invitere andre ungdommer til å våge det samme som ham, - ta i mot innbydelsen om å starte et nytt liv, og kanskje også få et møte med verdens frelser. Mikael er nervøs. Aldri har han holdt en appell for så mange tidligere. Rita og Tone blir slått av fattigdommen og lukta, - men samtidig de varme smilene de blir møtt med fra disse menneskene. To småjenter på første benk forsøker å få øyekontakt, og når kontakten er opprettet kommer de smygende fram og setter seg til slutt på fanget til de to fremmede. Fillete kledd, ikke så innbydende lukt, men det oppstår gjensidig hjertevarme. Vålerkonfirmantene har fått sine to første små venninner blant gatebarna i Addis Abeba.

Fra et forheng siver det ut sterke dufter, i tillegg til de som allerede befinner seg i rommet. Det er nasjonalretten Injerra vått som tilberedes til gatefolkene. Både Tone og Rita griner litt på nesene. Lukta faller på ingen måte i smak, og det må sterk overtalelse til før de våger å smake.

– Surt og ekkelt, var konklusjonen på prøvesmaking av noe som lignet ei skitten lefse. Derfor sto de over både ris, grønnsaker og de få kjøttbitene som befant seg i den store gryta.

Sogneprest Svein Th.Kasin sitter ettertenksom på ei steintrapp rett ved siden av podiet. Han er åpen for inntrykk, og blir nærmest bombardert av følelser. Foran ham sitter sju hundre medmennesker, kledd i møkkete filler. Det blir for mye for ham på den aller første dagen i Etiopia. Her møter han gatefolket, som synger kristne sanger og kommer med sine vitnesbyrd. De er fulle av liv. Det er god stemning i lokalet, og Kasin blir imponert over hvor god kontakt lederne av Win Souls for God har med gatefolket. Det er ingen tvil om at den oppsøkende virksomheten nå blir belønnet med gjensidig tillit.

Når serveringen er i gang er det plutselig en av tiggerne som tilbyr sognepresten injerra vått. Han er 22 år, forteller han. Han er lam fra livet og ned. Har ingen sko på beina, og er dårlig kledd for kalde netter i Etiopias hovedstad. Når han endelig får et festmåltid vil han gjerne dele med en rik gjest. Han sitter på jordgulvet. Han forteller at han bor under et plasttak ute på gata sammen med åtte yngre kamerater. Han var glad for å komme inn på jule-festen. Han hadde et håp for framtida:

-Tenk om jeg kunne starte min egen lille butikk, slik at jeg kunne slippe å tigge. Mest av alt håper jeg å få en ny presenning før regntiden setter inn, forteller han.

Sognepresten feller mange tårer den kvelden, og han bestemte seg for å skaffe tiggeren nytt tak over hodet før han reiste fra Addis Abeba. Vi klarte aldri å

oppfatte navnet på den unge gutten, men har senere bare kalt ham for Lazarus. Han fikk ny presenning før vi reiste fra Addis Abeba.

Det skulle bli flere sterke inntrykk for prest og konfirmanter fra Østfold

7. januar feirer etiopere sin jul. Sammen med seks av gatebarnprosjektets ledere gikk vi ut på gata denne kvelden.

Ved siden av en søppelcontainer i sentrum av Addis Abeba bor en ungdomsgjeng på ni ungdommer i tre søppeltelt. Dette er en gjeng som Gizachew Ayka og hans medarbeidere besøker hver uke. Gjennom mange møter har de opparbeidet tillit til denne tøffe gjengen. Vi har med oss litt kjeks og noen bananer. Guttene er positive til besøket, og de lytter når Yonas begynner å fortelle dem om hvilken kveld det er i kveld. Det er juledags kveld. Det var noen hyrder der på marken som fikk høre budskapet om at verden hadde fått en frelser. De var kanskje like fillette kledd som disse gateguttene. Gizachew klimprer en julesang på gitaren sin. Det er ganske stille rundt oss. Vi opplever det merkelig, utrolig og irrasjonelt å sitte og høre juleevangeliet med stinkende søppel fra en container rett ved siden av oss. Likevel blir det nesten som et hellig møte for oss gjester fra Norge.

Ungdommene tenner stearinlys som ei jente gir dem. Vi lytter sammen til sang og forkynnelse i det svake lyset ved stadion. Faktisk blir gateguttene med på et par av sangene, og det rører oss sterkt. Stadig flere kommer til der i veikrysset midt i sentrum av millionbyen. Det er kaldt nå på kvelden. En av guttene sitter bare i ei T-skjorte, mens vi har tatt på oss varme ullgensere. Det blir et spesielt gatemøte. Vi oppnår god kontakt, og det blir vekslet varme blikk og klemmer. Ungdomsflokken setter synlig pris på å bli regnet med – men på spørsmålet om de ønsker et nytt liv borte fra gata kan de ikke svare. Flere av dem kjenner ikke til noe annet liv.

På vei mot bilen vår kommer fem-seks unge gutter i syv til ti-års alderen bort til oss. Høflige gategutter som på selveste julekvelden ønsker oss en god natt. Det skjærer i hjertet når disse fillete guttene kommer med en slik varm julehilsen.

-Det er vanskelig å takle en slik situasjon, sier Rita Eriksson. Hun har vært stille hele kvelden.

Så opplever hun at gategutter høflig ønsker også henne en god jul. Det ble for sterkt for henne.

Hvorfor er verden så urettferdig?, spør Rita.

-Vi lever jo på samme klode. Jeg vet vi ikke kan hjelpe alle, men vi må hjelpe noen, sier konfirmanten. I årene som er gått har Tone og Rita fortalt om sine opplevelser blant de fattige gatebarna i Addis Abeba. De leverte stafettpinnen til neste konfirmant-kull, de besøkte mange lag og foreninger, og jeg tror de fikk med seg en ballast som vil bety mye for dem resten av livet.

Sognepresten tapte sitt hjerte til Etiopia og gatebarnarbeidet. Han tapte sitt hjerte til en gjeng med ungdommer som kaller seg Win Souls for God. Det var en "ny" prest som kom hjem. Menighetene i Våler og Svinndal er blitt misjonsmenigheter. Presten har fått innblikk i en verden der kristne kan stå sammen for større grad av rettferdighet. Det handler om å dele, både mat og evangelium. Mange ganger har sognepresten sitert fra bibelordet i Jesja 9:2: Det var lys i mørket. Lys over dem som bor i skyggelandet.

Tre år senere får jeg igjen være med på julefeiring. Denne gang sammen med kona Ranveig og kateketen i Våler og Svinndal menigheter, Inger Oline Hovland. Alt er som vanlig i parken ved stadion i sentrum av byen. Her står søppelcontaineren. Den er full, og det stinker. Vi vet at flere gjenger med gatefolk holder til i dette området. Snart vil de komme fram fra sine skjul, for vi skal feire julekveld her ved siden av søppelcontaineren.

Ryktet om julefeiring med Win Souls for God har nådd dem, og så snart de hører klimpring på gitaren til Gizachew, vil de komme fra alle kanter og slå seg ned.

Gizachew, Tariku og Yonas er med i vår gruppe. Jeg blir bedt om å komme med en hilsen til de unge som sitter i mørket. De er tjue i tallet. De fleste godt voksne gutter, men også noen tenåringsjenter og ei ung mor med sitt spebarn.

-Uten at dere vet det, så er dere en stor del av mange menneskers liv i Norge, Sverige og Danmark, begynner jeg, og fortsetter:

-Jeg vet ikke om dere egentlig vil leve et liv på gata, eller om dere vil ha et annet liv. Det er sikkert delte meninger blant dere om dette.

Men vi som er sammen med dere i dag vil gjerne samarbeide med Win Souls for God, for å gi dere et alternativ, et bedre liv borte fra gata.

En av ungdommene responderer umiddelbart:

-Du har rett. Det er mange av oss som ser etter en utvei. Vi vil ikke leve et liv slik vi nå har det. Hvis du vil vise oss veien, så ser vi virkelig fram til det.

-Hva vil du da? spør jeg

-Det er vanskelig å fortelle hva jeg egentlig vil, for alt er bare mørkt. Jeg har ikke noe framtidshåp. Alt er på en måte blokkert. Men den dagen jeg ser at det er et håp, kanskje den dagen vil bli den store dagen i mitt liv.

-Men hva vil du at vi skal gjøre for deg og dine venner. Hvordan kan vi samarbeide for at dere skal få et bedre liv, spør jeg.

Flere i gruppa kommer med forsiktige antydninger. De har sine meninger og ønsker.

-Det viktigste for oss er faktisk at dere er her. Det setter vi veldig pris på. Kan dere ikke være snill å hjelpe oss ut fra denne parken, ut fra det mørket vi lever i. Hjelp oss å finne et sted vi kan ha tak over hodet, der det er varmt og tørt. Hjelp oss til å begynne på skole slik at vi kan få en utdanning og bli selvstendige og uavhengige mennesker.

Egentlig har vi så mange behov at det er vanskelig å sette ord på det. Spørsmålet er egentlig hvor mye dere kan gjøre.

Igjen oppleves det både smertelig og meningsfylt på samme tid å sitte i halvmørket og snakke med mennesker som uttrykker så sterke håp om å få et bedre liv. Jeg føler meg nesten som en sjelesørger og predikant der jeg sitter sammen med WSG-lederne. Det er så lett å tenke at man er et prektig menneske som ofrer noe for disse tiggerne. Mine følelser var helt annerledes: Tenk så rik jeg er som får oppleve dette. Tenk å få være en samarbeidspartner med ungdommer som gir livet sitt for at tusener av andre unge skal få tilbake livet.

En av de voksne guttene forteller at de fleste her i parken aldri har valgt å leve på gata.

-Vi er tvunget til å leve på denne måten. Noen av oss er helt alene, andre vet ikke hvor slektningene deres befinner seg. Andre vet at mødre og fedre er døde, søsken er spredd rundt om i landet. Vi er mange ensomme mennesker som finner trøst i hverandre på gata. Vi har falt utenfor, fordi vi ikke har skolegang og ikke klarer å skaffe oss en jobb. Det er vår situasjon. Vi tenker hele tiden på hvordan vi kan komme oss ut av denne situasjonen, men det er ingen som kan veilede oss og gi oss en ny start.

-Vi kjenner til Win Souls for God. Ungdommene som arbeider der er gode mennesker. De makter likevel ikke å ta seg av alle. Dessuten vet jeg at det er en tålmodighets-prøve å arbeide for oss. Vi trenger tid. Det nye livet som dere tilbyr oss, er ukjent og litt skremmende. Vi må plutselig innrette oss etter systemer som vi er ukjent med. Derfor må dere gi oss tid, - men la oss gjøre noe sammen, sier gutten rolig og reflektert. Stearinlysene blafrer i stille bris.

-Ta den tiden dere trenger, men vit at det er hjelp å få, er Gizachews tilbakemelding til gruppa.

Jeg opplever at kontakten er der, og ønsket om at denne julekvelden kan bli et vendepunkt, kommer tydelig fram.

Samtalen foregår i en mørk park. Som et symbol på at det kan lysne for ungdommene i denne gruppa tenner vi flere stearinlys i mørket.

Igjen kommer varme takkens ord fra en av gateguttene:

-Det at dere er sammen med oss nettopp i kveld betyr kanskje mer enn dere aner. Ungdommene i WSG har vi møtt flere ganger, men det betyr noe ekstra for oss at dere utlendinger vil sitte sammen med oss på julekvelden.

Vi inviterer hele gruppa til julelunch tre dager senere, og de lover å komme.

Men julekvelden er nettopp begynt, og sangen lyder vakkert i sentrum av Addis Abeba. Vi feirer fødselsdagen til Han som er verdens lys. Han som kom for å frelse og gi nytt liv.

Budskapet kom for mer enn 2000 år siden. Nå sitter vi sammen med fattige gatefolk i Addis Abeba, og det hersker en fred og en glede over feiringen.

KAPITTEL 29

Gjestehus og privatbolig

I mars 2005 åpnet Win Souls for God sitt eget gjestehus, "Natanim Guest House", i tilknytning til kontorlokalene. Deres nye hovedkontor ligger vis a vis den amerikanske ambassaden og svensk misjons bygninger i den nordlige delen av Addis Abeba. Helen Gima Dadi har arbeidet som frivillig i seks år, men nå er hun ansatt på heltid for å drive gjestehuset i tillegg til sitt engasjement blant de prostituerte For 35 birr (ca 30 kroner) natta kan du leie rom på det nye gjestehuset, som har kapasitet til tolv overnattingsgjester.

Her er selvhusholdning, med topp moderne oppholdsrom og spisesal, i tillegg til et godt utstyrt kjøkken. Ønsker du å kjøpe ferdig mat er det mange gode og rimelige kafeer og restauranter i nærheten. Takket være private gaver fra Sverige er gjestehuset blitt en realitet. I tillegg til en trygg og god overnatting får gjestene også mulighet til å følge arbeidet på nært hold. Helen håper overskuddet på gjestehuset kan dekke utgiftene til leie av det nye kontorbygget.

Hensikten med gjestehuset er todelt. For WSG er det viktig å holde kontakten med tilreisende etiopiske venner, og bekjente innen den evangeliske virksomheten, - utenfor Addis Abeba. Dessuten med sine utenlandske samarbeidspartnere. Ved å tilby rom i eget gjestehus kan det også bli noen kroner til arbeidet blant gatefolket.

De siste årene har mange skandinaviske studenter besøkt byen, og Helen sørger for transport til og fra flyplassen, som ligger en halv times kjøretur fra gjestehuset. Gjester kan også leie egen bil med sjåfør for 250 birr (ca 200 kroner) døgnet innenfor Addis Abeba. Gjester som ønsker å reise ut av byen vil også bli hjulpet til trygg transport. Norsk Luthersk Misjonssamband har egen ferieplass i Awasa, om lag tretti mil sør for hovedstaden, og her er det mulig å leie hytter til en rimelig penge dersom det er ledige hytter. Misjonens egne ansatte, og andre som arbeider i Etiopia, har fortrinn til ferieplassen. Store deler av året er det likevel ledig kapasitet. Et opphold ved Awasa-sjøen er absolutt å anbefale. Har du ikke sett flodhester og apekatter på nært hold så er du garantert å møte dem i Awasa. Bare solnedgangen og det rike fuglelivet ved sjøen er verd et par døgn her. Dessuten er det kort vei til misjonsfeltet i Sør-Etiopia. Veien mellom Addis Abeba og Awasa er den beste i hele Etiopia.

Etter mange år under elendige boforhold har WSG-ungdommene endelig fått et godt sted å bo. Takket være svensk støtte kan de nå leie et helt hus, der de kan bo sammen, to og to på hvert rom.

Ungdommene betaler andel av husleia inn til fellesskapet. De har også egen hushjelp, som sørger for mat, klesvask og renhold.

For når skulle disse ungdommene få tid til å ta seg av hus og hjem, med en arbeidstid fra sju om morgenen til ti om kvelden?

Standarden i boligen er god. Ungdommene føler seg privilegert, og er takknemlig for muligheten til å bo like bra som en vanlig middelklasse-familie.

Gjестfrihet preger hjemmet til WSG-ungdommene. Ofte er venner og slektninger på plass for å få hjelp. Hele familier kan stå utenfor døra når ungdommene kommer hjem til lunch. Hushjelpa vet at det må beregnes mat til mange flere enn de som bor der. Grovkjøkkenet har en annen standard enn vi er vant med, men det fungerer. Maten som lages er enkel, men smakfull og god.

Lunchen er kanskje det viktigste måltidet i løpet av dagen. Noen vil gjerne prate, mens andre ønsker å nyte stillheten, eller bli oppdatert på de siste TV-nyhetene. Plakaten på inngangsdøra er en påminnelse om det viktigste for WSG-ungdommene: "Ta ikke fatt på arbeidsdagen før du har møtt Guds ansikt", står det på plakaten.

I fellesskapet er bønn og lovsang en helt naturlig del av ungdommenes liv. Hver dag starter og avsluttes med bønn, som det mest naturlige for denne ungdomsgjengen.

KAPITTEL 30

Svenske etiopere

Win Souls for God har knyttet sterke vennskapsbånd til de skandinaviske landene. Med to søsken i Sverige

er det først og fremst Gizachew Ayka som har vært kontaktskaperen som hele organisasjonen nå nyter godt av. Mange personer kunne vært omtalt, men jeg har likevel lyst til å trekke fram to som har vært viktige støttespillere i Sverige. Begge er pensjonister, og det kanskje ikkje tilfeldig at ungdommene i WSG lytter til råd fra de som har levd et langt liv. Det ligger i den etiopiske kulturen. Alderdom er synonymt med visdom for dem. Derfor har de så god kontakt med den pensjonerte sykepleieren Karin Gezelius og den pensjonerte barnelegen Roland Eksmyr. Begge har arbeidet og bodd i Etiopia.

Roland Eksmyr har et stort hjerte for Etiopia. For å forstå hans engasjement er det to aha-opplevelser som må nevnes, den første fra 1969 og den andre fra 1999.

På midten av seksit-tallet ble han engasjert av SIDA, som er den svenske stats organisasjon for internasjonalt utviklingssamarbeid, på samme måte som NORAD i Norge og DANIDA i Danmark . Her var doktor Eksmyr delvis stasjonert i den Vest-etiopiske byen Ijaji, for å delta i et forskningsprosjekt innen ernæring, familieplanlegging og kvinners utdanning i en tre-års periode.

En dag i 1968 satt han i ei rund jordhytte, godt plassert på en jimmapall, et vanlig møbel i Etiopia. Den har tre bein og er skåret ut av ett trestykke. Han satt og så på prosjektets etiopiske distriktssykepleier som lærte en mor hvordan hun skulle vaske kjøkkenredskap, gjøre rent tåteflaske og tilberede kosttilskudd til sitt yngste barn. Samtidig så han at barnet, som skulle få kosttillskuddet, satt på et jorgulv og spiste jord med skitne hender. Det var da Roland Eksmyr plutselig fikk sin første store aha-opplevelse i Etiopia. Han så jordgulvet, han så hønene og hundene, han så avføringen som fløt nedover bena på et treårig søsken, videre ned på jordgulvet der det lille barnet satt og bokstavelig talt smakte på sitt nærmiljø. Han så det meningsløse i sitt eget program.

Hva hjelper det å undervise i mathygiene når det ikke finnes elementær hygiene rundt barna? Hvorfor skal barn reddes med bedre mat, vaksinasjoner og behandling for malaria, diaré og andre sykdommer i et u-land som Etiopia, når de før eller senere likevel vil dø i en hungerskatastrofe?

For Eksmyr ble denne aha-opplevelsen symbolsk sett som et lite vindpust i forhold til den storm han følte inne i seg da han flere år senere leste en artikkel av nestoren innen U-landsmedisin, Marice King. Artikkelen ble publisert i det kjente og velrennomerte internasjonale legetidsskriftet "The Lancet" i september 1990. King hevdet at resultatet av UNICEFs nødhjelpprogram i verdens mange utviklingsland ville resultere i massedød eller masseflykt av økologiske flyktninger. Det var ikke nok mat til alle dersom alle barn ble reddet og fødselstallene fortsatt holdt seg så høye. Det ble en sterk debatt blant mange bistandsarbeidere som følge av denne artikkelen. Debatten blusset opp spesielt i forbindelse med at mange av de fattige landene ble rammet av HIV/AIDS-epidemien. Mange døde av denne epidemien i stedet for sult.

Eksmyr sier i dag at hans forhold til Etiopia den første tiden på 1960-tallet var preget av ugjennomtenkt entusiasme, for så å gå over i frustrasjon. Som svensk barnelege klarte han ikke å akseptere etiopernes holdninger til prosjektets forebyggende arbeid. Han opplevde etioperne som late. De holdt ikke avtaler og de jukset med resultater av prøver for å slippe flere vaksiner og analyser. Men det tredje året i Etiopia skjedde det noe med Eksmyr. Han forsto at han måtte arbeide på etiopernes premisser og i deres kultur. Han forsto at han måtte samarbeide og kommunisere med dem som en dag faktisk skulle videreføre prosjektet.

Endelig hadde han lært å ta etioperne på alvor og gi dem ansvar.

Roland Eksmyr møtte ungdommene i Win Souls for God første gang i november 1999. Han deltok da i en internasjonal AIDS-konferanse – den første i Etiopia, og med det betegnende navnet "Fighting for Life", - en kamp for livet.

Roland Eksmyr tok ikke inn på Hilton-hotellet slik de fleste konferansedeltakerne gjorde. Han tok i stedet inn på gjestehuset til svensk misjon, der han kunne bo i to uker for samme pris som én natt på Hilton. Ved siden av gjestehuset lå en enkel kafeteria for studenter, og det var her Roland traff Rachel, Gizachews søster.

Hun var i Etiopia som jordmor, stasjonert på en helsestasjon i Vest-Etiopia, men akkurat disse dagene på besøk hos sine slektninger i Addis Abeba. Hun formidlet kontakt med bror Gizachew, og dermed var Roland Eksmyrs engasjement for gatebarna en realitet.

Roland og Gizachew, med 40 års aldersforskjell, knyttet i løpet av få dager et nært vennskap, og etter omfattende brevveksling våren 2000 ble de enig om å satse sterkt på preventivt arbeid blant de fattigste familiene i Addis Abeba. Gizachew Ayka brukte begrepet "Preventing Streetism" som enkelt kan oversettes til preventivt gatearbeid. Roland Eksmyr hadde stor sans for dette begrepet og ble selv grepet av den entusiasmen han møtte blant ungdommene i den etiopiske hovedstaden. Arbeidet med skolegang for de fattigste barna ble starten på dette preventive prosjektet. Eksmyr koblet inn Svensk Läkermission, som i dag er en betydelig bidragsyter i dette arbeidet.

-Jeg møtte ikke bare en fantastisk person, jeg møtte evangeliet i praktisk handling, sier Roland Eksmyr.

-Her fikk jeg nå min andre store aha-opplevelse i dette landet.

-Jeg hadde sans for gruppens måte å tenke på. De reiste opp ett og ett barn fra slummen. De ga dem mat, klær og et lite husrom. De ga barna troen på seg selv og troen på at de hadde en framtid, sier Roland Eksmyr.

-Ungdommene var ikke opptatt av å starte barnehjem. De var opptatt av å hjelpe barna til selv å ta ansvar for egen framtid.

Roland fikk være med ut på gata. Han fikk se at gruppen med ungdommer hadde en strategi og et stort hjerte for gatefolket.

Gizachew Ayka innledet studier om hvorfor barn ble gatebarn. Han mente roten til det onde var å finne i barnas tøffe oppvekstvilkår i de fattige kvarterene. Barna ble satt i arbeid i stedet for å gå på skole. De fattige familiene hadde ikke penger til skolebøker eller uniformer. Barn som ble tvunget til arbeid, og som opplevde slag i stedet for trygghet og kjærlighet, stakk ofte av fra sine hjem. De ble gatebarn.

Gizachew Ayka og hans medarbeidere tok resolutt tak i sin "oppdagelse". De banket på dørene til de fattigste familiene i sitt nærområde. Etter noen dager fant de førtini barn som burde gått på skole, men som ble holdt hjemme på grunn av fattigdom. Den første skoleklassen var et faktum, og prosjektet ble kalt skole for de fattigste barna (Schooling for the Poorest Kids)

Roland og Gizachew hadde begge god kontakt med den svenske misjonshøvdingen Agne Norlander. Norlander ble en viktig kontakt med Läkarmisjonen, og med svensk-etioperen Teferi Sendabo. Teferi var gift med sin svenske Ruth, har vært misjonær i Etiopia, og skrevet en rekke offentlige avhandlinger om sosiale og politiske spørsmål i flere afrikanske land. De var alle enig om at et preventivt skoleprosjekt var viktig for å forhindre at utsatte barn havnet på gata.

Barn, som foreløpig ikke hadde stukket av, fikk en mulighet til å begynne på skole i regi av Win Souls for God.

Roland Eksmyr støttet prosjektet gjennom sitt selskap Vejby Barnhälsa og fikk også med seg Svensk Läkermission i prosjektet. Ved starten av skoleåret 2005/2006 er 250 barn med i programmet. 110 av disse får støtte gjennom den svenske fadderskapsordningen som Roland startet.

WSG-Norge bidrar med støtte til 40 barn. Den Etiopiska Yerusalemförsamlingen i Stockholm har fadderansvar for 23 barn.

Roland vet at hver eneste fadderskaps-krone kommer fram til det enkelte barn. Både i 2003 og 2005 reiste han til Addis Abeba for å gå gjennom regnskapene med et av Etiopias eldste og mest anerkjente revisjonsbyråer, som WSG kjøper sine tjenester fra. Revisjonen viste at alle bidrag benyttes til det rette formål.

I sitt arbeid med å finne svenske faddere til skolebarna kom Eksmyr i kontakt med AlltMöjligtVerkstaden i skånska Broby, med Anders O Johansson och Ethel Dahlberg i spissen. Han fikk også god kontakt med skånske Barkåkra arbeidskrets, der nylig avdøde Ella Johansson var en flott leder. Roland koblet også inn egne familiemedlemmer. Hans fetter, Lasse Belin og kona Sonja, har besøkt projektet i Addis Abeba. Lasse sitter i styret for Krylbo Lion's Club, som bidrar med støtte både til skoleprosjektet og til det øvrige arbeidet i WSG. Kunstneren Lotta Backman fra Borås har også engasjert seg sterkt for skolebarna. Hun har til nå sørget for fadderskap til 43 av de 110 fadderbarna som kanaliseres gjennom Vejby Barnhälsa. Lotta har også bedt om å få dekke kostnadene med et måltid mat til slavearbeiderne, når de fem dager i uka kommer til sin kveldsskole på Entoto.

-Men, sier Roland, - det er egentlig nå den store utfordringen kommer.

-Vi må stå sammen med disse ungdommene i kampen mot fattigdom, analfabetisme og hjemløshetens dypeste fornedring. Betydningen av det preventive arbeidet blant skolebarn er så stort at vi trolig ikke fatter omfanget.

Det er når disse småskolebarna kommer opp i videregående skole det virkelig gjelder å hjelpe dem til å planlegge sin egen framtid. Utdannelsen er ingen garanti mot arbeidsledighet i et så fattig land som Etiopia. Vi må hjelpe WSG til å sørge for at ungdommene får seg en jobb, og ikke minst at landet beholder sine velutdannede ungdommer. Vi må også hjelpe dem i innsatsen mot HIV og AIDS.

- "Preventing streetism" ble min andre store aha-opplevelse i Etiopia. Tenk om enda flere kunne få en slik afrikansk a-ha opplevelse, sier Roland Eksmyr.

Karin Gezelius har også et varmt hjerte for Etiopia og de mange folkeslagene i dette landet. I 1976 begynte Evangeliske Fosterlands-Siftelsen (EFS) et arbeid i Sudan blant flyktninger fra Etiopia og Eritrea. Det var krig på Afrikas Horn, og millioner var på flukt. Flere hundre tusen mennesker havnet i store flyktningeleire i Øst-Sudan. Det folket som EFS hadde arbeidet blant var i en prekær situasjon, og besluttet derfor å følge folket inn i flyktningeleirene. Karin Gezelius ble spurt om å reise til Sudan for en periode på seks måneder, for å hjelpe til i et forebyggende mor-barn prosjekt. I flyktningeleiren Wad el Hillow arbeidet Karin blant 60.000 flyktninger, og arbeidet skulle til slutt omfatte totalt sytten forskjellige leirer. De seks månedene ble til åtte års tjeneste for Karin. I Sudan lærte hun seg å elske det etiopiske folket og deres kultur. Hun møtte et sterkt og målbevisst folk som alltid var på jakt etter løsninger når problemene oppsto.

-Jeg ble en flyktingemamma i Sudan, selv om min praktiske rolle var sykepleierens og administratorens.

-En misjonærs fremste rolle er likevel først og fremst å være medmenneske, sier Karin.

I 1984 og 1985 tok Karin Gezelius oppdrag i den sultrammede Tigre-provinsen i Etiopia, og fortsatte sin rolle som mamma for et krigsherjet folk. Her møtte hun igjen mennesker som savnet det meste. I tillegg til savnet av mat og klær var det ingen helsetjenester, og det var ingen som brydde seg med enkeltmennesker.

-Det var dette jeg hadde i bagasjen da jeg nok en gang kom til Etiopia i januar 2003, denne gang som pensjonist og frivillig medarbeider for ungdommene i Win Souls for God, fortsetter Karin.

-Etter mange år i forskjellige land hadde jeg nådd pensjonsalderen. Jeg trodde min tjeneste i nødsituasjoner nå var over.

-Men Gud minnet meg sterkt om Etiopia nok en gang. Jeg møtte gatebarn-arbeiderne under et besøk høsten 2000. Ville Gud virkelig at jeg skulle arbeide i det unge teamet av WSG-medarbeidere?

Som pensjonist kunne jeg arbeide gratis, og ville dermed ikke være til noen økonomisk belastning. Jeg ba mye til Gud om at han måtte gi meg en indre trygghet på at jeg gjorde det han ville.

Gizachew sa til min familie her i Sverige at Karins alder her er sytti, men i Etiopia er hun bare tjuufem. Det var slik ungdommene oppfattet meg, og da var det bare å pakke kofferten og starte samarbeidet med disse flotte ungdommene, fortsetter hun.

-Jeg bestemte meg for å "ligge lavt i terrenget" den første tiden. Jeg ønsket å finne ut hvordan ungdommene arbeidet, og hva de forventet av meg. Vi var nok spendte på om aldersforskjellen ville bli et problem, men i dag tror jeg faktisk det var en fordel, sier nødhjelpsveteranen.

-Etter som jeg hadde bred erfaring i samarbeid og kontakt med viktige organisasjoner og grupper, kom dette også til nytte i arbeidet for WSG.

I Sudan møtte jeg mange erfarne og dyktige etiopere som var tvunget til å forlate sitt hjemland. En av disse

var Dr. Tebabo Wubetu.

Når jeg senere møtte ham i Addis Abeba åpnet han dører til nye kontakter innen helse og sosial hjelp.

Dr. Yegermu er blitt en av disse viktige kontaktene. Han driver Bethel Clinic, Bethel Hospital og Bethel College i Addis Abeba. Nå kan WSG sende "sine" barn til denne legen, og han undersøker alle WSG-barn mellom fem og femten år helt gratis.

Dr. Yegermu har også gitt en sykepleierstudent, som arbeider frivillig for WSG, gratis studieplass på Bethel college. Dette er meget viktig med tanke på et eventuelt medisinsk arbeide framover, mener Karin.

Dr. Yegeremu har også tilbudt hjelp til helseprogrammet, som Hawi Badessa Sima har hovedansvaret for.

-Jeg var glad fordi jeg kunne være med som rådgiver, og WSG-ungdommene var begeistret over å ha med meg i teamet, forteller Karin videre.

-Jeg følte meg verdifull fordi jeg faktisk kunne bidra med en del. Ungdommene hadde visjoner og pågangsmot. De møtte mye motstand blant sine egne kirkeledere. Men ungdommene hadde sterke opplevelser både med mennesker og med Gud, og derfor lot de seg ikke stoppe. De levde i et daglig kall, og jeg beundret dem. Jeg ble en samtalepartner og en medarbeider. Jeg glemte snart at jeg var sytti. De kalte meg bare for mor Karin.

Siden starten i 1997 har disse ungdommene lært utrolig mye. De hadde jo ingen kunnskaper om hvordan man skulle fylle ut offentlige papirer og prosjektsøknader. De visste lite om rapportering og hvordan samarbeidspartnere fra andre land ønsker innsyn i arbeid og økonomi. Her har jeg nok vært en viktig støttespiller, innrømmer Karin.

-Nå har ungdommene opparbeidet tillit både i sin lokale og nasjonale kirke, og hos sine utenlandske samarbeidspartnere, spesielt i Skandinavia.

Visjonene har vært mange, og det har vært viktig å være med å sortere.

-Jeg har nok vært en liten bremsekloss fordi jeg har ønsket at ungdommene skulle vurdere konsekvensene av det de satte i gang i et langsiktig perspektiv. Jeg har mange ganger brukt bildet med bilføreren som må se både i speilet, - rett foran bilen, men samtidig også langt framover for å være en god bilfører og dermed unngå ulykker, forklarer Karin.

-Etiopierne lytter til eldre mennesker. De vil gjerne få innsyn i deres visdom og livserfaring. WSG-ungdommene er sultne på visdom og erfaring, og det er en av grunnene til at vi er så gode venner og samarbeidspartnere, mener Karin. Hun er imponert over deres innsats også på fritiden. Alle studerer på kveldstid og i helgene. Det blir lange dager. Bibelstudium på engelsk, for å fordype seg i det engelske språket, viser også at de tenker praktisk. Nærhet til sin Gud, og kunnskap som bygger broer til andre land og kulturer, kan være to sider av samme sak, mener hun.

-Dagene er både innholdsrike og lange, men bønn og lovsang blir aldri utsatt. Det er selve livsnerven til disse ungdommene, mener Karin.

Et drøyt år fikk hun være sammen med dem som seniorrådgiver i første omgang. Spørsmål innen helse og hygiene, forskjellige arbeidsrutiner, utarbeide undervisningsmaterieell for både barn og voksne og hjelpe til med offentlige papirer og søknader var Karins hverdag.

-Det viktigste var likevel å være et medmenneske, sier Karin.

-Jeg ville først og fremst være en lytter når de unge hadde behov for å lette sine byrder. Jeg fikk være mamma Karin. Det var godt for meg å ha den rollen også, sier hun.

Vel hjemme i Sverige har hun nå dannet en støtteforening, "Hopp för Barn i Etiopien" (HBE), med mange gode støttespillere. Gjennom denne foreningen håper hun fortsatt å være med og bistå i arbeidet, både praktisk og økonomisk.

-Jeg takker Gud for at jeg møtte ungdommene i WSG og fikk muligheten til å arbeide sammen med dem. Jeg håper Gud vil gi hver enkelt av ungdommene all den kraft de trenger. Den beste måten vi kan gjøre det på er daglig å huske dem i våre bønner, avslutter Karin Gezelius.

KAPITTEL 31

Dansk rådgiver og ergoterapeut

Dansk Ethioper Mission (DEM) er en liten misjonsorganisasjon som også har engasjert seg i gatebarn-arbeidet i Addis Abeba. DEM ble stiftet i 1948, og de første misjonærene var på plass i Etiopia i 1952. Fra 1969 ble DEM en del av den nasjonale kirken, Mekane Yesu-kirken. Organisasjonen har også misjonærer i Liberia og Botswana. Hanne Tudlik Jessen er DEMs kontaktperson i samarbeidet med Win Souls for God. Utdannet ergoterapeut, og kom til Addis Abeba i 2002. Planen var at hun skulle arbeide på heltid for WSG, men foreløpig er hun formelt ansatt ved Yekatit Hospital, der de norske legene Paul Egil Gravem, Einar Eriksen og Thom Thopstad fra Haukeland Universitetssykehus, har stått i spissen for oppbyggingen av Etiopias første brannskadeavdeling og spesialkompetanse innen plastisk kirurgi.

Jeg møtte Hanne i januar 2005. Ei ung, frisk dame i slutten av 30-årene og med sterkt engasjement både for gatebarn og brannskadde. Dette var ei dame med et klart kall fra Gud om å reise til Afrika. Hun henvendte seg derfor til flere danske misjonsselskaper, og endte opp som utsending for DEM, med gatebarnprosjektet i Addis Abeba som tiltenkt hovedoppgave.

-Jeg visste lite om prosjektet, men DEM mente at jeg sikkert kunne bidra med min utdanning inn i den

totale WSG-innsatsen blant gatefolket i Etiopias hovedstad.

-Vi gjorde imidlertid en stor feil i starten, forklarer Hanne.

-Ledelsen i WSG hadde et stort behov for lærere, og hadde aldri fått beskjed om min bakgrunn før jeg kom ned. For meg ble det nærmest et sjokk. Jeg hadde mentalt forberedt meg på oppgaver innen diakoni og rehabilitering, men det var altså lærere WSG hadde behov for. Win Souls for God klarte ikke å overbevise myndighetene om at jeg hadde en kompetanse som de kunne bruke, og dermed fikk jeg heller ikke oppholdstillatelse. Starten på misjonærtilværelsen i Etiopia kunne ikke vært vanskeligere, sier Hanne, -men kanskje hadde Gud en annen plan?

Løsningen ble engasjement som ergoterapeut på Yekatit Hospital, som ligger et par kilometer sør for WSGs hovedkvarter. Engasjementet for WSG ble mer på fritidsbasis, men er nå formalisert til en dag i uka, i tillegg til den frivillige innsatsen som alltid følger med å være i misjonstjeneste.

-Med jevne mellomrom blir jeg bedt om råd og hjelp til praktiske oppgaver. Ofte tenker jeg på hva disse ungdommene egentlig har lært meg siden jeg kom hit, sier Hanne ettertenksomt.

-De møter meg alltid med smil og hjertevarme. Aldri tidligere har jeg møtt et arbeid som til de grader er båret fram i bønn. Jeg har vært med Tariku og Teddy i gatearbeidet. Selv om jeg ikke forsto så mye av språket den første tiden, merket jeg hvordan de brant etter å formidle Bibelens budskap til gateguttene som vi satt sammen med.

Jo mer jeg lærer om bakgrunnen for arbeidet og personene som er en del av det, jo mer ydmyk blir jeg. Ingen misjonær med utenlandsk bakgrunn kunne gjort denne jobben så godt som de unge i WSG. De har kultur og kunnskap i blodet. De skaper en naturlig kontakt, og de vinner tillit blant gatefolket, mener Hanne.

-Selvsagt kan jeg bidra med enkelte konkrete råd i arbeidet, men faktisk er det slik at jeg har fått flere råd fra WSG-lederne enn jeg selv har kunnet bidra med, innrømmer hun.

-Kanskje var det nettopp Guds plan at jeg gjennom kontakten med WSG-ungdommene skulle få være mer enn "bare" en fagperson på sykehuset?

Hanne forteller om en 10 år gammel gutt som var pasient ved brannskadeavdelingen:

-Da han var på sykehuset ville han veldig gjerne lære seg å lese og skrive. Da han var ferdigbehandlet på sykehuset møtte jeg ham som tigger i et av de store veikryssene som heter Arat Kilo. Hans mor hadde kastet ham ut fra hjemmet etter at hun hadde flyttet sammen med en ny mann. Han spurte om jeg kunne hjelpe ham bort fra gata og inn på en skole. Takket være WSG fikk faktisk denne gutten plass på barneskolen, og han har også fått et sted å bo.

På sykehuset ligger en ung kristen jente på 20 år, rammet av brannskade og senere kreft. Hanne introduserer meg for denne vakre jenta fra Nord-Etiopia.

Hun heter Fusia, og har lært seg engelsk på universitetet i Addis Abeba. Til tross for den alvorlige brannskaden, klarte hun å gjennomføre et par år på universitetet, inntil kreften rammet henne. Da ble hun lagt inn på Yekatit-hospitalet og fikk også strålebehandling ved det samarbeidende Black Lion hospitalet.

-Er det håp for Fusia, spør jeg hennes lege Yohannes.

Hanne har også undret på dette, men kan ikke spørre på samme måte som en besøkende journalist. Det ville være upassende for en underordnet ved sykehuset.

Dr. Yohannes nøler. Man forteller ikke om liv og død på en så direkte måte i Etiopia. Hvis det er gode nyheter får pasienten vite det umiddelbart. Er det

dårlig nytt blir det ikke sagt noe som helst. Pasienten lever i uvisshet, men vet innerst inne at en taus lege er en dårlig nyhet.

-”There is a window of hope”, sier Dr. Yohannes.

Altså er et håpets vindu på gløtt for Fusia, fastslår jeg. De nærmeste ukene vil avgjøre om Fusia har en framtid.

–Jeg håper inderlig at denne unge, vakre kvinnen kan få noe mer ut av livet enn å ligge på vår brannskadeavdeling, sier Dr. Yohannes stillfarent.

Det har allerede Hanne Tudlik Jessen sørget for. Så ofte hun kan stikker hun innom Fusia for å gi henne oppmuntring. De to jentene er blitt nære venner. Hanne har fått Fusia til å gå med krykker for å komme seg ut av senga.

-Dagene kan bli lange når man er på et sykehus, sier Hanne.

Hanne lurte på om Fusia kunne finne på noe å gjøre. Et håndarbeid kunne kanskje være noe, tenkte Hanne, men Fusia ville heller lese.

–Hva vil du lese da, var Hannes spørsmål.

Da kom det spontant fra Fusia: -Kunne jeg få en bibel?

-Jeg gikk ut til en bokhandel og kjøpte bibel samme dag, forteller Hanne. Nå har hun også inngått en avtale om at Fusia kan være med i den internasjonale evangeliske kirken.

Yonas i WSG har også påtatt seg ansvar for å bringe henne til kirke en gang i måneden, og Hanne ser at Fusia setter pris på å komme seg ut fra sykehuset.

-Vi har snakket om de mange hvorfor som Fusia gjerne vil ha svar på, fortsetter den danske sykehusmisjonæren.

Fusia har spurt om Gud er ved hennes side også i sykdommen, og hvorfor han ikke kan la henne bli frisk.

Mange av hennes medpasienter er døde, og hun er frustrert over at legene vil ikke gi henne et skikkelig svar på hvordan det skal gå.

–Kan jeg få lov til å bli sint på Gud? var et av spørsmålene Fusia stilte en dag.

-Ja, det er lov å bli sint, og Gud vil alltid høre på deg, var mitt svar, sier Hanne.

Hanne tror Fusia vil klare seg, og hun stoler på at Yonas og WSG vil spille en viktig rolle. Når Yonas kommer på besøk kan de to be sammen på sitt eget morsmål.

-Det blir mange sterke opplevelser i møte med medmennesker i Addis Abeba, sier Hanne.

-Hjemme i Danmark tar vi det som en selvfølge at samfunnet tar seg av de som er svakest stilt. Slik er det ikke her.

-Som hvit er jeg automatisk en rik person, og du kan være sikker på at tiggerne stimler rundt bilen din når du står på rødt lys i et gatekryss.

Som nykommer til landet, og uten å forstå amharisk, var det overveldende og vanskelig å møte tiggerne på gata, forteller Hanne.

-Det er ikke bestandig jeg gir tiggerne noe, og det er heller ikke bestandig jeg kjøper noe av de småtingene de forsøker å selge. Det som er blitt viktig for meg er å vise medmenneskelighet. Etter hvert som jeg lærer meg språket kan jeg også si vennlige ord til dem. Jeg kan spørre hvordan de har det, eller vi kan være enig om at været er godt eller dårlig.

I de gatene jeg jevnlig kjører hender det ofte at gatebarna vinker til meg. Hvis jeg sier at jeg ikke skal kjøpe noe i dag så aksepterer de det med et smil og ordene ”ikke i dag, men kanskje i morgen”

Ved et par anledninger, - da jeg ikke hadde småpenger for hånden, fikk jeg likevel puttet inn papirlommetørklær gjennom en liten åpning i bilruten.

–Du kan betale neste gang, var kommentaren fra den unge selgeren. Det kaller jeg en tillitserklæring fra mennesker som må kjempe for hvert øre, og som lever i et samfunn der man ellers ikke stoler på andre enn seg selv.

Hanne vil gjerne fortelle om èn opplevelse til fra gatelivet:

-Ei ung jente sto alltid i samme lyskryss og solgte lommetørklær. Jeg hadde hilst på henne flere ganger. Hun het Sofie, og jeg tror hun kunne være omtrent fjorten år.

En dag jeg kom til lyskrysset, kom hun løpende mot meg med et stort smil. Jeg spurte meg selv hvordan det var mulig at denne unge jenta alltid var så smilende når hun levde et hardt liv blant byens gateselgere.

Da hun stod ved siden av bilvinduet mitt så verken hun eller jeg at en politibetjent kom bort til bilen. Han trakk Sofia vekk fra bilen min og jeg så hvordan hun liggende på bakken ble slått og sparket, samtidig med at politibetjenten rev opp alle hennes pakker med lommetørklær. Disse pakkene ville nok Sofia ikke kunne selge.

-Denne unge, smilende jenta, mon tro om hun fortsatt smiler?

-Mitt hjerte gråt, forteller Hanne.

Jeg gråter sammen med henne. Det blir en del tårer for rike utlendinger som gjerne vil være medmennesker i Addis Abeba.

KAPITTEL 32

Visjonene til Skandinavia

Win Souls for God var nettopp etablert da en gjeng på åtte ungdommer fra Misjonssambandets bibelskole, Fjellhaug skoler i Oslo, kom til Addis Abeba.

Misjonærbarnet Martin Egil Fuglestad, fra Brusand på Jæren, var med i et internasjonalt team som reiste rundt på møteuker og besøkte Misjonssambandets internatskoler i Norge før de skulle besøke Etiopia i en periode på tre måneder i november 1997.

-Vi møtte en flott gjeng med store visjoner, og vi ble grepet av deres bønneliv og innsats for byens

fattigste, forteller Martin Egil, som i dag er lærer ved Sygna videregående skole i Balestrand. De norske ungdommene var utplassert på "Sweedish Mission" på Entoto.

-Vi ble ganske matte, og kunne ikke annet enn å hjelpe med det lille vi hadde av ressurser. Det norske ungdomsteamet inngikk en avtale om å bidra med støtte på fire hundre kroner i måneden. Dette var WSGs første faste inntekt, og vi følte oss privilegert som fikk være med å starte et ungdomsarbeid i Etiopia. Da vi kom hjem fortalte vi venner og kjente om det vi hadde opplevd, og flere av de norske og danske misjonærene ved Misjonsambandets hovedkontor og skole i Addis Abeba begynte også å engasjere seg på fritiden.

Vi ønsket at Misjonssambandet skulle engasjere seg formelt i dette arbeidet, men som internasjonalt team på et tre måneders opphold kunne vi ikke gjøre mer enn å anbefale samarbeid, forteller Martin Egil.

Det som imponerte ham aller mest var den troskap ungdommene i WSG la for dagen i sitt arbeid.

-De begynte med de små skritt, og senere er skrittene blitt lengre og lengre. Nå opplever jeg at arbeidet har utviklet seg svært positivt, og alle ansatte og frivillige har et eierforhold til sitt arbeid. Selv om ungdommene har møtt mange vanskeligheter, har de likevel vært trofaste i arbeidet og de er bevisst på sin visjon, sier Martin Egil.

-For WSG var kontakten med de norske ungdommene svært viktig, mener Gizachew Ayka.

-De støttet oss når vi møtte motstand fra våre egne kirkeledere. De ga oss troen på at vi gjorde det som var riktig. Få måneder etter at vi hadde startet var vi imidlertid ikke klare for å innlede noe formelt samarbeid med store skandinaviske misjonsorganisasjoner. Vi ønsket å bygge opp et arbeid som var vårt eget, og formelle samarbeidsavtaler med Misjonssambandet ble utsatt på ubestemt tid.

Men Gizachew hadde også andre kontakter i Skandinavia. Først og fremst sin egen søster Rachel, som hadde besøkt ham sammen med sin svenske mor Margareta og fire andre familiemedlemmer allerede i 1990.

-Den gangen kunne jeg ikke engelsk, og det var rart å snakke med sin egen søster på fingerspråket, forteller Gizachew.

I 1997 fikk Rachel anledning til å reise ut som frivillig for Evangeliska Fosterlands-Stiftelsen. I tre måneder arbeidet hun som barnepleier vest i landet, og tok igjen kontakt med sin biologiske familie i Addis Abeba.

Gizachew fortalte selvsagt sin svenske søster om arbeidet som var startet blant gatebarna i byen, og Rachel lovte å hjelpe gjennom sine kontakter i Sverige. To år senere var hun igjen på plass som utsending for svensk misjon, og nå ble hun engasjert som jordmor i tre år i Aira i Vest-Etiopia.

Det var under dette oppholdet hun møtte barnelegen Roland Eksmyr, og dermed ble flere dører åpnet for en sterk svensk interesse for gatebarn-arbeidet. Svenske personligheter som Agne Norlander og Teferi Sendabo kom til å bety svært mye for oppbyggingen av organisasjonen.

-De hjalp oss både økonomisk, praktisk og åndelig, sier Gizachew.

-De sørget for at Evangeliska Fosterlands-Stiftelsen innledet et formelt samarbeid med WSG i 2005.

-Vi visste ingenting om organisasjonsledelse og økonomi. Ingen av oss ungdommene hadde noen gang vært i en bank, og bare det å åpne en bankkonto var helt ukjent for oss. Dette ble ordnet fra Sverige, sier Gizachew med et smil. Nå har tre av medarbeiderne i WSG god økonomisk utdanning.

Ryktet om gatebarn-arbeidet spredde seg raskt i Sverige, Norge og delvis også i Danmark.

-Gjennom svenske kontakter fikk Signe Rydland høre om oss, og hun ble en sterk ressursperson. Vi har mye å takke denne svenske misjonærdatteren for. Misjonssambandets misjonærer hjalp Gizachew med korrespondanse. Gizachew hadde ikke lært seg å skrive elektronisk post, men leverte håndskrevne brev som nordmennene hjalp ham med å få sendt via internett. Dermed fattet stadig flere NLM-misjonærer interesse for arbeidet.

Fra Stockholm kom ungdomspresten Jan Jordal på besøk våren 2000. Jordal vokste opp i Etiopia som misjonærbarn. Hans foreldre var utsendt av Adventistene og var engasjert i et stort skoleprosjekt i Sør-Etiopia. Jan sa farvel til adventistsamfunnet og ble i stedet prest i Svenska Kyrkan. Med sterkt engasjement for kulturutveksling og bistand arrangerte han en studiereise for elleve gymnas elever ved Tyresø gymnas i Stockholm i mars 2001. Dette var et direkte resultat av møtet med WSG-ungdommene.

-Det ble en tøff opplevelse for ungdomsgruppa. Mange gråt og mange ville reise hjem med en gang. Likevel ble det tent en ild blant mange svenske ungdommer, og Jan Jordal skal ha mye av æren for dette, mener Gizachew Ayka. Jordal fikk også høre at norsk fjernsyn hadde filmet en del av WSG-arbeidet bare et par måneder tidligere. På den måten ble Jordal og Odd Borgestrand koblet sammen, og etter kort tid hadde trioene Borgestrand, Jordal og Eksmyr dannet støtteforeningen WSG-Skandinavia. Fjernsynsbilder fra gatebarn-arbeidet gikk på svensk frokost-TV og mange nye kontakter i Skandinavia ble knyttet. WSG-Skandinavia ble senere splittet opp i en norsk og en svensk avdeling.

Vi har kontakt med en rekke organisasjoner og enkeltpersoner i de skandinaviske landene. I tillegg til de som allerede er nevnt, har vi også en god kontakt i Borås. Bjørn Lenberg møtte jeg under mitt besøk i Sverige 2001. Han er en pådriver for at vi skal starte

et jordbruksprosjekt. Foreløpig har vi ikke hatt ressurser til dette, men vi vet vi har en fagmann på laget den dagen vi kan starte, sier Gizachew.

Det er ingen tvil om at Win Soul for God har nådd gjennom med sin visjon i Skandinavia. Danskene lot seg begeistre gjennom samarbeidsmøter i Addis Abeba. Etter kort tid ble Dansk Ethioper Mission en god støttespiller. De har også Hanne Tudlig Jessen som kontaktperson i Addis Abeba, i tillegg til frivillig innsats fra danske ungdommer.

-Det er en flott måte å samarbeide på, mener Gizachew.

-Det er blitt avholdt en rekke møter både i Oslo og Addis Abeba for å innlede et formelt samarbeid mellom WSG og Norsk Luthersk Misjonssamband.

-Nå er vi nærmere en avtale enn noen gang, mener Gizachew. Tidligere generalsekretær i NLM, Egil Grandhagen, var svært positiv til samarbeid da han besøkte oss i 2001, men tiden var ikke moden da. Siden vi har en egen støttegruppe i WSG-Norge er vi ikke avhengig av et formelt samarbeid med NLM, men det er klart en privat støttegruppe er mer sårbar enn en stor misjonsorganisasjon. Nå er Etiopia-veteranen Osvald Hindenes felt-leder for Misjonssambandet i Addis Abeba, og vi satser på et fruktbare samarbeid nå, sier Gizachew.

-Vi vil samarbeide med alle som har et hjerte for gatebarna i Addis Abeba, men vi må prioritere de arbeidsoppgavene vi synes er viktig. Vi vil ikke la oss kjøpe av rike givere fra de rike landene. Det er mange som kommer med konstruktive innspill, mens andre tror de vet mer enn oss. Vi ønsker å vokse i visdom og samarbeide med dem som vil oss vel. Dessuten er vi er redd for å vokse for raskt. Siden starten i 1997 har det skjedd enormt.

Det begynte med 50 øre. Prisen vi har betalt for å bygge opp dette arbeidet har vært høy. Noen ganger synes jeg vi skulle nådd enda lenger.

Det er viktig at vi sikrer oss en utdanning som gjør oss i stand til å utføre også den administrative delen av arbeidet, mener Gizachew.

Det handler ikke bare om penger, men også om styring og kontroll over arbeidet, og ikke minst at vi holder fast ved vår visjon. Kanskje kan vi bli selvhjulpne rent økonomisk en dag, men vi har fått så mange gode venner, spesielt i Skandinavia, som vi vil samarbeide med så lenge vi kan.

Råd og veiledning vil vi alltid ta i mot, sier Gizachew.

KAPITTEL 33

Den første misjonsreisen

Våren og sommeren 2001 fikk Gizachew for første gang i sitt liv andledning til å reise utenfor Etiopias grenser. Søster Rachel skulle hjem til Sverige etter tre års tjeneste i Vest-Etiopia, og Gizachew ble invitert til Rachels svenske mor Maragareta, bror Andreas og resten av den svensk-etiopiske storfamilien i Sunnemo.

Gizachew hadde aldri vært inne i en avgangshall på en flyplass. Han hadde aldri sjekket inn, og visste ingenting om hva som ville skje i forbindelse med en flyreise. Mange etiopere som kommer til avgangshallen på Bole flyplassen i Etiopia tar farvel med sitt land for godt. Et innvilget visum har for mange vært billetten til frihet og rikdom. Flere av ungdommene i Win Souls for God var redd for at Gizachew skulle bli fristet til å hoppe av. Sjansen var stor siden han hadde to søsken i Sverige, men da han tok forvel med sine venner lovte han å komme tilbake. Han kunne ikke forlate gatebarna og sine egne

ungdomsvenner. Han hadde et kall og en visjon han ikke kunne svikte.

-Det var godt å ha Rachel med på denne turen, sier Gizachew.

-Jeg var livredd da det store Lufthansa-flyet dundret avgårde på rullebanen og tok av. Jeg satt jo inne i en stålfugl med flere hundre mennesker rundt meg.

Hvordan var det mulig at en så tung fugl kunne lette? Da vi kom til den enorme flyplassen i Frankfurt var det skilt over alt. Det var ingen som snakket med hverandre. Folk tittet bare på skilt og gikk i alle retninger. Hvor var veien til Sverige? Rachel var reisevant og oppførte seg som en europeer. Jeg måtte bare følge henne og stole blindt på at hun visste veien. Vi skulle ta neste fly til Gøteborg. Et mye mindre fly, og denne gangen var jeg ikke så redd. Nå visste jeg jo hva som ville skje.

Jeg hadde regnet med at hele min svenske familie ville møte oss på flyplassen, men det var bare Rachels søster som dukket opp. Var jeg likevel ikke velkommen? Rachel fortalte meg at det var over tre hundre kilometer hjem til hennes familie nord for Karlstad, og derfor var det ikke så rart at ikke flere kom, mente hun.

I Gøteborg måtte Rachel gjøre noen ærender og jeg ble vist inn i en leilighet i byen. Der måtte jeg huske en dørkode for å komme både ut og inn. Jeg følte meg som i et fengsel, men tok sjansen på å gå utenfor huset.

Her så jeg sykkelstier, - jeg så grønne, gule og røde lys i alle veikryss. Alt var nytt for meg. Jeg opplevde det som et mareritt å måtte vente på grønt hver gang jeg skulle krysse ei gate.

Jeg lurte også på hvor alle barna var. Fantes det ikke barn i Sverige? Og hvor var alle søppelcontainerne? Hvorfor snakket ikke folk med hverandre?

Sverige var et underlig land.

Hjemme hos mor Margareta på Norra Väsby Gård i lille Sunnemo nord for Karlstad virket det mer normalt.

Her bodde Rachel og Andreas, og ytterligere 3 adopterte etiopiske ungdommer sammen med sine fem "hvite" søsken. Her var det mange voksne, og alle sto på gårdstunet og hilste meg velkommen hjem. Den svenske delen av min familie levde på en måte delvis som etiopere. Her var det mye folk og mye mat. Det var mye latter og mye varme. Plutselig var jeg en del av en storfamilie på fjorten medlemmer.

For første gang i mitt liv fikk jeg mitt eget soverom. Midt blant mine egne følte jeg meg likevel ensom. Hvorfor måtte jeg sove alene? Jeg lånte telefonen og ringte hjem til Addis. Jeg fortalte mine venner at jeg var ensom. Jeg møtte bare meg selv i Sverige. Det var jo ingen mennesker her. Alle la seg i hvert sitt rom tidlig på kvelden. Det endte med at jeg tok madrassen min og gikk inn i soverommet til mine søsken. Jeg husker også at jeg ble veldig stresset av klokka. Alt skulle skje til helt bestemte tider. Jeg var ikke vant til det. Vi sto opp når vi våknet, spiste når vi var sultne og la oss når vi var trøtte. Svensk tid var timer og minutter.

Enda verre ble det da jeg kom til Stockholm. Der skulle jeg møte ungdomspresten Jan Jordal. Med sin etiopiske bakgrunn måtte da han forstå hvilke utfordringer jeg møtte her?

Men Jan lot som ingenting. Han ga meg kort til buss og tunnelbane. Han ga meg adresser der jeg kunne møte ham. Jeg tror Jan ville teste meg. I Stockholm ble det gjensyn med gymanselvene fra Tyresø og med en etiopisk menighet. Sterke opplevelser for meg. Dessverre har jeg ikke kontakt med gymnaselvene i dag. De hadde kanskje ikke det engasjementet og den visjonen som skal til for å bli med i arbeidet vårt. Jeg klandrer dem ikke. Min verden og deres verden er så utrolig forskjellig. -I Stockhom møtte jeg også mange tekniske utfordringer, forteller Gizachew.

Igen ler han sin smittende latter før han forteller videre:

-Jeg opplevde at vannet rant automatisk ut av kraner bare jeg tok på dem. Svensker måtte være late som ikke en gang kunne åpne en kran, tenkte jeg. Dører gikk opp av seg selv, og folk slapp å bevege seg i trapper. Det var trappene som gikk. Jeg oppførte meg som en hare i Stockholm, sier Gizachew og ler enda mer.

I Uppsala fikk jeg møte Agne Norlander og Teferi Sendabo, som hadde hjulpet oss med så mye praktisk i vår oppstart, og som fortsatt var dem vi stolte mest på i samarbeidet med våre skandinaviske kontakter. Det var også fantastisk moro å komme hjem til Roland og Minna Eksmyr i Skåne i Sør-Sverige. De har et flott hjem helt nede ved sjøen, og Roland og Minna er blitt viktige personer for oss. Det er hundrevis av familier i de fattigste strøkene i Addis Abeba som kan takke nettopp disse to for at barna deres får mulighet til skolegang i stedet for å havne på gata.

-Siden jeg var innvilget tre måneders turistvisum ville jeg gjerne også besøke en eldre misjonær i Finland. Hun het Ritva og var nå pensjonist. Hun bodde i en liten by i Nord-Finland som jeg ikke husker navnet på. Jeg glemte å notere det ned. Jeg fikk beskjed om at vi skulle ta båt. Jeg våget ikke reise alene, så Rachel ble med meg. Båtreisa var mer skremmende enn fly. Jeg kunne ikke svømme. Jeg liker ikke vann til annet enn å drikke og vaske meg. Da jeg kom til Åbo var jeg trøtt, for jeg våget ikke å sove så lenge båtturen varte. Heldigvis hadde Rachel bestilt tur med toget fra Åbo til Nord-Finland. Vi skulle reise med nattoget, og selv om Rachel og jeg var søsken, fikk vi ikke dele sovekupè.

Jeg fikk nok en gang et kort, og lærte av andre passasjerer at dette kortet skulle brukes for å åpne dører. På kortet sto også mitt sengenummer. Jeg sovnet etter å ha talt hundre tusen trær den kvelden. Finland er et land med sjøer og trær, og svært få

mennesker. De store skogene gjorde et sterkt inntrykk på meg. Tunge trær som vaier i vinden. De gir etter, men reiser seg opp igjen når vinden løyer. Heldigvis møtte Ritva oss på stasjonen og hun var ei fantastisk vertinne for Rachel og meg i ti lange dager. Jeg sier lange, fordi jeg kom til midnattssolens rike der i Nord-Finland. Sola gikk jo aldri ned. Det var vanskelig å sove, men jeg hadde heller ikke lyst å sove. Alt var spennende, selv om det var folketomt og stille. Jeg lærte å lytte til naturen. Til slutt ble jeg faktisk døgnvill. Ritva fant fram noen blendingsgardiner, slik at jeg visste når det var dag og når det var natt.

En søndag ble jeg bedt om å komme med en hilsen i den lokale kirken i Nord-Finland. Det var første gang jeg ble tildelt taletid. Ti minutter var alt jeg fikk. Her hadde jeg reist halve kloden og fikk anledning til å fortelle om arbeidet vårt i ti korte minutter.

–Hvorfor har de det så travelt når de samles, undret jeg. Det var elleve mennesker i kirka denne formiddagen. Jeg gikk bedrøvet ut fra forsamlingen.

Tilbake i Sverige tok Roland Eksmyr meg med ut i en vakker natur i Sør-Sverige. Det var bare en times biltur til Øresundforbindelsen mellom Sverige og Danmark. Den fantastiske brua gjorde inntrykk. Svinesundbrua mellom Norge og Sverige var også et byggverk som imponerte meg, selv om den var veldig annerledes sammenlignet med forbindelsen mellom Sverige og Danmark. Men her var det tre land som hang sammen med bruer. Et fint bilde på samhold mellom skandinavene tenkte jeg, på vei til en bibelcamping på den norske siden av grensa. Her var Gunnar Hamnøy og Odd Borgestrand ledere, og de var ivrig på å få meg med på et kveldsmøte for å fortelle om gatebarn-arbeidet.

Jeg hadde jo møtt begge i Etiopia tidligere dette året, og kjente at jeg var velkommen. Her var det ingen begrensning i taletid, og jeg fikk god kontakt med ungdommene i et ungdomskor fra Sør-Vestlandet. En

av lederne der het Oddmund Vagle, og viste et sterkt engasjement. Senere er ungdomsforeningen på Varhaug og Vigrestad blitt en viktig samarbeidspartner i Norge.

Jeg håper en dag at noen av ungdommene derfra vil besøke oss, - for å knytte enda bedre kontakt. På bibelcampingen møtte jeg også en eldre mann. Han satt ganske langt bak i møteteltet, og jeg så at tårene hans rant når jeg fortalte om arbeidet. Jeg bestemte meg for å hilse på ham. Jeg oppfattet ikke navnet, men senere har jeg fått vite at han het Eivind Opsahl. Det var så vidt han kunne gå, men han ble sterkt grepet og ba om å få være en støttespiller for oss. Et par år senere skulle jeg få anledning til å besøke ham hjemme i Lensbygda, et par timers kjøring nord for Oslo.

Selv om jeg besøkte Norge midt i ferien var Svinndal kirke nesten fullsatt da jeg fikk møte Odd Borgestrands menighet. Mange konfirmanter hadde allerede sett videoen som var laget etter Etiopia-besøket i januar og gitt sine første gaver til arbeidet. Menighetsrådene i Våler og Svinndal hadde bestemt seg for å følge opp konfirmantenes engasjement ved å innlede et samarbeid med WSG. Derfor var denne gudstjenesten viktig både for meg og for innbyggerne i den lille Østfold-kommunen.

-At jeg også skulle få muligheten til å reise til Stavanger og møte Martin Egil Fuglestad og hans familie, var et av de store høydepunktene i mitt første Norges-besøk. Det var jo denne gutten som åpnet muligheten for et samarbeid med Norge. I store drivhus fikk jeg være med å høste tomater i Rogaland, og jeg tenkte på at vi arbeider med innhøsting hver eneste dag.

KAPITTEL 34

Yonas i det kalde nord

Våren 2003 forberedte Yonas Tesfaye sin første store reise. Sammen med Gizachew Ayka skulle han besøke samarbeidspartnere i Norge og Sverige. 27-åringen, som knapt hadde vært utenfor Addis Abeba, gledet og gruet seg. Han hadde sett de store flyene ta av fra Bole-flyplassen i Addis, men han forsto ikke hvordan en så stor maskin kunne ta av. Heller ikke Yonas hadde sett et fly innvendig, og var skremt ved tanken på å sitte der, uten å ha noen form for kontroll.

-Mine foreldre var også bekymret. Ville de se meg igjen? Selv om Gizachew hadde kommet tilbake etter sin reise var det flere som oppfordret meg til å hoppe av når jeg fikk muligheten. Det var flere unge som sa til meg at jeg måtte benytte muligheten til å få meg en topp utdanning og en god jobb i Europa.

Jeg hadde ikke slike tanker, og ble veldig lei meg over å få den slags råd, forteller Yonas.

-Ingen i WSG ville finne på å hoppe av. Det ville være et svik mot arbeidet vårt, mot gatebarna og også mot våre støttespillere i Skandinavia.

-Etter en lang tur landet vi i Stockholm og ungdomsprest Jan Jordal tok i mot oss på Arlanda. Det blåste og det var kaldt, men byen var utrolig vakker. Store, fine bygninger, vann på alle kanter og rette fine gater, - uten søppel. Alle gatene hadde egne navn. Jeg lurte på hvem disse menneskene var som hadde fått oppkalt gater etter seg. For det var jo ingen mennesker her. Det var så stille. Satt de bare inne i sine store hus. Kanskje det var for kaldt for dem til å være utendørs? Det var slike spørsmål jeg stilte meg de første dagene, sier Yonas og ser ned i sine dagbok-notater fra turen.

Han fortsetter:

-Jan tok oss med til en av forstedene til Stockholm, Kungsängen, der han selv bodde. Her var det blokkbebyggelse, noen butikker, skog og absolutt ingen mennesker. Jeg var glad Gizachew var med

meg. Hva i all verden skulle vi gjøre her? Hvem skulle vi snakke med? Utenfor vinduet vårt hørte jeg bare fuglekvitte.

Etter et par dagers hvile tok Jan oss med på skolebesøk. Der var det faktisk mennesker, og vi ble møtt med stor nysjerrighet. I de videregående skolene var ungdommene opptatt av HIV/AIDS-

problematikken og forholdet mellom Etiopia og Eritrea. Vi ønsket å snakke om gatebarn-arbeidet, men det virket som de ikke maktet å forstå. De hadde ingen forutsetning for å sette seg inn i den bunnløse fattigdommen som vi har rundt oss i Addis.

Kontrasten mellom disse ungdommenes rikdom og vår fattigdom ble enorm. Utenfor skolen sto mange biler og det viste seg at ungdommene kjørte bil til skolen. Var det mulig? Etter det første skolebesøket var jeg lei meg. Jeg hadde ikke maktet å nå gjennom til dem. De hadde bare gjort meg enda fattigere.

Men heldigvis fikk vi anledning til å besøke flere skoler, og Gizachew hadde god trening i møte med skandinavisk ungdom. Han maktet å skape interesse og forståelse, og jeg ble glad når ungdom kom bort til oss etter skoletimen for å snakke videre, utveksle e-post adresser og spørre om de kunne komme på besøk. Så var ikke turen til Sverige bortkastet likevel, tenkte jeg.

-Vi fikk også muligheten til å møte barn i grunnskolen. Der likte jeg meg godt. De åpne og nysjerrige ansiktene, de varme smilene, og de underligste spørsmål. I barneskolene ble det både alvor og latter. Mange barn snakket veldig bra engelsk og vi kunne kommunisere direkte med flere av dem. Jeg følte at jeg fikk gode venner i grunnskolen.

-Jan tok oss med nordover. Vi reiste på kryss og tvers, noen ganger også med buss og tog. Målet var Skellefteå, der Rachel nå bodde og arbeidet. Der fikk Gizachew og jeg bo noen dager, før Rachel fulgte oss videre nordover.

-Jeg lurte på om svenskene var redde for oss når vi kom inn på et offentlig transportmiddel. Det var ingen som snakket. De gjemte seg bak sine aviser eller blader. Kanskje hadde myndighetene i dette landet innført samtaleforbud på tog og busser? Jeg forsto ikke denne oppførselen. Når vi etiopere møter hverandre hilser vi, vi gir hverandre en klem og snakker mye sammen.

I Sverige var alt så ordentlig og menneskene var så reserverte. De var rike og de hadde frihet til alt de kunne tenke seg. Deres ansikter fortalte meg likevel at det var mange av dem som ikke var lykkelige. En dag kom vi til byen Piteå. Det var forferdelig kaldt der. Selv innsjøene var stivfrosne. Jeg hadde aldri sett et islagt vann før, og ble spurt om jeg hadde lyst til å gå på vannet. Fra Bibelen hadde jeg lest at Jesus gikk på vannet, men det var ikke i Nord-Sverige. Jeg våget meg utpå, men du verden så redd jeg var. Det var en stor innsjø. Tenk om isen forsvant under meg? Hjertet hamret. Alle rundt meg så hvor redd jeg var, og da fikk jeg i hvert fall se noen merkelige smil fra de svenske.

Senere tok Jan oss også med til en kirke av is i Kiruna. Alt var bygget opp av isblokker. Jeg var målløs, og det var kaldt.

Vi fikk være med på en gudstjeneste i is-kirken. Det var ganske komisk å se røyken som kom ut av Rachels munn, der hun sto tjuvt påkledd og sang solo.

-Når vi så ble tatt med flere hundre meter under bakken i gruvene utenfor byen, var jeg også forferdelig redd. Alt var mørkt. Det var store huleganger og trange smug. Gikk det virkelig an å jobbe her nede et helt liv? Dette må da være mennesker som bokstavelig talt lever i mørke. Jeg pustet lettet ut da vi kom opp fra det dype.

Yonas snakker seg varm. Når han ser tilbake på reisen smiler han av sine opplevelser, og han forteller med masse selv-ironi.

-Rachel ville også lære oss å stå på ski. Det var noen smale treplanker som vi skulle feste på beina og deretter bevege oss framover. Vi ble liggende mest på ryggen, men etter litt trening klarte vi faktisk å gå noen meter. Det var mye lettere å komme seg fram med pulk, selv om det også var noe helt nytt for oss.

-Jeg må nevne ytterligere en morsom episode fra et kafé-besøk i Stockholm, sier Yonas.

-Etter at Jan, Gizachew og jeg hadde spist, hadde jeg behov for å gå på toalettet. Jeg fant fram til avlukket, men der var det en boks på døren. Jeg forsto at det måtte være en automat, men det sto ti kroner på boksen. Ja vel, tenkte jeg. Denne boksen har de faktisk betalt ti kroner for, men må jeg virkelig betale for å være her et par minutter?

En av de ansatte på kafeen lurte på om jeg ikke hadde penger, siden jeg sto der og studerte. Jo da, jeg hadde penger, men hvor mye skulle jeg betale?

-Ti kroner, svarte han. Det står jo på boksen.

-Ja, boksen koster ti kroner, men jeg skal jo ikke kjøpe den, svarte jeg.

-Jeg skal bare inn her et par minutter.

Mannen ristet oppgitt på hodet, og lurte på hvordan i all verden jeg hadde kommet meg til Stockholm, og klarte meg i denne byen. Jeg fortalte at jeg hadde to venner i kafeen og at dette var mitt første besøk i landet. Da ga han meg ti kroner, åpnet døra til toalettet og ønsket meg velkommen til Sverige.

I Stockholm var vi også innom flere kirker. Jeg var forundret over størrelsen. Flere av dem hadde kanskje plass til et par tusen mennesker, men det var jo nesten ingen der under gudstjenestene. Gamle mennesker satt for seg selv rundt om i benkeradene. Ingen snakket sammen, de fleste satt langt bak.

Ensomme mennesker som ikke tør ta kontakt med sin egen prest en gang, tenkte jeg.

Da vi kom til Norge var det flest små kirker. Også her var det de eldre som gikk til kirke. Heller ikke her snakket de sammen, men jeg så at de lyttet. Ved de to gudstjenestene vi fikk være med på i Våler og Svinndal fikk vi veldig god kontakt. Folket her kjente oss fra video og bilder som de hadde sett. De var på fornavn med oss, og folk tok til tårene når vi fortalte om vårt arbeid. Selv presten gråt.

-Han kan da ikke være så lei seg for at vi er her, tenkte jeg. Han fortalte etterpå at hans hjerte var fylt av glede over besøket. Derfor kom tårene under gudstjenesten.

Etter gudstjenestene var det mange som ville snakke med oss. Noen ga oss penger, selv om de nettopp hadde gitt offer i benkeradene. Vi fikk også møte kirkeledelsen i begge menighetene. De fleste var gamle, men veldig hyggelige mennesker. Vi følte oss velkommen og skjønnte at vi her var blant gode venner. Sogneprest Svein Kasin ordnet også et treff med konfirmantledere og medlemmer i menighetens ungdomskor. Vi fikk dele et godt måltid mat med disse ungdommene hjemme hos familien Kasin. Vi snakket mye med de unge, og var også glad for å møte de to konfirmantene Rita og Tone, som nettopp hadde vært på besøk hos oss i Addis.

Da vi kom på skolebesøk til Svinndal skole hadde barna laget en flott velkomstplakat på døra.

Velkommen Gizachew og Yonas, sto det med fin håndskrift. De hadde tegnet det etiopiske flagget, hadde klippet ut en avisartikkel om oss, og tegnet hender som rakte seg mot hverandre. Den plakaten rørte meg virkelig, og i dag henger den på barneskolen vår på Entoto her i Addis Abeba. Ei av skolejentene kom bort til meg etter at en skoletime var over. Hun hadde fire kroner i lomma og ville så gjerne at jeg skulle ta i mot disse pengene. Da

var det min tur til å felle tårer. Dessverre husker jeg ikke navnet hennes nå, men jeg vil aldri glemme henne.

Alle barna ved skolen hadde dessuten forberedt gaver som vi skulle ha med til våre skolebarn. Tone og Rita hadde bare noen måneder tidligere hatt med seg nesten hundre leker, dukker og kosedyr. Nå ville de gi mer. Jeg kunne ikke annet enn å takke, både for gavene og for den kjærligheten som lå bak.

-Skolebesøk ved Kirkebygden barne- og ungdomsskole ble også en sterk opplevelse for oss. Åpenheten og vennligheten var så overveldende. Vi møtte tenåringer som kjente oss fra reportasjer i menighetsblad og aviser. Rektor og lærere på begge skolene var også vennlige og oppriktig interessert i vårt engasjement for gatebarn. Jeg tror vi vil ha god kontakt med disse skolene i mange år framover, fordi kontakten mellom kirken og skolene ser ut til å være god, ikke minst takket være kateketen Inger O. Hovland. Nå har vi jo hatt gleden av å ha både prest og kateket fra denne menigheten på besøk hos oss, og jeg vet at de har fått et stort hjerte for vårt arbeid og vårt folk.

-Jeg kunne nevne mange små og store episoder av det pussige slaget fra besøket i Norge også, sier Yonas

-Jeg hadde jo vært i Sverige i to uker før jeg kom til Norge, og var blitt vant til stillheten og temperaturen. I Norge var det først og fremst enkeltmennesker som gjorde inntrykk på meg.

Vi ble bedt på middag til ei dame som sikkert nærmet seg åtti år. Hun hadde laget en nydelig middag. Jeg husker desserten ekstra godt. Aldri hadde jeg smakt så god iskrem som hjemme hos henne, og hun traktet deilig kaffe til oss. Jeg hadde aldri sett en kaffetrakter før, men forsto at det var en stilig maskin som fungerte etter sin hensikt.

Før vi gikk fra henne ba hun om å få gi oss en liten gave. I en konvolutt hadde hun lagt tusen norske kroner. Jeg måtte studere seddelen. Det sto tusen der, og så sier hun det er en liten gave, tenkte jeg. Den gamle damen rørte ved meg, og jeg måtte gi henne en klem.

-Den kvelden ba jeg lenge, og jeg takket Gud for alle mennesker jeg hadde møtt. Jeg husker jeg sa til Gud: -Hva er det som skjer når du gir oss venner fra seks-sju-års alderen og opp til åtti. Rører du ved folket i Norge og Sverige slik at våre barn i Etiopia skal få en framtid? Jeg tror svaret gir seg selv.

Han rørte ikke bare ved folk som var på skolen eller i kirken. Lenge før jeg skulle til Skandinavia hadde jeg slitt med tannpine, og da jeg kom til Norge var smertene nesten uutholdelige. En ettermiddag ble jeg tatt med til Moss og plassert i en tannlegestol hos tannlege Svein Hamran. Han tok røntgenbilder og forsto raskt at det var nødvendig med et par rotfyllinger. Tannlegen var både sympatisk og dyktig. Han hadde hørt om arbeidet vårt, og ville gjerne bidra på sin måte. Behandlingen denne ettermiddagen tok et par timer, men jeg skulle ikke betale noe. Jeg fikk senere vite at prisen trolig hadde blitt et par tusen kroner, - dersom jeg skulle betalt. I Moss møtte jeg trolig en av verdens hyggeligste tannleger. Jeg velger i hvert fall å tro det selv.

-Gizachew og jeg fikk også anledning til å besøke venner og støttespillere i Rogaland, forteller Yonas videre.

-Martin Egil Fuglestad tok nok en gang i mot oss med åpne armer. Utenfor Stavanger ligger det også et par bygder som heter Varhaug og Vigrestad. Her er det et stort ungdomskor som har støttet oss mye. De møtte Gizachew da han var på sitt første Norgesbesøk, og nå fikk vi komme til deres bedehus og kirke. Vi fikk også møte mange ungdommer ved Tryggheim videregående skole, som drives av NLM. Det var Martin Egil som organiserte møtet der, og flere fra

bygda kom også til skolen. Oddmund Vagle åpnet hjemmet sitt for oss slik at vi kunne slappe av og hygge oss både i hus og fjøs. Jeg har aldri sett et så moderne fjøs noen gang. Hos oss går jo dyra ute hele året, men hos familien Vagle var det kuer på bås og kalver som nesten slikket av meg fingrene.

I Rogaland fikk jeg like god kontakt med dyr som med mennesker, sier Yonas og smiler fra øre til øre.

KAPITTEL 35

Ett folk i mange land

Det var i 2002 Hawi Badessa Sima første gang begynte å tenke på at hun kanskje ville få se mer av Guds rike enn bare Etiopia.

-Guds rike har jo ingen landegrenser. Vi er ett folk som lever i mange land, og jeg sa til Gud at dersom det var hans vilje at jeg skulle møte mennesker fra andre stammer og andre nasjoner, så måtte Han ordne de praktiske tingene.

Det var Roland Eksmyr som mente at en tur til Skandinavia måtte være en flott bryllupsreise for Gizachew og meg da han besøkte oss i 2003.

Gizachew og jeg hadde planer om å forlove oss på den tiden, men tanken om bryllup og bryllupsreise var langt der framme.

-Så skulle det bare gå to år før vi plutselig befant oss på Arlanda flyplass utenfor Stockholm og det smilende eldre ekteparet tok i mot oss som sine gjester. Dette var i november 2004, og du verden så kaldt det var da vi gikk ut av flyet. Jeg fryser når det er femten plussgrader og i Stockholm var det minus fem. Skulle jeg ende mine dager her? Jeg var overbevist om at jeg ville fryse i hjel, sier Hawi når hun tenker på sitt første møte med Skandinavia.

-Da vi forberedte reisen hadde Gizachew mange ganger sagt at vi måtte finne fram alt vi hadde av varme klær, men jeg kunne jo ikke ta på meg mange jakker.

Tankene mine gikk umiddelbart også tilbake til de mange turene vi måtte ta til den norske ambassaden for å få visum. Det var Ranveig og Odd Borgstrand som formelt sto som garantister for oss. De ville ha oss som gjester til sin 50-års feiring, og siden de bodde i Norge var det også den norske ambassaden som "forhørte" oss flere ganger. En eldre dame ved visumkontoret var overbevist om at vi hadde planer om å forlate Etiopia for godt. Hun mer enn antydte at dette var alt annet enn en invitasjon til å besøke venner og samarbeidspartnere. Det hjalp ikke at Gizachew allerede hadde vært i Skandinavia to ganger tidligere og vendt hjem igjen. Nå reiste han sammen med sin tilkommende kone og vi skulle helt sikkert starte et nytt liv i Europa, mente hun.

-Forsto virkelig ikke denne dama at jeg ville fryse i hjel, og at klimaet i Skandinavia ikke var for meg? Noen minutter på Arlanda ønsket jeg at den strenge dama hadde avslått vår søknad. De siste timene hadde vært sterke opplevelser på godt og vondt. Jeg hadde aldri vært lenger enn til avgangshallen på Bole flyplass i Addis. Jeg var livredd da det store flyet lettet og enda mer nervøs da vi gikk inn for mellomlanding i Frankfurt. Aldri har jeg lagt en tur i Guds hender så mange ganger på så kort tid.

Heldigvis hadde Minna og Roland ordnet med varme vinterjakker. Jeg følte meg som en oppblåst bærepose i boble-jakka, men takk til Gud for at det finnes så varme klær.

Det var solskinn da vi kom til Sverige og jeg lurte på hvorfor svenskene ikke hadde den samme sola som oss. Den var vakker og gul, men den varmet jo ikke. På vei inn til Stockolm la jeg også merke til alle trærne som sto der uten løv. –Hvorfor hugger dere dem ikke ned, spurte jeg Roland. Han forklarte at

trærne sparte på næringen i vintermånedene og at de ville våkne opp igjen i midten av april. Minna lo resten av turen inn til Sveriges hovedstad.

Hawi ble målløs da hun og Gizachew ble invitert ut på middag den første kvelden. Det ble en hyggelig velkomstmiddag, hvor også en venn av Roland var med. Han het Thomas og var meget vennlig.

-Da han hørte at vi skulle gifte oss om et par måneder, lurte han på om jeg hadde valgt meg ut en bryllupskjole, forteller Hawi.

-Jeg svarte, som sant var, at vi ikke hadde kommet så langt.

-Da gjør vi det i morgen, svarte han og jeg forsto ikke hva han mente.

-Jeg vil gjerne gi deg bryllupskjole i gave, forklarte han.

Dagen etter ble vi hentet i bil og kjørt til en brudesalong. Thomas var ikke med, og jeg trodde dette var en spøk. Roland og Minna forsikret at det slett ikke var noen spøk, og den formiddagen gikk jeg ut av en brudesalong i Stockholm med en kjole som var den vakreste jeg noensinne kunne drømme om. Jeg håper jeg en dag møter Thomas igjen, slik at jeg kan få takket ham av hele mitt hjerte.

Hawi var ikke forberedt på kulde, og hun var ikke forberedt på snø, selv om det var i slutten av november. Ei natt kom det mye snø.

Det skjedde i Krylbo i Dalarna. Sammen med Roland og Minna Eksmyr var Hawi og Gizachew på besøk hos Lasse og Sonja Belin. De hadde en hyggelig kveld sammen før de skulle informere den lokale Lions Club om skoleprosjektet. Denne natta kom det førtifem cm med tørr og fin snø, og Hawi ble som et lite barn.

-Det var så mykt og deilig, og så utrolig morsomt å lage snøballer og engler i snøen, sier Hawi med et stort smil.

-Jakke, lue og votter holdt kulda ute. Jeg frydet meg, og ville være ute så mye som mulig. Selv når vi senere reiste på skolebesøk til Skåne, gledet jeg meg til friminuttene. Da kunne jeg kaste snøball med ungene. Den kalde snøen skapte varm kontakt med mange skolebarn.

-Etter noen dager i Sverige var jeg positivt overrasket over hvor varme menneskene var når jeg først fikk kontakt med dem.

Dere har det så kaldt, men hjertene er varme og vennlige, sier hun.

-Det eneste jeg ikke likte var kampen mot klokka. Alt var så planlagt. Ikke rom for forsinkelser eller improvisasjon. Møtene var annonsert i avisa og dersom det begynte klokka 19 så måtte vi være på plass noen minutter før. Jeg var alltid etter skjema, og det plaget meg virkelig.

Under oppholdet i Sverige møtte vi mange mennesker som Gizachew etablerte god kontakt med. Spesielt hjemme hos Karin Gezelius hadde vi fine dager. Her fikk vi mange gode råd for hvordan vi skulle fortsette vårt arbeid. Karin var døråpner til en rekke personer, lag og organisasjoner, som alle viste stor interesse for vårt arbeid. Blant disse var Stellan Palm Stiftelse og Evangeliska Fosterlands Stiftelsen.

-For Gizachew var det viktig å møte mange av de som hjalp til med organiseringen av WSG i startfasen. Agne Norlander og Teferi Sendabo var svært sentrale personer. Berhanu og Barbro Yismaw gjorde også en viktig og stor jobb for oss.

Jeg visste at dette var viktige møter, men jeg var mer opptatt av menneskene, stedene og naturen enn av sakene, sier Hawi oppriktig.

-Da vi kom til Norge ble jeg slått av den utrolig vakre naturen i dette landet, - men det var veldig kaldt. Kulden var heldigvis bare utendørs. Hjertevarmen fra

mennesker som brydde seg om oss var en enorm opplevelse for meg som førstegangsreisende. I Norge var det lagt opp til mange skolebesøk. Gizachew og Yonas hadde fortalt om møte med skole-elever ved flere skoler. Ei skolejente ga meg tjue kroner etter en skoletime. Egentlig er det ikke lov å ha med penger på skolen, men hun hadde bestemt seg for å gi disse pengene når vi kom på besøk. Jeg glemmer aldri givergleden hos denne lille jenta. Ved alle skolene rundt om i landet ble vi inspirert til å fortsette vårt arbeid. Jeg forsto at det var viktig for barna å få være med oss i kampen for å redde barn fra gata. Elever og lærere viste oss en kjærlighet som vi tok med oss hjem. Det var så mange som ga oss så mye av seg selv. Ved en av skolene stilte elever og lærere seg i kø for å gi oss en klem. Ved en annen skole møtte konfirmanter fram for å gi oss en fin gave, og jeg ble rørt da jeg hørte at fire elever i 10.klasse ved Kirkebygden skole i Våler reiste til butikker i Moss for å be om julegaver til gatebarna. Elevene mente at barna fortjente nye klær, - ikke bare brukte. Møtet med elever ved den videregående skolen Tryggheim på Nærbø har festet seg spesielt. Der var det flere hundre elever som satt med forventning for å høre meg komme med en hilsen. Jeg hadde regnet med at Gizachew skulle komme med en hilsen denne dagen, men han utfordret meg, og jeg var kjempenervøs. Jeg tror det gikk bra, for mange av elevene kom fram for å snakke med meg etter denne samlingen. Det var jo litt morsomt at det var meg de ville snakke med, sier Hawi litt stolt.

-I Rygge i Østfold fikk vi være med på en basar hos en kvinneforening. Vi er jo vant med at folk tar med seg dyr for utlodning i vår kirke, men her var det flotte gevinster som ble loddet ut til inntekt for gatebarnarbeidet. På Varhaug og Vigrestad hadde ungdomsforeningen samlet inn 45.000 kroner til arbeidet vårt. Jeg tror de vil høste mye velsignelse for

sitt engasjement. Jeg håper de også vil følge oss i bønn, i tillegg til de store gavene de gir oss, sier Hawi.

-Det aller sterkeste minnet fra Norges-oppholdet var møtet med "vår gamle venn" Eivind Opsahl i Lensbygda. Han samlet slekt og venner til bursdagsselskap på sin 83 år dag. Den dagen vi kom til Lensbygda var det ti kuldegrader og jeg var livredd for å gå ut av bilen. Jeg husker jeg ble kjørt helt til døra hjemme hos Eivind og jeg tok to lange skritt for å komme inn. Jeg var sikker på at jeg ville fryse i hjel, men inne hadde Eivind tent opp i en god ovn. Der satt jeg helt til bursdagsselskapet begynte. Eivind var flink til å snakke engelsk, og det var tydelig at han var rørt over besøket, Gizachew og jeg følte at det ble ei hellig stund hjemme hos denne mannen. Jeg husker han sa "-Nå renner det over" da vi ga ham vår lille oppmerksomhet på dagen. Tårene rant over mange kinn i stua til Eivind denne kvelden. Festen på bedehuset var også en stor opplevelse for oss. Eivind ville at folk skulle gi en god gave til arbeidet vårt, og folk ga virkelig mye penger den kvelden. For oss var møtet med menneskene like viktig som pengene. Vi forsto at vi knyttet vennskapsbånd i Guds rike denne kvelden.

Givergleden var stor også hos gjestene til Ranveig og Odd Borgestrand da de ba om en gave til gatebarna på sin to ganger 50 års dag.

Turen gikk så videre til Valderøy på Sunnmøre. Der fikk vi møte "gamle" venner som har støttet min familie i mange år.

Anita Ytterland og hennes familie har jeg tidligere fortalt om. Jeg kan aldri få betalt tilbake det hun og hennes venner på Sunnmøre gjorde for min familie, sier Hawi og virker tydelig rørt.

-Det var utrolig at jeg skulle få oppleve å lande på en liten flyplass helt vest i havet i Norge og møte min norske familie igjen, sier Hawi.

-Jeg tror forventningene var store hos alle som tok i mot oss på flyplassen i Ålesund denne desemberdagen i 2004.

Anita Ytterland forteller at Hawi og Gizachew var de siste som kom ut av flyet, og Hawi var nærmest som en dronning med sitt store krøllete hår og sin enorme boblejakke.

-Hun sto i flytrappa og vinket til sin forlovede, som om det skulle være en filminnspilling. Gizachew knipset bilder med lånt kamera, og etter fotoseansen utenfor terminalen ble det et sterkt møte mellom etiopere og sunnmøringer, forteller Anita.

Anita synes Hawi var blitt så vakker og utadvendt. Tårene rant fra de fleste der på flyplassen denne dagen.

I fire dager fikk "mor og datter" være sammen på Sunnmøre. For Gizachew var denne familien en ukjent familie, men det tok ikke lang tid før han også ble tatt inn i varmen. Familien Ytterland aksepterte at de to skulle bli et par bare en måned senere. Anita gikk så langt at hun kalte Gizachew en kjernekar etter et par dager, og det varmet Hawi ekstra i vinterstormene på Valderøy.

De etiopiske gjestene var selvskrevne hovedpersoner under gudstjenesten i Valderøy kirke. De ble intervjuet, og Hawi leste dagens bibeltekster på amharisk. På ettermiddagen var det julekonsert i samme kirke, med skikkelig korpsmusikk og barnekor. Hawi og Gizachew fikk være æresgjester rundt om i flere bygder på Sunnmøre. De fikk møte misjonærfamilien Myklebust i Sykkylven, som i flere år formidlet den økonomiske støtten til Hawis familie.

De fikk med seg fergetur i friske bølger, og de opplevde stormkast i havgapet ved turiststedet Alnes, før oppholdet ble avsluttet med bedehusmøte på Valderøya. Alle som hadde støttet Hawi's familie var veldig glade for å møte henne.

-Det ble rett og slett et festmøte, og for meg ble hele turen til Norge en sammenhengende festreise, sier Hawi.

-Rundreisen i Skandinavia ble avsluttet med ei flott uke i Sunnemo i Sverige. Hele storfamilien var samlet, og vi fikk være med på dåp i familien. Vi fikk også oppleve kjelketurer på isen, med tilhørene grilling av pølser ute på ei lita øy. Livet var så annerledes enn det vi var vant med, men én dag måtte vi jo hjem til Etiopia igjen. Sammen med deler av vår svenske familie reiste vi til Arlanda utenfor Stockholm. Ethiopian Airlines brakte oss trygt hjem, og det var flott å ha en del av vår svenske familie med oss til vårt eget bryllup.

-Det er i Addis Abeba jeg hører hjemme, og det er her jeg har et arbeid å gjøre. Men nå vet jeg at vi ikke står alene i arbeidet for gatebarna. Vi har hundrevis av medarbeidere i Skandinavia, og jeg takker Gud for hver eneste én, sier Hawi.

KAPITTEL 36

Alt dere gjorde mot en av mine minste

Arbeidet blant gatefolket i Addis Abeba kom sent i gang. Det var noen som ikke ville se nøden. De så ikke at det var mennesker det handlet om. Organisasjonen Win Souls for God har et navn som vekker anstøt blant mange etiopere, men ungdommene vil ikke skjule sitt lys under en skjepp. De vil stå fram med sitt egentlige budskap, fordi de fikk et kall.

Historien om ungdomsgjengen er nettopp begynt. De vet ikke selv hvor den vil slutte. De vet bare at de har dagen i dag, og den vil de utnytte.

Noen av oss har fått være med på festmåltid med gatefolket i Addis Abeba. Det var én som ba oss om å

gå ut på gater og streder for å innby til den store bryllupsfesten. Det er nettopp det WSG-ungdommene er i gang med.

"Sannelig sier jeg dere: Alt dere gjorde mot en av disse mine minste brødre, det gjorde dere mot meg"
Matteus 25.40

Gizachew Ayka leser fra sin amhariske bibel. Versene i Matteus har han talt over mange ganger, - fordi ordene er så sentrale i den tjenesten Win Souls for God ønsker å stå i.

-Noen ganger forstår vi ikke hva som skjer rundt oss, sier Gizachew, og fortsetter:

-Jesus har alltid et stort hjerte for de minste. Han så deres nød og deres behov.

Som kristne må vi lytte til hva Jesus sier, og gjøre alt vi kan for å følge hans ord.

Dette er ikke noe han tvinger oss til, men Bibelen sier dette er rett å gjøre. Jesus kom til oss. Vi er hans barn. Det er god kristendom å følge hans oppfordring om å gjøre mye for de minste.

Ikke alle gatebarn i Addis forstår hvorfor vi kommer til dem med en utstrakt hånd, og det forventer vi heller ikke. De forstår det etterpå, og da begynner de å se hvilket liv de egentlig hadde. Mange av barna, som vi har hjulpet de siste årene, er blitt gode medarbeidere. På frivillig basis går de tilbake til gata og forteller andre barn om sitt nye liv. De praktiserer med andre ord det samme som Jesus ba dem om å gjøre, mens de fortsatt må regnes som barn. Det er sterkt å se at barn hjelper barn i denne byen.

Når vi setter oss ned og snakker med barna vil vi gjerne dele også dette verset med dem, men vi kan ikke bare si at dette står i Bibelen.

Vi må gjennom våre handlinger vise hva dette betyr i praksis, både for dem og for oss. Bibelordet får liv når vi praktiserer det som står her.

Nå gleder Gizachew seg også over å ha en av sine svenske søstre, Amanda, med som frivillig medarbeider.

-Hun følger meg og deltar i det daglige arbeidet.

-Jeg innrømmer at jeg ofte blir lei meg i møte med gatebarna, sier Gizachew.

-Jeg kan se deres framtid, men de ser det ikke selv. Det er ikke alltid de vil ha hjelp, for de kjenner ikke til noe annet liv enn livet på gata. Mange av dem er fullstendig blinde for alt som er utenfor deres hverdag. Andre ser sin håpløshet og antallet selvmord blant unge i Addis er høyt. Det finnes selvsagt ingen offisielle statistikker på dette, men daglig er det noen som kjøres bort og gravlegges på en søppelplass utenfor byen. Mange av dem er født på gata og de dør på gata, enten på grunn av sykdom, slåsskamper eller fordi de tar sitt eget liv.

Ofte blir jeg sint fordi det er så få av oss som ser hvordan disse menneskene har det. Vi er en gjeng på femti i Win Souls for God, og det er også flere andre kristne og humanitære organisasjoner som gjør alt de kan for gatefolket og andre som lider. Men vi har trolig 60.000 mennesker i denne byen som trenger vår hjelp. Myndighetene lukker øynene for dette. De ser ikke at gatefolket kan bli en ressurs dersom de får hjelp. Kanskje kunne de bli med å rydde opp i byen i stedet for å bli betraktet som søppel?

Jeg må nok leve med denne frustrasjonen, men jeg vet at det vi har gjort, og fortsatt vil gjøre, er etter Guds ord, - alt dere gjorde mot en av mine minste brødre, det har dere gjort mot meg.

Etterord:

Jakobs brev 1:

2 Mine brødre, se det bare som en glede når dere møter alle slags prøvelser. 3 For dere vet at når troen prøves, fører det til utholdenhet. 4 Men

utholdenheten må vise seg i fullført gjerning, så dere kan være fullkomne og hele og ikke stå tilbake i noe.

5 Dersom noen av dere mangler visdom, skal han be til Gud, og han skal få; for Gud gir til alle, villig og uten bebreidelser. 6 Men han må be i tro, uten å tvile. For den som tviler, ligner en bølge på havet, som drives og kastes hit og dit av vinden

SANDSKRIFT

Jag søkte møtesplats med Gud och fann den.
I Jakobs egen bok kapitel ett,
vers fem och sex och sju, beskrivs ett sätt,
och genast gick jag skyndsamt ned till stranden.

Där skrev jag mina böneord i sanden,
de ord Han i min tanke redan sett,
den bön jag sedan länge borde bett.
Jag antog kampen med mig själv och vann den.

En ejderflock har hittat hem till viken
och jag har hittat egen jakobssten.
Där sitter jag och vägrar bli besviken.

En vind är aldrig tidig eller sen,
den har ej hem, den finns där hela tiden.
Att lyssna är att be, att vinna striden.

Roland Eksmyr, 2.juledag 2002

Vil du bli en samarbeidspartner?

Kontakt oss:

Norge:

WSG-Norge, Gullfunnet 13, N-1570 Dilling

www.wsg-norge.org.

E-post: post@wsg-norge.org.

Sverige: Sverige:

Hopp før barn i Etiopien (HBE) styrelse, c/o
Sunnanhed, Helsingforsgatan 11, SE-164 78 Kista

www.hbe.nu

E-post: hbe.info@hotmail.com

Vejby Barnhälsa HB

Strandbackev. 5, SE-260 83 Vejbystrand

www.vejbybarn.se

E-post: roland@eksmyr.se

Danmark:

Dansk Ethioper Mission, Nørregade 14, DK-6070

Christiansfeld.

www.dem-dk.dk

info@dem-dk.dk

Etiopia:

Win Souls for God

P.O. Box 30759

Addis Ababa - Ethiopia

www.wsg-street.org

E-post: info@wsg-street.org

Takk for støtte til trykking av boka:

Brødr. Skolt AS

Borg Medier AS

åde Graveservice AS

Østfold Trykkeri AS

Gateliv i bilder

De to første bildene fra møtet med gatebarn i Addis Abeba, tatt januar 2001. Barn som leter etter mat ved en søppel-container og en guttegjeng som sover i et buss-skur.

Dramatisk start på arbeidet blant gatefolket i Addis Abeba. Etter ett år i en søppelcontainer måtte Gizachew og hans venner skjære klærne løs fra kroppen.

Det er ikke lett å oppdage en sovende person ved siden av containeren.

Grytidlig ute for å intervju en av gateguttene. Denne gutten er 20 år, og har bodd på gata de siste 12 årene. Han vil gjerne komme seg ut fra gata, og håper på hjelp fra WSG.

I parken ved stadion, midt i Addis Abeba, bor en stor ungdomsgjeng under plast-duker. Alex er på morgenvisitt.

Det aller viktigste er å forhindre at barna havner på gata. Derfor driver WSG førskole og grunnskole. Disse bildene er fra skolen på Gurara. Ungdomsprest Jan Jordal deler et måltid mat med en av elevene, - en ung gutt smiler fornøyd, og skolesjef Alex er godt likt av elevene.

Ved Entoto barneskole er det plass til drøyt 100 elever.

Barn av fattige foreldre står i kø for å komme inn på skolen.

-Jeg har vært heldig, sier denne gutten. Han er blant kveldsskole elevene. Om dagen må han arbeide for å holde liv i sin familie.

Barna flokker seg alltid rundt Katarina når hun kommer til Entoto barneskole for p undervise. -Dette er et meningsfylt arbeid for meg, sier Katarina. Men det er ikke alle som kommer innenfor gjerdet til skolen. Mange må stå utenfor.

Glede over god mat og leker i gave fra Norge

Ved førskolen på Gurara er det en selvfølge å be for maten.

Ranveig Borgestrand har sikret seg vennskap med to av skole-elevene .

Ved spesielle anledninger får barna låne festklær.

Hawi Badessa Sima underviser familier i helhetlig helse, her i Gurara, en bydel i utkanten av Addis Abeba.

Brannskadde Fusia og Hanne Tudlik Jessen er blitt gode venner. Nå får Fusia også hjelp av WSG.

Gategutter med matbillettene klare på Hope Enterprise.

Tre brødre med arbeidsløse foreldre blir tatt hånd om av Tariku (under)

Tre dager i uka holder Tariku andakt på Hope Enterprise (nederst)

Signe Rydland sammen med Mikael Nugusse ett år etter at han ble reddet fra gata. I dag er Mikael leder for denne ungdomsgjengen på guttehjemmet.

Helen har hjulpet flere gatejenter tilbake til et nytt liv.

Ei ung mor har tatt med seg sitt diende barn på julefeiring i en park i Addis Abeba. Møte med gatefolket ble sterkt for konfirmantene Tone og Rita (over til høyre).

-Et hellig øyeblikk da vi fikk være sammen med et tjuetalls gategutter og gatejenter i parken ved stadion i Addis Abeba i januar 2005 (under).

Julelunch med injerra vått samler mange hundre små og store. WSG organiserer selskapet på en flott måte, og det er et høydepunkt for mange av gatefolket. For sogneprest Svein Th. Kasin ble det et sterkt møte med "Lazarus".

Hovedkontoret med tilhørende gjestehus (over). WSG-ungdommene har fått et fint sted å bo, takket være svensk støtte (t.h)

Selv om dagene blir lange og det er mye arbeid, kan de unge i WSG også hygge seg. Sewit lager kaffe (under t.v) og hver søndag er det møte i WSG-lokalene.

Slavearbeiderne Almaz og Aznagish lever et hardt liv. Hver dag må de hente ved på Entoto-fjellet. Det ble et sterkt møte med ved-jentene og veveguttene i Addis Abeba for reporter Odd Borgestrand og kateket Inger O. Hovland.

Hawi på besøk ved Våk skole i Våler, (t.h) og Yonas var også en populær gjest på Svinndal skole (under).

Eivind Opsahl i Lensbygda inviterte Hawi og Gizachew til sin 83 års dag. Det ble et sterkt møte for alle parter. (nederst)

Hawi og Gizachew møtte sterk vind på Valderøy på Sunnmøre, mens Yonas trivdes i fjøset på Varhaug Rogaland
Med armer som vinger blir det engler i snøen i Krylbo i Dalarna.